

သမားလည်ပြန်

ဝတ္ထုတိုများ

လင်္ကာရည်ကျော်

BURMESE
CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၁၀၈၂၃၀၆၀၉

◆
ပျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

◆
ပထမအကြိမ်
၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

◆
ပျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းသရုပ်ဖော်
မောင်နိုး

◆
အတွင်းဖလင်
AZ

◆
အုပ်ရေး
၅၀၀

◆
တန်ဖိုး
၁၅၀၀ ကျပ်

◆
ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးတေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ၊
ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း။

◆
ပျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးကျော်ဇင်၊ နိုင်ရည်မွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၃၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်း။

လင်္ကာရည်ကျော်

သမားလည်ပြန်

(ဝတ္ထုတိုများ)

မာတိကာ

ကျွေး၏ အမှာ
 စာရေးသူ၏ အမှာ
 လုံ့လများစွာတို့အတွက် အားနာစွာဖြင့် ၁၄
 ဝင်လေ၊ ထွက်လေ ၄၀၀၀,၀၀၀,၀၀ ၂၈
 အနိစ္စ၏ အိမ်နီးချင်း စာရေးသည့် ဆရာဝန် ၄၀
 ယှဉ်ရဲပျံမလား ၅၂
 ထောင်စုနှစ် ဖြတ်ကျော် ဆရာဝန် ၆၆
 လင်္ကာမချောချိန် ၈၂
 ညီမလေးရဲ့ မီးအိမ် ၁၀၀

သောင်တင်နေတဲ့ ကြယ်ငါးကလေးတွေ ၁၆
 စာပေးပွဲကျတဲ့ ဆရာဝန် ၁၃၀
 မြေပလ္လာက်တဲ့ လိပ်ပြာတွေ ၁၄၄
 ဘဝပဉ္စလက်နှင့် မာလင် ၁၅၆
 ပန်းတိုင်တွေနဲ့ ဘဝ ၁၇၂
 ညောင်စောင်း ၁၈၄
 ဖိနပ်ပျောက်တဲ့ ဆရာဝန် ၂၀၀
 အင်န်ခေါ်ဖင်နံ ၂၁၆

တရားသူ၏ အထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ ဒေါက်တာရဲမြင့်ကျော် ဖြစ်ပြီး ၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် မြန်အောင်မြို့နယ်၊ မြို့မ တဲကြီး တုန်း ကျေးရွာတွင် မွေးဖွားသည်။ လက်ာရည်ကျော် တလောင်အမည်ကို ဆေးတက္ကသိုလ် (၁) ကျောင်းသားဘဝ ၁၉၈၀ မှ ၁၉၈၅ အတွင်း တက္ကသိုလ် နှစ်လည် မဂ္ဂဇင်း များတွင် ဝတ္ထုတို၊ တဗျာများ ရေးသားရာတွင် စတင် အသုံးပြု ခဲ့သည်။

ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း ဆေးသုတေသန အရာရှိ တစ်နှစ်လုပ်ခဲ့သည်။ ပြည်သူ့ စစ်မှုထမ်း ဆေးမှူး (ဗိုလ်) ဘဝဖြင့် စမ်းပြည်နယ်၊ ကရင် ပြည်နယ် ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာများတွင် သုံးနှစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဘွဲ့လွန်သင်တန်း များ ဆက်တိုက် စွဲကပ်ရောက်နေခဲ့ပြီး MBBS, M Med Sc (Paediatrics), MRCP (UK), MRCPCH, DCH (Glasgow), Doct.Med Sc (Paediatrics), FRCP (Edinburgh) ဘွဲ့များ ရရှိခဲ့သည်။ ပြည်တွင်းဒေသ အသီးသီးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးပြီး ယူကေနိုင်ငံသို့ ပညာတော်ဆင် နှစ်နှစ် သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။

စာပေလောကနှင့် အနှစ် ၂၀ ခန့် အဆက်ပြတ်နေခဲ့ရာမှ ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် 'လက်ာရည်ကျော်' အမည်ဖြင့် ရသဝတ္ထုများ ပြန်လည် ရေးသားခဲ့ပြီး နုရသုခိ ချမ်းသာ မဂ္ဂဇင်း၊ စရဏ မဂ္ဂဇင်း၊ မဟေသီ မဂ္ဂဇင်း၊ သရဖူ မဂ္ဂဇင်း၊ Wellness မဂ္ဂဇင်း၊ ဇီဝကမဂ္ဂဇင်း၊ Perfect မဂ္ဂဇင်း၊ ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ Idea မဂ္ဂဇင်း၊ Faces မဂ္ဂဇင်း၊ Family မဂ္ဂဇင်း၊ ရတီမဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဖော်ပြ ပါရှိခဲ့သည်။

'ဒေါက်တာရဲ' ကလောင်ခွဲဖြင့် ကလေး ကျန်းမာရေး ပညာပေးနှင့် လူငယ် ဆောင်းပါးများကိုလည်း Family, Wellness, အာရောဂျံ၊ ဇီဝက၊ Perfect, မဂ္ဂဇင်းများနှင့် Good Health ဂျာနယ်တို့တွင် ပင်တိုင် ရေးသားလျက် ရှိသည်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ် အတွင်းက 'ပထမ အိပ်မက်' ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ် နှင့် 'ကြိုးကြာတောင်ပံခတ်သံ' ဝတ္ထုရှည်တို့ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး အမည်ရင်းနှင့်လည်း ကလေး ကျန်းမာရေး ပညာပေး စာအုပ် ငါးအုပ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

'ကြိုးကြာတောင်ပံခတ်သံ' မှာ ၂၀၀၇ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသား စာပေ (လူငယ်စာပေ) ဆု ရရှိသည်။

ယခုအခါ မကွေးမြို့ ဆေးတက္ကသိုလ်တွင် ပါမောက္ခ/ ဌာနမှူး/ ကလေးအထူးကု ဆရာဝန်ကြီး အဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်လျက် ရှိပြီး သုတ၊ ရသ စာပေများ စဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသားလျက် ရှိသည်။

ဂျူး၏ အမှာစာ

လင်္ကာရည်ကျော်၏ 'ကြီးကြာတောင်ပံခတ်သံ' ကို မဖတ်ရသေးခင်မှာ ကလေးအထူးကုဆရာဝန် ဒေါက်တာ ရဲမြင့်ကျော်ကို အရင် စသိခဲ့ပါသည်။ ဒေါက်တာစိုးလွင်မှ တစ်ဆင့် မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် ကျွန်မတို့ ညစာ အတူစားဖြစ်ကြစကားအတူ ပြောဖြစ်ကြသည်။ စကားပြော ကောင်းသော ခင်မင်စရာကောင်းသော၊ စာပေကို မြတ်နိုးသော ထိုလူငယ်သည် ကလေးလူနာငယ်လေး၏ အုပ်ထိန်းသူ (လူနာရှင်) အနေဖြင့် ကျွန်မ အားကိုးမိအောင် ထက်မြက်ကျွမ်းကျင်သည့် ဆရာဝန်လည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မမှာ သားသမီး မရှိပေမဲ့ သားသမီးလိုချစ်ရသော ကု တုမကလေးများအတွက် ကလေးဆရာဝန်တချို့ကို မကြာခဏ အားကိုးမိခဲ့ဖူးပါသည်။ ရန်ကုန်မှာတော့ ဒေါက်တာ ဦးအေးမောင်ဟန်၊ မန္တလေးမှာတော့ ကျွန်မဆရာမ ဒေါက်တာ ဒေါ်တင်တင်အေးမှ အစပြုကာ ဒေါက်တာ ဦးအောင်မြင့်၊ ဒေါက်တာ ဦးဖေသက်ခင်၊ အခု ဒေါက်တာ ရဲမြင့်ကျော်အထိ။ ကျွန်မထက် လေး ငါးနှစ်ငယ်သော်လည်း လေးစားထိုက်သော ဆရာဝန်အဖြစ် ကျွန်မသူ့ကို သိခဲ့သည်။

ထို့နောက် 'ကြီးကြာ တောင်ပံ ခတ်သံ' ကို ကျွန်မဖတ်ရသည်။ လူငယ်တွေအတွက် စံပြုစရာ အားကျရမည့် လေးစားထိုက်သော သူ့ရဲကောင်းများ၊ ခေါင်းဆောင်များ ရှားပါးနေသည့်အချိန်၊ ထိုဝတ္ထုထဲမှ အဓိကဇာတ်ကောင်သည် ယနေ့ခေတ် စာပေမှာ လိုအပ်နေသည့် အခန်းကဏ္ဍ တစ်ခုကို ဖြည့်ပေးလိုက်ခြင်းပဲဟု ကျွန်မ ယုံကြည်သည်။ ထိုဝတ္ထုကို ကျွန်မ အလွန် နှစ်သက်ပါသည်။

ဒေါက်တာရဲ့ အမည်ဖြင့် နေ့သားသော သူ ဆေးပညာပေး ဆောင်းပါးများကို မဂ္ဂဇင်းများတွင် ခဏခဏ တွေ့မြင်ရသည်။ တချို့လည်း ကျွန်မ ဖတ်ဖြစ်သည်။ တချို့လည်း ခပ်ရှုန်းရှုန်းပဲ ကျော်ဖတ်သွားမိသည်။ စာရေးကောင်းသူ တစ်ဦးမို့ သူ့ဆောင်းပါးများသည် စုစည်း ထုတ်ဝေသည့်အခါ အရောင်းသွက်သည့် စာအုပ်များ ဖြစ်လာသည်။ လင်္ကာရည်ကျော် အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတိုများကိုတော့ ကျွန်မ ပိုပြီး သတိထားဖတ်ဖြစ်၏။ အခုစာအုပ်ကတော့ ဆရာဝန်ဘဝနှင့် ဆေးလောက နောက်ခံဝတ္ထုတွေကို ရွေးချယ် စုစည်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်စီတွင် ကျွန်မ ရင်ထဲသို့ အတွေးတစ်ခုကို ထည့်ပေးသော စကား ကောက်နုတ်ချက်များ အနည်းဆုံး တစ်ခုဖြစ်ဖြစ် ပါဝင်သည်။ 'လုံ့လများစွာတို့ အတွက် အားနာစွာဖြင့်' ဆိုသော ဝတ္ထုကတော့ ဆရာဝန် ဘဝကို စွန့်ခွာခဲ့မိသည့် ကျွန်မအတွက် နှလုံးသားကို စိုက်ဝင်သွားသော မြားဒဏ်ရာတစ်ခုချက်ပါတည်း။ ခုနစ်နှစ်လောက် အပင်ပန်းခံ အဆင်းရဲခံ ကျောင်းတက် ပညာသင်၊ နောက်ထပ် ခုနစ်နှစ်လောက် အပင်ပန်းခံ အဆင်းရဲခံပြီး ဆေးကုသပေးခဲ့၊ လူနာတွေကလည်း မိမိတို့ တားကိုးနေကြမှန်း သိသိကြီးဖြင့် ဆေးပညာကို စွန့်လွှတ်ကာ စာပေနယ်သို့ ခြေစုံပစ်ဝင်လိုက်မိသည့် အတွက် ကျွန်မ ပျော်ရွှင်ပါရဲ့လား။ နောင်တလိုလို၊ အားနာစိတ်လိုလို၊ နှမြောတသစိတ်လိုလို ဘာမှန်း မသိကွသေး

နာကျင်မှုတစ်ခုကို ခံစားနေခဲ့ရတာ ခဏခဏ မဟုတ်လား။

'ဝင်လေ ထွက်လေ' ဝတ္ထုတိုကတော့ ကျွန်မ၏ အဖြစ်နှင့် တူလိုက်လေခြင်းဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောမိသည်။ ကျွန်မက သူထက် အသက်ကြီးတာမို့ သူထက် ပိုပြီး အသက် ရှူသည့် အကြိမ် များခဲ့တာပေါ့။ ဝင်လေ ထွက်လေတို့ကို နှစ်ပေါင်း ၅၀ ရှူသွင်း ရှူထုတ် လုပ်ခဲ့တာ။ သူ ပြောသည့် အကြိမ်ပေါင်း သိန်းလေးထောင်ကျော်ထက် ကျွန်မ၏ အကြိမ် က ပိုများခဲ့တာပေါ့။ ဒီလောက် အသက်ရှူသွင်း ရှူထုတ်နေခဲ့ သည့်အထဲ သတိတပ်နိုင်ခဲ့သည့် အကြိမ်က ဘယ်နှကြိမ် ရှိခဲ့ လို့လဲ။ တတိယ အရွယ်မှာ ဘာဝနာကို အားထုတ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဒုတိယအရွယ်မှာပင် သေဆုံးသွားကြသူတွေ ရှိနေတာ ကျွန်မလည်း အမြင်ပါပဲ။ မနှစ်က ကျွန်မ သူငယ်ချင်း တစ်ဦး သေဆုံးခဲ့ပြီး သည်နှစ် နောက်ထပ် သူငယ်ချင်းတစ်ဦး သေဆုံးပြန်ပြီ။ မိမိအလှည့် ဘယ်တော့လဲ။ သေချာသည်က တော့ မဝေတော့ပြီဆိုသည့် အချက်ပါပဲ။ ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်မ တို့သည် သုမုဒယတွေကြားမှာ နှစ်ဝင်နေဆဲ။ သုမုဒယကို သုမုဒယမှန်းသိသိ ရှုမြင်တတ်ပြီး ဖြတ်ဖို့ စွန့်ပယ်ဖို့ ဘယ် လောက်တောင် ခက်ခဲပါလိမ့်။

'ကြာတဲ အလုံးနှစ်ဆယ် ပါဝင်သော' ဝတ္ထုဆိုလျှင် လည်း ဖတ်ပြီးတော့ ကျွန်မ တော့နပ်စွာ ကြည်နှူးမိသည်။ ငယ်စဉ်ဘဝက အဖြစ်တွေကို လွမ်းမိသည်။ မေတ္တာဖြင့် လျှော့ယူပေးထားသော အိမ်လခနှင့် ထမင်းလခအတွက်ပင် လျှင် အလုပ်သင်ဆရာဝန်လခ မဖြစ်စလောက်နှင့် လောက်င အောင် နေရသည့်ကြားထဲမှ မိမိကိုယ်တိုင် မစားရက်သော ငွေဖြင့် လူနာတွေအတွက် မုန့် ဝယ်ပေးခဲ့ရသည့် ပီတိကို ပြန်သတိရမိပါသည်။ ကျွမ်းကျင်သူ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ မေတ္တာ စေတနာတွေအပြည့် သယ်သွားဖို့ပါပဲ။ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် တန်ဖိုးအပြည့် ဖြစ်မှာပါ။ လူနာ အပေါ် ထားသည့် မေတ္တာ စေတနာမှ ရောင်ပြန်ဟပ်သော

ပီတိအရသာကို နိုင်ငံခြားမှာ သွားရောက် နေထိုင်သည့် ပညာတတ် ဆရာဝန်သူငယ်ချင်း သိနိုင်ပါ့မလား။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ဆရာဝန်က မင်း ယှဉ်ရဲ့ရဲ့လားဟု စိတ်ထဲမှ မေးထားသည်။

လင်္ကာရည်ကျော်၏ ဆရာဝန်ဇာတ်ကောင်တွေသည် ဆရာဝန်စိတ်ဓာတ်အပြည့်နှင့် သမားဝုဏ်အပြည့်အဝနှင့် လူငယ်တွေ ဖြစ်သည်။ စံပြုရမည့် အားကျရမည့် ဇာတ်ကောင် တွေ ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ အဝန်းအဝိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် ကောင်းကျိုးပြုရမည်ဟု အသိစိတ်ဓာတ်ရှိသူတွေ ဖြစ်သည်။ အများစုသော အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားများ စံနှုန်းတွေ၊ ဘဝ တန်ဖိုးတွေ ပြောင်းလဲကုန်သည့် ယနေ့ခေတ်မှာ လင်္ကာရည် ကျော်၏ ဝတ္ထုတိုများ ထုတ်ဝေလိုက်သည့်အတွက် လှပ မွှေးပျံ့ သော ပန်း တစ်ပွင့်တစ်ပိုင်ဖြင့် သူ့ကို ကျွန်မ ကြိုဆိုချင်ပါ သည်။

ကျေးဇူး
၂၈-၃-၀၉

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

အသည်းထဲ နှလုံးထဲ ရိုးတွင်းခြင်ဆီထဲအထိ စွဲနှစ်နေခဲ့သော စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်စိတ်ကို နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်တိတိ လျစ်လျူ ချပြီး အထူးကုဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားရုန်းကန်နေခဲ့ရဖူးပါကြောင်း အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်လာရေးသည် ဒုတိယ အိပ်မက်ဖြစ်သော်လည်း ပထမဦးစွာ ပြည့်ဝခဲ့ရပါကြောင်း ဒုတိယမှ ဖြစ်လာသော ပထမအိပ်မက် ဖြစ်သည့် စာရေး ဆရာဘဝကို ရခဲ့ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် 'ပထမအိပ်မက် ဝတ္ထုတိုများ' ဆိုသည့် အမည်ကို ပေးခဲ့ပါ ကြောင်း ၂၀၀၇ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေသည့် ကျွန်တော်၏ ပထမဦး ဆုံး ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တွင် ကျွန်တော် အမှာစာ ရေးခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်က မဂ္ဂဇင်းပေါင်းစုံတွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရပြီးသော ဝတ္ထုတို ၂၀ ကျော်၊ ယခုတော့ ၆၀ တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ။ 'ကြိုးကြာတောင်ပံခတ်သံ' ဝတ္ထုရှည်ကလည်း အခန်းဆက် ဖော်ပြပြီး၍ လုံးချင်းလည်း ထွက်ခဲ့ပြီ။ ဒုတိယ ဝတ္ထုရှည် 'ဒေါက်တာရွှေသွေးနှင့် မပန်းမှန်' ကလည်း Family မဂ္ဂဇင်း တွင် အခန်းဆက် ဖော်ပြပြီး လုံးချင်း ထွက်ခဲ့ပါပြီ။

သည်အချိန်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ကျင်လည်ခဲ့ရသည့် ဆရာဝန် ဘဝကို လည်ပြန်ခဲ့စောင်းကြည့်မိသည်။ ရယ်မောသံ၊ ငိုကြွေးသံ၊ ကြုံးဝါးသံ၊ အံကြိတ်သံ၊ သက်ပြင်းချသံ၊ တက်ခေါက်သံ၊ မျက်ရည်၊ ကရုဏာစကား၊ သံဝေဂ အို အစုံ အစုံ၊ လှုပ်ရှားဆွေနေကြသည်။ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ရင်ခုန်သံ ပေါင်းစုံတို့ တဒိုင်းဒိုင်း ညနေသည်။

ဒါတွေက ပထမအိပ်မက် ဖြစ်သည့် စာရေးဆရာ ဘဝကို ရခဲ့ဖို့ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အထောက်အကူများ ပြုခဲ့လေရာ သလား။

သိပ်သေချာတာပေါ့။

ဆရာဝန် စာရေးဆရာတွေ အများကြီးထဲမှာ ဆရာဝန် မလုပ်တော့ဘဲ စာရေးဆရာပဲ လုပ်သည့်သူတွေလည်း ရှိသည်။ ဆရာဝန်လုပ်ရင်းက ဆေးပညာပေး စာပေတွေပဲ ရေးသူတွေ လည်း အမြောက်အမြား။

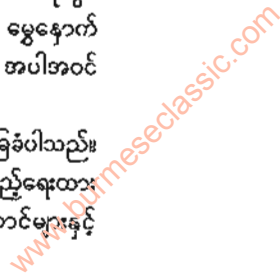
အထူးကု ဆရာဝန် ဘဝနှင့် ဆေးလည်းကု၊ ဆေး တက္ကသိုလ် ပေါင်းစုံမှာလည်း ကျောင်းဆရာ ဘဝနှင့် စာသင်၊ ဆေးပညာပေး ဆောင်းပါးလည်း ရေး၊ ရသစာပေ ဝတ္ထု တွေလည်း ရေး ဝါဆိုရင်တော့ နည်းနည်း နည်းမည်း။

သည်လူနည်းစုမှာ တာဝန် တစ်ရပ် ရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ လူတိုင်း နေ့စဉ် ကြုံတွေ့ခံစားနေရ သည့် 'နာမူ' ဟူသည့် ဘဝပတ်ဝန်းကျင်၊ သည်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လူအများ မြင်မပေးကြသည့် မျက်နှာ တစ်ဖက်ခြမ်းက ကြည့် နေကြသည့် ဆရာဝန်များ။ အများစုက သူတို့ ရင်ထဲမှာ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ဖြစ်ပေါ် ခံစားနေကြရသည့် အတွေးရသ များကို စာဖွဲ့ တင်ပြလေ့ မရှိကြပါ။ သည်လူတွေထဲကမှ ရွားရွားပါးပါး ဆရာဝန် စာရေးဆရာ ဖြစ်လာကြသည့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ။

သည်ခံစားချက် ကလေးတွေကို အများပြည်သူပါ နားလည် ခံစားပေးနိုင်ရန် မျှဝေပေးဖို့ တာဝန် ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

အဲသည်လိုရာ လုပ်ဖြစ်ခဲ့ရဲ့လားဟု မဂ္ဂဇင်း ပေါင်းစုံတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ကျွန်တော် ဝတ္ထုတို ၆၀ တို့ မွေနှောက် လှန်လှောကြည့်လိုက်တော့ သည် ဝတ္ထုတို ၁၅ ပုဒ် အပါအဝင် ဝတ္ထုတို အမြောက်အမြား ထွက်လာပါသည်။

သည်ဝတ္ထုတို အားလုံး ဖြစ်ရပ်မှန်တွေကို အခြေခံပါသည်။ တချို့လည်း အပြင်မှာ ဖြစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း တည်တည်ရေးထား သည်။ တချို့လည်း စိတ်ကူး ဖန်တီးလတ်ကောင်များနှင့်

မွေ့နောက် ဇာတ်လမ်းဖွဲ့၍ ရေးထားသည်။ စေတနာကတော့ တသမတ်တည်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေ၏ ဘဝ ကလေးတွေ၊ ခံစားချက် ကလေးတွေကို အများပြည်သူပါ သိရှိခံစားနိုင်အောင် ဗျာဝေချင်တာပါ။

‘သမား’ ဆိုသည့် ဆရာဝန်ဘဝ ကျင်လည်ခဲ့ရသမျှ ပတ်ဝန်းကျင်တို့ကို လည်ပြန် ငဲ့စောင်းကြည့်ရာမှ ပေါ်လာ သော ဇာတ်လမ်းများ ဖြစ်၍ ‘သမားလည်ပြန်’ ဝတ္ထုတိုများဟု နာမည်ပေးလိုက်ပါသည်။

သည်ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်အတွက် ဇာတ်လမ်းတွေ ရရှိလာ အောင် ဆရာဝန် ဘဝမှာ ကျင်လည်ရင်း ထိတွေ့ခဲ့ရသော ဆရာ၊ မိတ်ဆွေ၊ တပည့်ဆရာဝန် အပေါင်းအားလည်းကောင်း၊ လူနာ၊ လူနာရှင် အပေါင်းအားလည်းကောင်း၊ ရင်းနှီး နွေးထွေး စွာ ကြိုဆိုလက်ကမ်းခဲ့ကြသော စာပေလောကမှ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ၊ ထုတ်ဝေသူ၊ စာဖတ်ပရိသတ် မိတ်ဆွေအပေါင်း အား လည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

အထူးသဖြင့်တော့ ကျွန်တော် ဆေးကျောင်းသား၊ အလုပ် သင် ဆရာဝန် ဘဝကပင် အထူး လေးစားအားကျခဲ့ရပြီး ယခု ကြီးမှ တွေ့ဆုံခင်မင်ခွင့် ရခဲ့သော်လည်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး အားပေးကူညီခဲ့သည့်အပြင် သည်စာအုပ်၏ အမှာစာကိုပင် လိုလိုလားလား ရေးပေးသော ဆရာဝန် စာရေး ဆရာမ ‘မဂ္ဂဇာ’ ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဆန္ဒမွန်ဖြင့်
လင်္ကာရည်ကျော်

လုံလရာ့စွာတို့အတွက် အားနာစွာပြင်

[၁]

'တဲ ဆရာ မင်းကို နောက်ဆုံး တစ်ခုပဲ မေးမယ်၊ အခု ဒီစာမေးပွဲ အောင်ရင် မင်း ဆရာဝန် ဖြစ်တော့မယ်၊ ဖြစ်ပြီးရင် မင်း ဘာလုပ်မလဲ ပြော'

အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ပါမောက္ခကြီး မျက်နှာကို တစ်လှည့် မိမိရှေ့မှ စာဖြေ ဆေးကျောင်းသားကလေး၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့် ကြည့်မိ လိုက်သည်။ ရှေ့က ဖြေသွားသော အဖြေများအရ သည်ကျောင်းသား အောင်မည် မဟုတ်မှန်းကို တွဲဖက်စာစစ်လုပ်လာသော သက်တမ်း ဝေ့နည်းလှသဖြင့် ခိုပိမိသည်။ ပါမောက္ခကြီး သည်မေးခွန်းကို ဘာ ကြောင့် မေးမှန်းတော့ စဉ်းစားလို့ မရ။

သည့်ထက်ပို၍ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှသည်က ကျောင်းသား၏ အဖြေစကား။

'ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတုန်းပါပဲ ဆရာကြီး' ပါမောက္ခကြီးရော မိမိပါ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ 'ဘာပြောတာလဲကွ၊ ဆရာမေးတာက မင်း ဒီစာမေးပွဲ အောင်ပြီး ရင် အရာဝန်လုပ်မလို့ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို မေးတာလေကာ'

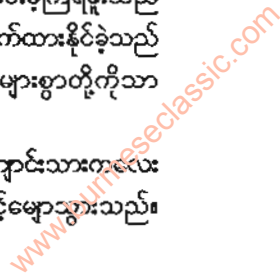
'အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာပါ ဆရာကြီး၊ လုပ်သင့်၊ မလုပ်သင့်' ထိုမျက်နှာ ပြင်းသည်။ ရင်ထဲတွင် အောင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ သည်။ ရုတ်တရက် စကားမပြန်နိုင်။ အတွေ့အကြုံ ပြည့်ဝပြီး ရင့်ကျက်သူ ပါမောက္ခကြီးကတော့ အေးအေးပင် ပြန်မေးပြန်သည်။

'မင်းကလည်းကွာ၊ ဒီကျောင်းမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တက်ခဲ့တုန်း က မင်း ပင်ပန်းခဲ့ မင်း ကြိုးစားခဲ့ရတာတွေ မိဘတွေက ပံ့ပိုးခဲ့ရ ဖြည့်ဆည်းခဲ့ရ မျှော်လင့်ခဲ့ရတာတွေ ဒါတွေ အားလုံး အလဟဿ ပေးဖြစ်တော့မလို့လား၊ မင်း အားမနာတော့ဘူးလား'

မှန်ပါသည်။ ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝ တစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော စိတ်ရော၊ လူပါ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုများ စိုက်ထုတ်ခဲ့ရ သော လွှဲလများမှာ ဘယ်အရာနှင့်မှ မတူကြောင်း လူတိုင်း သိပါသည်။ လူတိုင်းထက်တော့ ကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ခံစားခဲ့ကြရသော ဆေးကျောင်း သူ၊ ဆေးကျောင်းသားတို့ သိကြပါသည်။ ပန်းတိုင်ရောက်လုခါနီးမှ 'ဆရာဝန် လုပ်သင့်၊ မလုပ်သင့် စဉ်းစားနေရသော' ထိုဆေးကျောင်း သားကို ဘယ်လိုမှ နားလည် ခံစားပေးနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။

မိမိအတွက် ငဲ့ကွက် ဦးစားပေးခဲ့ရသော အစစ အလျှော့ပေး လိုက်လျော့ခဲ့ရသော ပတ်ဝန်းကျင် ကလေးများ၊ ဆေးကျောင်းသား၊ ဆေးကျောင်းသူတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေတတ်ကြပါသည်။ မိဘ၊ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမ၊ သူငယ်ချင်း၊ နောက်ဆုံး ချစ်သူကအစ ဆေး ကျောင်းသား၊ ဆေးကျောင်းသူတို့နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် 'သူ့ခမျာ၊ စာမေးပွဲတွေနဲ့ စာတွေနဲ့' ဟု ခွင့်လွှတ်ခဲ့ရ အလျှော့ပေးခဲ့ကြရမူသည် သာပင်။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်၏ စာနာဖေးမမှုကို မထောက်ထားနိုင်ခဲ့သည် ထား၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စိုက်ထုတ်ခဲ့ရသော လွှဲလများစွာတို့ကိုသာ အားနာတတ်ကြမည်ဆိုလျှင်။

ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်နေသော ဆေးကျောင်းသားကလေး ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်းကပင် အတွေးတို့ လွင့်မျောသွားသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၁၅ နှစ်ခန့် အချိန်၊ မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း သည်ကလေး ယခု အသက်ထက် အနည်းငယ်မျှသာ ကြီးသည့် လူငယ် ဆရာဝန် ကလေး တစ်ဦးဘဝ အချိန်ကိုပါ။

[၂]

ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ စခန်းတစ်ခု။

ကရင်ပြည်နယ်၊ ဒေါနတောင်အရှေ့ခြမ်းတွင် တည်ရှိသည်။ အနီးဆုံးကျေးရွာနှင့် နေ့ဝက်ခရီး လမ်းလျှောက်ရသည်။ အချိန်က မိုးအကုန်၊ ဆောင်းအဝင်၊ နေပြောက်မထိုးနိုင်သော တောအုပ်ဖုံးနေ သည့် တောင်စခန်း ဖြစ်၍ စိမ့်နေအောင် အေးသည်။ ရေရှားသည်။ အစာရှားသည်။ မြေအလွန်ပေါသည်။ ကင်းမြီးကောက် အလွန်ပေါ သည်။ အပေါဆုံးကတော့ ငှက်ဖျား။

ဒါကလည်း အပြစ်တင်၍ မရ။ ငှက်ဖျား ပေါ်ရခြင်းသည် ပိမိ သည်စခန်းသို့ ရောက်နေချိန်က တစ်ခုတည်းသော အကြောင်း မဟုတ်ပါလား။ မိမိတာဝန်က 'ရှေ့တန်း အခြေပြု၊ ငှက်ဖျား သုတေ သန ဆေးမှူး'

ငှက်ဖျားရောဂါ ကာကွယ်ဆေးသစ် တစ်ခုကို သုတေသနပြုရန် ညွှန်ကြားရေးမှူး ကိုယ်တိုင်က စီစဉ်စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးတွင်း ကာလ တိုက်ပွဲများ အေးနေချိန်တွင် ငှက်ဖျား အထူထပ်ဆုံး ဒေသတွင် အခြေစိုက် တပ်စွဲထားသော တပ်ရင်းတစ်ခုအား ထိုငှက်ဖျားကာကွယ် ဆေးဖြင့် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မည်။ ဆေးသစ်ဖြစ်၍ ပြဿနာတစ်စုံ တစ်ရာ ရှိခဲ့ပါက ဆရာဝန် ရှိနေရမည်။ ပုံမှန်အားဖြင့် ထိုမျှ ရှေ့တန်း ကျသော ရင်ဆိုင်ကုန်း စခန်းများတွင် ဆရာဝန်ရှိလေ့မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်တစ်ဦး ဇွေးချယ်ဖို့ ဖြစ်လာသည်။ သတင်းကြားရသောအခါ မိမိကိုယ်တိုင်ကပင် လိုက်ပါလိုကြောင်း ဆန္ဒပြုခဲ့သည်။

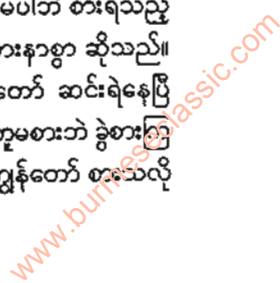
အကြောင်းတော့ မည်မည်ရရ စဉ်းစားလို့မရ။ လူစွမ်းကောင်း လုပ်လိုစိတ်ပဲလား။ သုတေသန၏ အရေးကြီးမှုအပေါ် ယုံကြည် သက်ဝင်မိ၍ပဲလား။ သည့်မတိုင်ခင်က ရောက်နေခဲ့သည့် နောက်တန်း ဆေးရုံ တစ်ခု၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မပျော်ပိုက်ဖြစ်နေ၍ပဲလား။ အဖြေကို သည်နေ့အထိ စဉ်းစားလို့မရ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်စခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထင်တာတွေ လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ မထင်တာတွေလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထင်တာတွေက တော့ ဆေးသစ်သည် ထင်ထားသည့် အတိုင်း အာနိသင် ထက်မြက်ပြီး ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးနည်းနေခဲ့သည်။ မထင်တာတွေကတော့ အစုံပင်၊ မပျော်လင့်ဘဲ တိုက်ပွဲပေါင်း များစွာနှင့် ပတ်ပင်းတို့ခုရသည်။ မြေပေါက် ခံရခါနီး ဆဲဆဲ အကြိမ်များ မကြာခဏ ကြုံရသည်။ ကင်းမြီးကောက် နှစ်ခါ အကိုက်ခံရသည်။ ငှက်ဖျားနှစ်ခါ ဖြစ်သည်။ လေးလနှင့် ပြန်ဝင် ရန် ရည်ရွယ်ထားခဲ့သော်လည်း တိုက်ပွဲများကြောင့် ရှစ်လအထိ ပြန်ရန် လမ်းစ မမြင်ခဲ့ရ။

မထင်မှတ်သော အခြေအနေများကြောင့် သုတေသနသက်တမ်း တစ်ဝက်တွင် ရှေ့တန်းသို့ လိုက်လာ၍ သွေးဖောက်စစ်ဆေးမည့်အဖွဲ့ မလာနိုင်ခဲ့။ သက်ဆိုင်ရာ တပ်ရင်းမှူးကို ခွင့်တောင်း၍ ရှေ့ ကာကုန်း များလို့ တစ်ကုန်းတက် တစ်ကုန်းဆင်း မိမိကိုယ်တိုင် လှည့်လည် သွေး ဖောက်ခဲ့ရသည်။ အတူအိပ်၊ အတူစား၊ သားအရင်းတမျှ မိမိကို သံယောဇဉ် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည့် တပ်ရင်းမှူးကြီးက စိတ်မချစွာဖြင့် ကိုယ် တိုင်လိုက်ပါ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း ရိက္ခာပြတ်တော့ ထမင်းကို ဟင်းမပါဘဲ စားရသည့် ဘဝလည်း ကြုံရသည်။ တပ်ရင်းမှူးကြီးကတော့ အားနာစွာ ဆိုသည်။

'တပည့်လေးတွေ အစားအသောက် တော်တော် ဆင်းရဲနေပြီ ဆရာဝန်ရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာဝန် ဒါတိုင်းလို အတူမစားဘဲ ခွဲစားကြ ရအောင်၊ ကျွန်တော်က စစ်သားဆိုတော့ ခိုးနေပြီ၊ ကျွန်တော် စားသလို

ဆရာဝန် မစားစေချင်ဘူး။ တပည့်တွေကို ဆရာဝန်တစ်ယောက်စာ တော့ ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးခိုင်းလို့ ရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ တပည့် တွေ စားသလိုမှ မစားရင် တပည့်တွေ စိတ်ဓာတ်ကျလိမ့်မယ်'

မျက်နှာပင် နွေးခနဲ ဖြစ်မိ၏။

'မဟုတ်တာပဲ အဘရယ်၊ အဘတောင် စားနိုင်ရင် ကျွန်တော် လည်း စားနိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုပဲ တပည့်တွေနဲ့ အတူ စားကြတာပေါ့'

သူက အံ့ဩသည့် မျက်နှာပြတော့ ကိုယ်ကပို၍ပင် အနေရခက် မိပါသေး၏။ နောက်ဆုံးတော့ နှစ်လလောက် အတူ အစားဆင်းရဲခဲ့ကြ ပြန်သည်။ နောင် တိုက်ပွဲများ များလာတော့ 'ငှက်ဖျားဆရာဝန်' ဘဝကို ခဏမေ့၍ 'အနေပေါ် ထိခိုက်ဒဏ်ရာကု ဆရာဝန်' လုပ်ပြန်သည်။ ည ၁၀ နာရီတွင် ရောက်လာသော လူနာ ၆၀ ကျော်ကို မိုးမလင်း မချင်း ဆေးတပ်သားတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ဖူး ခြင်းသည် မိမိ၏ ဆရာဝန်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး၏ ပင်ပန်းမှု အမြင့်ဆုံး မှတ်ကျောက်အဖြစ် မိမိဘာသာ သတ်မှတ်မိ၏။

နောက်ဆုံးမတော့ တိုက်ပွဲက လက်တစ်ကမ်းအထိ ရောက်လာ သည်။ ဆရာဝန်များထဲတွင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတော် သတ္တိ ကောင်းသည်ဟု ထင်မိသော်လည်း တိုက်ပွဲက လက်တစ်ကမ်း ရောက် လာချိန်တွင်တော့ စစ်သည်များ၏ တည်ငြိမ်မှုကို လိုက်မမီနိုင်ခဲ့။ ရင်ထဲ က စိုးရွံ့စိတ်ကို ဘေးလူ မသိအောင် ကြိုးစားဖုံးဖိပြီး ပြုံးပြနေခဲ့ရသည်။

[၃]

ဆောင်းဝင်လေပြီ။ မြို့တို့က ပိတ်နေအောင် ဖုံးသည်။ တိုက်ပွဲက မမျှော် လင့်ဘဲ ခေတ္တပြန်ငြိမ်သက်သွားသည်။ လှည့်လည် စစ်ဆင်နေသော တပ်ရင်းမှူးကြီးနှင့် အဖွဲ့ စခန်းကုန်းပေါ် ပြန်ရောက်လာသည်။ စာပို့

လမ်းကြောင်း ပြန်ပွင့်သွား၍ နှစ်လတာ ကင်းကွာခဲ့ရသော ရိက္ခာများနှင့် လူကြုံပစ္စည်းများ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

သည်လို အချိန်ကောင်း၊ အခါကောင်းတွင် အံ့ဩစရာ ကောင်း သော ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်လာလေသည်။ ပေးပို့သူက သုတေ သန စီမံကိန်း ကြီးကြပ်သူ ညွှန်ကြားရေးမှူး ကိုယ်တိုင်ပါ။

'စစ်ဆင်ရေး အခြေအနေများအရ သုတေသန လုပ်ငန်း ဆက် လက်ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း မရှိပါက အမြန်တင်ပြရန်'

ဆက်သွယ်ရေး ရဲဘော်လေး မျက်နှာက မသာယာပါ။ သေအတူ ရှင်မကွာ လပေါင်းများစွာ နေလာခဲ့ပြီး မိမိကြောင့်လည်း ပို၍ အားရှိ ရသည့် အခြေအနေတွင် ကျင်လည်ခဲ့ပြီးမှ မိမိပြန်မည်ကို မတား ကောင်းပေမယ့် ဝမ်းမသာနိုင်သည့် မျက်နှာမျိုး။

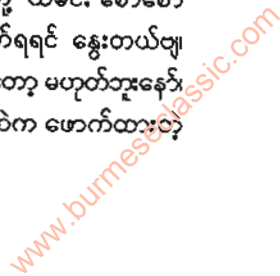
'အဘ သိသွားပြီလား'

'အဘက ပြခိုင်းလိုက်တာ၊ သူကတော့ ဆရာဝန် လွတ်လွတ် လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်ပါစေတဲ့။ ငါ သိပြီးပြီလို့တောင် မပြောနဲ့တဲ့'

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချ၍ စာကို သူပြန်ပေးလိုက်သည်။ 'ရတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော် သွားတွေ့လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားကသာ ကြေးနန်း အကြမ်းရေး၊ ကျွန်တော် အခု ခေါ် ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား'

[၄]

'ဟာ ဆရာဝန်လာဗျာ၊ အတော်ပဲ ကျွန်တော်တို့ ထမင်း စောစော စားလိုက်ရအောင်၊ ဆွမ်းတုန်း ပူပူလေး စားလိုက်ရရင် နွေးတယ်ဗျာ၊ ဟင်းတွေကလည်း ကောင်းဗျာ၊ ကျွန်တော့် အစွမ်းတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဆရာဝန်အစွမ်း၊ ဒါသမီးလေးပို့လိုက်တဲ့ အထုပ်ထဲက ဖောက်ထားတဲ့ ဟင်းတွေ ဟား ဟား'

နောက်တန်းတွင် ကျန်ခဲ့သော မိမိလက်ထပ်ရန် ရည်ရွယ်ရင်းရှိ သည့် ချစ်သူ မိန်းကလေးကို သူက 'သမီးလေး' ဟု မမြင်ဖူးဘဲနှင့် ချစ်စနိုး ခေါ်နေခြင်းပါ။ ဧကန္တတော့ သည်ကြေးနန်း ကိစ္စကို သူ စကား မစချင်သေးဟု ထင်သည်။ သည်တော့လည်း မသိချင်ဟန်ဆောင်၍ ထင်းရှူးပုံခွဲများနှင့် တည်ဆောက်ထားသော ထမင်းစား စားပွဲဘေးက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်တွင်ပင် တပ်ရင်းမှူး၏ လက်ထောက်ဗိုလ်ကလေး ဝင်လာ ပြီး အလေးပြုသည်။ လက်ထဲက စာရင်းစာအုပ်ကိုပြသည်။

'ထွက်စာပါ အဘ၊ ဆရာဝန် ပို့ခိုင်းတာပါ' 'ဟေ' ၊

တပ်ရင်းမှူး မျက်မှန်ကောက်တပ်သည်။ စာကို ယူဖတ်သည်။ မျက်နှာက အလွန်အံ့ဩသည့် မျက်နှာ ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားသည်။ 'ဆရာဝန် ဒါက ဘာတုံး၊ သုတေသန ဖြစ်အောင် ဆက်လုပ် မယ် ဆိုတာက ဘာသဘောတုံး၊ မပြန်ဘူးလို့ ပြောတာလား'

'ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ ကျွန်တော်က စာရင်းပိတ်ဖို့ အခက်အခဲ ရှိနေတာသာ တင်ပြတာ၊ အထက်က ပြန်ချင်ပြန်လာခဲ့တော့လို့ ခွင့်ပေး သလို ဖြစ်နေတယ်'

'အမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲသလိုပဲ နားလည်တယ်'

'ဒီသုတေသနကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ခဲ့ ရတယ်ဆိုတာ အဘလည်း သိတာပဲ၊ အဘတို့လည်း ကိုယ်တိုင် ဆေး သောက်ပြီး ပါခဲ့ရတာပဲ၊ ဒီလောက် လုပ်ပြီးခါမှတော့ ကျွန်တော် လက် မလျှော့ချင်တော့ဘူး၊ ဆုံးအောင် ဆက်လုပ်တော့မယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရ ရင်တော့ ထည့်ပြီးခဲ့သမျှ လုံ့လတွေကို အားနာတယ်'

သူက ခေါင်းခါသည်။

'ဆရာဝန် ပြန်သွားရင် ကျွန်တော့် တပည့်တွေကို အားငယ်မှာ စိုးလို့တော့ ထည့်စဉ်းစားစရာ မလိုဘူးနော်၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့ နေနေ

ကျ ဘဝပဲ'

'နားလည်ပါတယ် အဘ၊ အခုက အလုပ်သဘော တစ်ခုတည်း ပါ၊ ကျွန်တော် လုပ်မယ်လို့ ပြောထားတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို အခက်အခဲ တ ကြီးလို့တော့ နောက်မလှည့်ချင်တော့ဘူး၊ လုပ်သင့်သလောက်လည်း လုပ်ပြီးပြီ၊ လုပ်ပြီးတာတွေကိုလည်း အလဟဿ မဖြစ်ချင်ဘူး။ ကျွန်တော် ဒီလို စာပြန်လိုက်ရင် စာရင်းပိတ်ဖို့ကို သူတို့ဖြစ်အောင် စီစဉ်ကြမှာပါ'

တပ်ရင်းမှူးနှင့် ဗိုလ်ကလေးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြ၏။

[၅]

လွင့်မောနေသော အတွေးတို့ စာမေးပွဲခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာ သည်။

ပါမောက္ခကြီးကို လှည့်ကြည့်မိတော့ သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းခါနေ သည်။ ကျောင်းသားကတော့ ထွက်သွားနှင့်ပြီ။

'ခက်တယ်ဗျာ၊ ဒီ ကလေးတွေ တန်ဖိုးထားသင့်တဲ့ဟာကို တန်ဖိုး လို့ မမြင်တတ်ကြဘူး' မှန်ပါသည်။

အလုပ်တစ်ခု၏ တန်ဖိုးကို ထိုအလုပ်မှ ပြန်လည်ရရှိနိုင်သော မိမိ၏ ကိုယ်ကျိုးနှင့်သာ အမြဲ တိုင်းတာနေပါက ထိုသို့ တိုင်းတာတတ် သူတွေချည်းသာ ရှိနေပါက တကယ် တန်ဖိုးရှိသော အလုပ်တို့ကို လုပ် မည့်သူ မရှိနိုင်တော့ပါ။

ပြီးခဲ့သော ၁၅ နှစ်က အဖြစ်အပျက်ကိုပင် ကြည့်။ စေတနာ၏ တန်ခိုးပေပဲလား၊ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကတော့ မြောင့်ဖြူးခဲ့သည်မှာ အမှန် ပင်။

မိမိပြန်စာကို ရသည်နှင့် ညွှန်ကြားရေးမှူးက သုတေသန တာဝန်ခံ လူထုကျန်းမာရေး ပါရဂူကို ခေါ်ပြသည်။

'မင်း ဘယ်လို သဘောရသလဲ'

'လုပ်စရာ တစ်ခုပဲ ရှိတာပဲ ညွှန်မှူး၊ ကျွန်တော် ရှေ့တန်း လိုက် သွားမယ်'

ပါရဂူကလည်း ပြတ်သားသည်။ ရှေ့တန်းအထိ ပါရဂူအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်း၍ လိုက်လာခဲ့သည်။ စာရင်းပိတ် သုတေသန လုပ်ငန်း များ နှစ်ပတ်တိုတိ ဆောင်ရွက်သည်။

'ညီလေး၊ မင်း အနားသာယူနေ၊ ဒါတွေ အစ်ကိုတို့ဘာသာ လုပ် မယ်၊ မင်း သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ'

မိမိကိုပင် ပေးနားထားလိုက်သေး၏။ နောက် မိမိကိုပါခေါ်၍ နောက်တန်းသို့ ပြန်သည်။ တပ်ရင်းမှူးလည်း ပြောင်းမိန့်ထွက်၍ နောက်တန်းသို့ တစ်ပါတည်း ပါလာသည်။

နောက်တန်းတွင် စောင့်နေသော သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် 'သမီးလေး' နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခွင့် ရလိုက်သေးသည်။ ဘဝက သည်လို ဆိုတော့လည်း သာယာလို့ နေပြန်သည်။

[၆]

နောက်ပိုင်းကျစ်တော့ရော။

တက်ချည် ကျချည် . . . ပျော်ချည် စိတ်ညစ်ချည်နှင့် အပြောင်း အလွဲများခဲ့သော ဘဝသည် ၁၅ နှစ်ကျော် ကြာပြီး သည့်နောက်တွင် အနည်ထိုင်လာခဲ့၏။

တပ်ရင်းမှူးက အသက် ၆၀ ကျော်ပြီ။ အငြိမ်းစားယူ၍ ရွှေပြည် သာတွင် တစ်ဦးတည်းသော သားလိမ္မာကလေး၏ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှု ကို ခံယူနေ၏။ ညွှန်ကြားရေးမှူးကတော့ ဆရာဝန်ကြီး ဘဝမှ

အငြိမ်းစား ယူခဲ့သော်လည်း သံအမတ်ကြီး တစ်ဦးအဖြစ် တိုင်းပြည် တာဝန်ထမ်းဆောင်ဆဲ။ လူထု ကျန်းမာရေး ပါရဂူကတော့ ညွှန်ကြား ရေးမှူးချုပ် အဆင့်ပင် ရောက်ခဲ့လေပြီ။

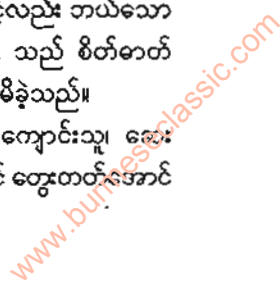
မိမိလည်း တစ်သက်လုံး စိတ်ကူးပင် မယဉ်ဝံ့ခဲ့သည့် စာမေးပွဲ ပေါင်း များစွာကို အောင်မြင်ခဲ့ပြီး အထူးကုဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦးဘဝ၊ ဆရာဝန်လောင်းကလေးများ၊ ဘွဲ့လွန်သင်တန်းသား ဆရာဝန်ကလေး များကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးရသူ တစ်ဦးဘဝ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်ကျော်က ရှေ့တန်းအခြေပြု ငှက်ဖျား သုတေ သန ဆေးမှူးဘဝကိုတော့ ဘယ်သူမှ သတိမရနိုင်တော့။ ဆရာဝန် ကလေးများနှင့် စကားလက်ဆုံကျရင်း တစ်ခါတစ်ခါ ပြောပြတော့ လည်း သူတို့အတွက်များ ဒဏ္ဍာရီ ဆန်လွန်းနေပြီလားဟုပင် မဝံ့မရဲ တွေးမိပြန်လေသည်။

တစ်ဖက်က တွေးတော့လည်း ဘယ်သူမှ သိတာ၊ မသိတာသည် ပဓာနမကျ။ အသိအမှတ်ပြု ခံရ၊ မခံရသည် အရေးမပါလှ။ အရေးပါ သည်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိဖို့ မဟုတ်ပါလား။ ထိုစဉ်က တစ်ဆင့် ပြန်ကြားရသည့် မိဘပင် အပြစ်တင်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ချက်ကို စွန့်စားချမှတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစွန့်စားမှု၏ နောက်ကွယ်တွင် အသိအမှတ် ပြုခံလိုစိတ် မရှိ။ မိမိ စိုက်ထုတ်ခဲ့ပြီးသား 'လုံ့လများစွာတို့ကို အားနာ သည့်စိတ်' သာ ရှိခဲ့သည်။

ထိုအကျင့် ထိုစိတ်ဓာတ်သည် တစ်သက်လုံးအတွက် ခိုင်မာခဲ့ သည်။ မထည့်ရသေးသော လုံ့လ၊ ထည့်ပြီးခဲ့သော လုံ့လတို့ကို ဘယ် သောအခါမှ မလေးမစား မလုပ်မိတော့။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘယ်သော အခါမှ လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့မပေးတတ်တော့။ သည် စိတ်ဓာတ် အခြေခံတို့က သည်ဘဝကို ဖို့ခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်မိခဲ့သည်။

ဪ စောစောက ထွက်သွားသည့် ဆေးကျောင်းသူ၊ ဆေး ကျောင်းသားတို့ရော သည်လိုမျိုး တွေးတတ်ခဲ့ကြရင် တွေးတတ်အောင်

စည်းရုံးပေးနိုင်စွမ်းများ မိမိတွင် ရှိခဲ့လျှင် ရှိနေပြီး 'ဆရာ' ဘဝကို များစွာ ဂုဏ်ယူမိသည်ပင်။

တစ်ခု ကျန်ပါသေးသည်။

မိမိပြုခဲ့သော ငှက်ဖျားသုတေသန စာတမ်းကရော ဘယ်အဆင့် အထိ ရောက်ခဲ့ပါသလဲ၊ တွေးမိတော့ ကြည်နူးစွာ ပြုံးမိရသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်က အိဒင်ဗရာ၊ တော်ဝင် သမားတော်များ ကောလိပ်မှ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ရောက်လာသည်။ မိမိယူကေနိုင်ငံ တွင် ပညာတော်သင် သွားစဉ်က ပညာသင်ကြားပေးခဲ့သော ဆရာ အရင်းဖြစ်သူ 'စကော့' လူမျိုး သမားတော်ကြီးလည်း ပါလာ၍ ဝမ်းသာ အားရ လေဆိပ်တွင် သွားရောက် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

'ငါတို့ ပဲခူးအထိ သွားဖို့ အစီအစဉ် ရှိတယ်ကွ၊ ပဲခူးဘက်မှာ ငှက်ဖျား ရှိသလား'

'သိပ်တော့ မခံစားပါဘူး ဆရာကြီး၊ ကာကွယ်ဆေးရော မသောက် ခဲ့ဘူးလား'

'ဟာ သောက်တာပေါ့ကွာ၊ ငါမလာခင် လန်ဒန်က တော်ဝင် အပူပိုင်း ဆိုင်ရာ ဆေးပညာနဲ့ ကျန်းမာရေး ကောလိပ်ကို လှမ်းမေး တယ်၊ မြန်မာပြည်သွားရင် ဘာငှက်ဖျား ကာကွယ်ဆေး သောက်ရမလဲ လို့ သူတို့က လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်က သုတေသန စာတမ်းတစ်ခု ပို့ပေး တယ်၊ အဲဒီဟာ ခုထိ ကောင်းတုန်းပါပဲဆိုတော့ ငါလည်း အဲဒီဆေးပဲ သောက်ခဲ့တာပေါ့'

သူဖတ်ခဲ့ရသည့် စာတမ်းကို မေးကြည့်တော့ မိမိလုပ်ခဲ့သည့် သုတေသနစာတမ်း ဖြစ်နေသည်။

'ဆရာကြီး၊ သုတေသီစာရင်းရော ဖတ်ကြည့်လိုက်သေးလား'

'မဖတ်မိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ကျွန်တော်လည်း ပါတယ်လေ၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ရှေ့တန်း အထိ သွားလုပ်ခဲ့တာ'

သမားတော်ကြီး မျက်နှာက ထူးခြားသည့် တိုက်ဆိုင်မှုအတွက် အံ့အားသင့်ဟန်ကို မဖုံးနိုင်ခဲ့။

ဝင်လေး ထွက်လေး

တကယ်တမ်း အသက် ၄၀ ကျော်လာတော့ ပထမ အရွယ်ကို ပင် မကျော်နိုင်သေး။ ဆိုလိုသည်က ပညာရှာဆဲ။ ဆေးပညာဆိုင်ရာ ဘွဲ့၊ ဒီပလိုမာ၊ ပြည်တွင်း ပြည်ပ ငါးခု ပိုင်ဆိုင်ပြီးခဲ့ပြီ။ ဆေးပညာနှင့် မပတ်သက်သည့် ဒီပလိုမာတစ်ခု၊ ပြည်တွင်း ပါရဂူဘွဲ့ တစ်ခု အတွက် လည်း သင်တန်း ဆက်တက်ဆဲ။ စာမေးပွဲများ ဖြေကောင်းတုန်း။ ဘဝ မှာ အောင်မြင်မှုများစွာ ပိုင်ဆိုင်နေပြီဟု ဆရာဝန်ကလေးများက မိမိကို အားကျနေကြချိန်တွင် မိမိကတော့ အဖိုးတန်လှသော လူ့ဘဝ သက်တမ်း နှစ် ၄၀ ကျော်ကို အဓိပ္ပာယ် အနှစ်သာရ ရှိ၊ မရှိ မသေချာ လှသော ကိစ္စများအတွက် ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီးပြီဟု ချောက်ချားစွာ သုံးသပ်နေ မိပြန်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့တော့ တရားစထိုင်မည်။

ပညာက ရှာပေးသော ဥစ္စာတို့ ရှိသင့်သလောက် ရှိခဲ့ပြီ။ သီးသန့် ဘုရားခန်းကလေးတစ်ခု တန့်နိုင်လောက်အောင် ကျယ်ဝန်းသော တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့ပြီ။

အနှောင့်အယှက် ပေးနိုင်သော အန္တရာယ်ရှိသည့် လက်တိုင်ဖုန်း ကို ပိတ်ထားမည်။ သည်နေ့တော့ တရားထိုင်ဖြစ်အောင် ထိုင်မည်။

သည်ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မနေ့က ပြိုဟ်တုသတင်းတွင် ကြေညာ သွားခဲ့သော 'ဆူနာမီ' ငလျင်ရေဘေးဒဏ်ကြောင့် သေဆုံးသူ ၁၂၀၀၀၀ ကျော်နှင့် ဆက်စပ်မှု ရှိ မရှိတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်မသေချာလှ။

[၁]

မိမိတို့ယ် မိမိ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီလား။ လူလတ်ပိုင်း ဆရာ ဝန် တစ်ဦးပဲလားဟု သိပ်မသေချာလှ။ 'ဆရာကြီး' ဟု ခေါ်သူ အနည်း အကျဉ်း ရှိပေမယ့် 'ဆရာ' ဟု ခေါ်သူက အများစုဖြစ်၍ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်တော့ လူလတ်ပိုင်း ဆရာဝန်တစ်ဦးဟုသာ လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ သတ်မှတ်ချင်သေးသည်။ သို့သော် ဆရာဝန် ဖြစ်ခဲ့သည်က အနှစ် နှစ်ဆယ်ရှိခဲ့ပြီ။ နောက်ထပ် အနှစ်နှစ်ဆယ် ဆရာဝန်လုပ်ရန်မှာ မသေချာတော့ပြီမို့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးဟု ပြောလျှင် ပိုမှန်တော့မည်ကို လည်း ရင်လေးစွာ မြင်မိပြန်သည်။

'အသက် ၄၀ ကျော်လာရင်တော့ ဘာသာရေးလေး ဘာလေး စလိုက်စားတော့မယ်' ဟု မကြာခဏ မိမိ ပြောခဲ့ဖူးသည်ကိုလည်း ပြန်သတိရမိသည်။ ရင်းနှီးသူ ဆရာတော်များက 'အသက် ၄၀ အထိ နေရမယ်လို့ မင့် ဘယ်သူက အာမခံထားလဲ' ဟု ဆုံးမတိုင်း ရယ်ကျဲကျဲ သာ လုပ်ပြနေခဲ့ရသည်။

[၂]

သည်ဝင်လေနှင့် သည်ထွက်လေတို့၏ ကြားတွင် စိတ်ပျံ့လွင့်မည် ဆိုသည်ကို သေချာပေါက် ကြိုသိခဲ့သည်။ တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်ရ တော့ ထင်ထားသည်ထက်ပင် ပို၍ ဆိုးနေသည်။ သတိထား သတိထား

နှင့်ပင် သတိက တောင်စဉ်ရေမရ အတွေးများထဲမှာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မျောပါဆဲ။

သည်ဝင်လေ ထွက်လေတို့ကို နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော် ရှူသွင်း ရှူထုတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဖျမ်းမျှ တစ်မိနစ်လျှင် အကြိမ် ၂၀ ပဲ ထားပါဦးတော့။ အကြိမ်ပေါင်း သိန်းလေးထောင်ကျော် ရှူသွင်းရှူထုတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဘာမှ ခက်ခဲသော အလုပ်မဟုတ်။ သတိကပ်ပြီး လုပ်ကြည့်ခါမှ ခက်နေရသည်။

ပထမဦးဆုံး စဝင်လာသော အတွေးက သည်ဝင်လေကို ရှူသွင်းမိသည့် အကြိမ် သိန်းလေးထောင်ကျော်တိုင်းတွင် ထွက်လေကို ရှူထုတ်ခွင့် ရမရ အာမခံချက် ဘယ်တုန်းကမျှ မရှိခဲ့ဖူးသည့် လူ့ဘဝကြီး အကြောင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာအတွက် နေထိုင်ရန် ကြိုတင် စိတ်ကူးယဉ် ပြင်ဆင်နေကြရင်းက ခွဲခွာရန် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ခွင့် မရလိုက်ဘဲ ကံတိုက်ကရိုက် ခွဲခွာသွားခဲ့ကြသည့် ငယ်ပေါင်းရောင်းရင်း မိတ်ဆွေ၊ ဆွေမျိုးတို့အကြောင်းရယ်ပါ။

[၃]

ပထမဦးဆုံး စ သတိရမိသူက သက်ရှိထင်ရှား ရှိစဉ်တွင် မိမိတစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးလိုက်သည့် ဆေးကျောင်းသူ တစ်ဦး။ မိမိထက် နှစ်တန်းမျှ ကြီးမည်။

‘အားကစား လက်ရွေးစင်၊ ကျောင်းဂုဏ်ဆောင် ဖြစ်နေတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် သူ ကွယ်လွန်တာ ဝမ်းနည်းကြောင်း ကျောင်းမဂ္ဂဇင်းကနေ ထည့်ပေးရတာ’

‘ဘာဖြစ်လို့ သေတာတဲ့လဲ အစ်ကို’

‘ကင်ဆာတဲ့ကွ’

‘အသက် ၂၀ ကျော်နဲ့ ကင်ဆာဖြစ်တယ် ဟုတ်လား အစ်ကို’

‘ဟ မင်းက အတန်းငယ်သေးလို့ သိတာ၊ နောက် သိလာမယ်၊ ကင်ဆာဆိုတာ ကလေးတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်တာကွ’

ကျောထဲတွင် စိမ့်ခနဲ ခံစားခဲ့ဖူးသည်ကို ယခုထိ မမေ့နိုင်။

ဒါက လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း အစိတ်ခန့်က ဖြစ်လေသည်။

[၄]

သည်တစ်ခါ ထွက်လေနှင့် ဝင်လေကြားတွင် အတွေးတို့က ရှမ်းတောင်တန်းတို့အပေါ် တက်သွားမိပြန်လေသည်။ ငယ်ရွယ်လှပသော ရှမ်းမကလေးတစ်ဦး။ အသက်က ၁၇ နှစ်သာ ရှိသေး၍ ကလေးသာသာ။ ထိုစဉ်က မိမိထက် ၁၀ နှစ် ငယ်သည်။

လူကုတ် သမီးတစ်ဦး ဖြစ်ပေမယ့် မြို့နှင့်အလှမ်းဝေးသော အရပ်မှာနေသည်။ မကြာခဏ ဗိုက်အောင့်နေသည်ကို အကြောင်း မယ်မယ်ရရ မရှာခဲ့။ မသိခဲ့။ ဆရာဝန်ပေါက်စ ကလေးတစ်ဦး နယ်လှည့်ဆေးကုရန် စစ်ကြောင်းနှင့် အတူပါလာသည်ဆိုတော့ လာပြသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စစ်ကြောင်းမျှကလည်း ထိုညက သူတို့အိမ်တွင်ပင် တည်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

စစ်ကြောင်းမျှ၏ တာဝန်ပေးမှုကြောင့် မိမိက စမ်းသပ်ရသည်။ မတောက်တခေါက်နှင့်ပင် အူအတက် နာတာရှည်ရောင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်သည်။ ခွဲစိတ်ရန်လို၍ မြို့ကို လိုက်ခဲ့ပါဟု မှာသည်။ လိုက်လည်း လိုက်လာကြရှာသည်။ ခွဲစိတ်ပါရသူ တစ်ဦး ရှိနေ၍ အတော်ပင် ဖြစ်သွားသည်။ ဆေးရုံကို အုပ်ချုပ်သည့် ညီအစ်ကိုသဖွယ် ရင်းနှီးနေသော ‘ဆွယ်မှူး ဆရာဝန်’ ကို ခွင့်တောင်း၍ ‘ခွဲစိတ်ပါရသူ’ နှင့် မိမိ ခွဲစိတ်ကြသည်။ ခွဲစိတ်မှုလည်း အောင်မြင်သည်။ ထင်ထားသည့် ရောဂါလည်း မှန်ကန်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင်တော့ ထိုမိန်းကလေးနှင့်ရော သူ့ဆွေမျိုး အသိုင်း အဝိုင်းများနှင့်ပါ ခင်သွားခဲ့သည်။ သူတို့လည်း မကြာခင် လာလည်ကြ သည်။ မိမိလည်း ရွာကို တစ်ခေါက် လိုက်လည်ဖြစ်သေးသည်။

'အစ်ကိုက ပြောင်းရခါနီးပြီဆို ဟုတ်လား'
'ဟုတ်တယ် ညီမလေး။ အလွန်ဆုံး တစ်လအတွင်းပဲ'
မျက်နှာကလေး ညှို့သွားသည်။
'ဘယ်တော့ ဒီပြန်လာရမှာလဲ အစ်ကို'

ပြန်လာဖို့ အကြောင်းတော့ လောလောဆယ် ဘာမှ မရှိဘူးဆို သည့် စကားကို ပြောမထွက်ခဲ့။ တကယ်တမ်းလည်း ထိုဒေသသို့ မိမိ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရောက်ဖြစ်တော့။ ရောက်ဖြစ်မည် မဟုတ်သည်ကို လည်း ထိုစဉ်ကတည်းက ရိပ်စားမိခဲ့သည်ကတော့ အမှန်ပင်။

'ညီမတို့က 'ဆွယ်မျှူးဆရာဝန်' နဲ့ တွေ့တွေ့နေမှာပဲ။ အစ်ကို အကြောင်းတွေ ကြားနေရမှာပေါ့။ ပြန်လာဖြစ်ရင်လည်း ကြိုညီမှာပေါ့' ထိုစကားတစ်ခွန်းအတွက် တကယ်တော့လည်း နောင်တမရချင် ပါ။

[၅]

'အစ်ကို သောက်သေးလား'

'တစ်ခါတလေပေါ့ဗျာ။ ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်မှာ အသည်း ရောင်ဘီပိုးပဲ ရှိနေတာ သိလို့ ဆုံးမဦးမလို့လား။ ခင်ဗျားက သိပ်ခရီး မထွက်ရတော့ဘူး ဆိုတော့ ဘယ် သိပ်သောက်ဖြစ်ပါတော့မလဲ။ ကျွန်တော်က တစ်ချိန်လုံး ခရီးသွားနေတော့ မရှောင်ဖြစ်ဘူးပေါ့'

'အစ်ကိုကို မဆုံးမပါဘူး အစ်ကိုရာ။ သောက်မယ်ဆို ကျွန်တော် က တိုက်မလို့ပါ'

'ဆွယ်မျှူးဆရာဝန်' က ပြုံးရုံသာ ပြုံးသည်။

'ဒီနေ့တော့ ခင်ဗျားတိုက်တဲ့ အရက်ကို သောက်ဖြစ်အောင် သောက်မယ်ဗျာ။ နှစ်နှစ်လောက် ကွဲသွားပြီးမှ ပြန်ဆုံရတဲ့ အထိမ်း အမှတ် သက်သက်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်။ သောက်ရင်း ပြောပြစရာတွေ အများကြီး ရှိနေလို့'

ထိုညနေက 'ဆွယ်မျှူး ဆရာဝန်' မိမိအိမ်တွင် အရက်သောက်၊ ညစာ စားသည်။

'အစ်ကို ဟိုကို ပြန်ရောက်သေးလား'

လက်ကာ ပြသည်။

'ဟို ရှမ်းမချောချောကလေး အကြောင်း မေးမလို့ မဟုတ်လား'

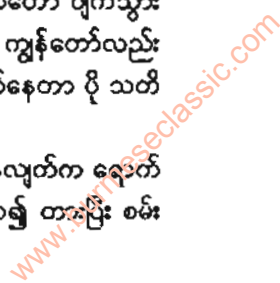
'ဟာ အစ်ကိုကလည်း မောင်နှမလိုပဲ ခင်ကြတာ သိရက်သားနဲ့'

'ဟုတ်ပါတယ်။ အခုကလည်း ခင်ဗျား မသိသေးတာတွေ ပြောပြ မလို့ တားတာပါ'

'ဆွယ်မျှူးဆရာဝန်' က လေသံတိုးတိုးဖြင့် ဇာတ်စုံကို နှေးကွေး စွာ ခင်းပြသည်။ တကယ်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပြောင်းရသည်။ သူ ပြောင်းရခါနီးတွင် ထိုမိန်းကလေးနှင့် အစ်မများ ရောက်လာသည်။ မိမိသတင်း လာစုံစမ်းကြခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဒီလိုပဲ မကြာခင်တော့ လာမေးနေတာပဲဗျာ။ ဘာနှုတ်မိမှန်း တော့ မမှတ်မိဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဒီတစ်ခါတော့ ပြောမှ ဖြစ်တော့ မယ် ဆိုပြီး ဒီလူက ဒီကို ပြန်ရောက်ဖို့ အကြောင်း သိပ်မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ မိန်းကလေးလည်း မျက်နှာတော်တော် ဖျက်သွား တယ်။ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထပြန်ကြတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ဝင်လာကတည်းက သူနည်းနည်း ပြုဖပ်ပြုရော် ဖြစ်နေတာ ပို သတိ ထားမိတော့တယ်'

အမှန်တော့ ထိုစဉ်က ထိုမိန်းကလေး ဖျားနေလျက်က ရောက် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ 'ဆွယ်မျှူး ဆရာဝန်' မသင်္ကာ၍ တားပြီး စမ်း

ကြည့်တော့ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေသည်။ ကမန်းကတန်း သူ့ဆေးရုံတွင် ပင် ဆေးရုံတင်လိုက်သည်။ ရောဂါက ငှက်ဖျားအပြင်းစား။ ထိုညတွင် မိန်းကလေး သတိလစ်သွားသည်။ မနက်တွင် ကွယ်လွန်သည်။ ပန်း နာမည်နှင့် မိန်းကလေး ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို ဖြုတ်ခနဲ ကြွေရှာလေ သည်။

'စိတ်မကောင်းတော့ သိပ်မဖြစ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ၊ နေရဦးမယ်လို့ ထင်နေရရင်းက ဖြုတ်ခနဲ ဖြုတ်ခနဲ ဆုံးခန်းတိုင်သွားကြ တဲ့ အမျိုးပါ။ ကျွန်တော်ကသာ ကျွန်တော် တစ်ညလုံး ဂရုစိုက်ကုပါရက် နဲ့ မကယ်လိုက်နိုင်လို့ မချီတင်ကဲ ဖြစ်ရတာ၊ ခင်ဗျားလည်း ကိုယ့်ဘဝ ပဲ တိုယ်စဉ်းစား'

ရုတ်တရက် စကားမပြန်နိုင်ခဲ့။

'ဒါထက် ခင်ဗျားလည်း ကံကောင်းလို့နော်၊ လေယာဉ်ပျက်ကျ တုန်းက ခင်ဗျားသာ ရှိနေသေးရင် ခင်ဗျားကတောင် ဒီမိန်းကလေး အရင် သေဦးမယ်'

မှန်ပါသည်။ စစ်ကြောင်းမှူး ထိုအချိန်တွင် ကွယ်လွန်နှင့်ပြီ။

နောက် ငါးနှစ်ခန့်အကြာတွင် ဆွယ်မှူး ဆရာဝန်လည်း အသက် သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြန်လေ သည်။

မိမိကတော့ ထို့နောက် ၁၀ နှစ်ကျော်အောင် ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေ ဆဲ။

[6]

အသက်လေးဆယ်တွင် ဘဝစသည်ဟု ဖြေတွေး တွေးသူတွေလည်း ရှိကြသည်။ ရုန်းကန်တည်ဆောက်ရသည့် ဘဝအစိတ်အပိုင်းတို့ ပြည့်စုံ လာပြီး ပုံမှန်နေ့စဉ်ဘဝကို ယခုမှ စသည်ဟု ယူလျှင်လည်း ရတော့

ရမည်။ ဆရာဝန်တစ်ဦး အနေနှင့် ဖြုတ်ခနဲ ဖြုတ်ခနဲ ဆုံးခန်းတိုင် သွားသော ဘဝကလေးများကို ထပ်ခါတလဲလဲ ရင်ဆိုင်နေရသောအခါ တွင် အသက် ၄၀ ကျော် မိမိဘဝကို 'စနေသူ' ဟု မမြင်မိတော့။ 'ကျန်ခဲ့သူ' ဟုသာ မြင်တတ်တော့သည်။

ကျန်နေသော ဘဝ အစိတ်အပိုင်းတို့ကို မည်ကဲ့သို့ ရှင်သန်ရ လျှင် အသင့်တော်ဆုံးပါလဲ။

သည်မေးခွန်းက ဘဝမှာ အခက်ဆုံး မေးခွန်း။ သည်မေးခွန်းကို အဖြေမရှာနိုင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်ခဲ့လေပြီ။ အဖြေရှာရန် အချိန်လည်း နည်းသည်ထက် နည်းလာခဲ့လေပြီ။

သေချာသည်ကတော့ အကြိမ်ပေါင်း သိန်းလေးထောင်ကျော် ပြုလုပ်ပြီး ဖြစ်သည့် ဝင်လေ ထွက်လေ ရှုသွင်းခြင်း၊ ရှုထုတ်ခြင်း အမှုကတော့ စဉ်ဆက်မပြတ် ပြုလုပ်နေရဦးမည်သာ။

ငယ်စဉ်က ကံအားလျော်စွာ မိမိကိုးကွယ်ရာ ဘာသာကို မိနိုး ဖလာ အဆင့်ထက် အနည်းငယ် ကျော်လွန်အောင် လေ့လာမိခဲ့သည့် အတွက် 'သစ္စာ' တည်းဟူသော အမှန်တရားကို ဘယ်မှာ ရှာရမည် ဆိုသည့် အချက်တွင်တော့ တွေဝေမိန်းမောခြင်း မရှိခဲ့။ 'သစ္စာ' နှင့် 'လုံ့လ' တို့ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အားနည်းနေမြဲ။

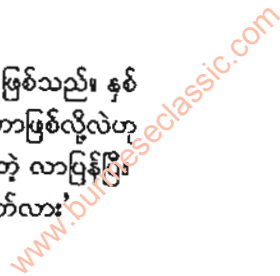
သည်လိုနှုန်းနဲ့သာ သွားနေလို့ကတော့ 'အချိန်' ဆိုတာကိုပင် ရေတွက်ချိန် ရတော့မည် မထင်။ မကြာသေးခင်ကပင် ဆေးရုံစံကြို တွင် သက်တူရွယ်တူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ရပ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

'နင် မမှတ်မိဘူး မဟုတ်လား'

'ဆောရီးနော်'

ပထမနှစ် ဒေသကောလိပ်တုန်းက သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။ နှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် ကွဲသွားတော့ ရုပ်ကို မဖမ်းမိ။ အခု ဘာဖြစ်လို့လဲဟု မေးတော့ ကင်ဆာဟု ဖြေသည်။ ဘုရားရေ ကင်ဆာတဲ့ လာပြန်ပြီ။

'နင် ငါနဲ့ တွဲတွဲတစ်ယောက် မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား'

‘သိတယ်လေ၊ ငါ အလုပ်သင်ဆရာဝန်တုန်းက သားဖွားဆောင်မှာ ကျတုန်း သူကလေး လာမွေးတာ နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်တာပဲ’

‘မရှိတော့ဘူး ဆုံးပြီ၊ ကင်ဆာပဲ ငါနဲ့ ချွတ်စွပ်ပဲ’

အသက် နှစ်ဆယ် အရွယ်တွင် သက်တူ ရွယ်တူ တစ်ဦး ကင်ဆာ ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်စဉ်က ကျောထဲတွင် စိမ့်ခနဲ ခံစားခဲ့ရဖူးသော်လည်း ယခု အသက် ၄၀ အရွယ်တွင် သက်တူရွယ်တူများစွာ ကင်ဆာ၏ သားကောင် ဖြစ်လာသည့် အခါတွင်မူ ကြောက်တတ်ရမည့် နှလုံးသားက ‘ထု’ ချီ နေလေပြီ။

[၂]

သိန်းလေးထောင် တစ်ကြိမ်မြောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်တစ်ခါ ဝင်သက်ကိုတော့ သတိကပ်၍ ရှုရှိုက်ရပေဦးတော့မည်။ ပါရမီ ရင့်သန်သူတို့အတွက် အချိန်တိုတိုမှာပင် ‘အသိထူး’ ကို ရနိုင်သည်ဟု တော့ ကြားဖူးသည်။ မိမိ ပါရမီက ဘယ်လောက် ရင့်သန်တယ်၊ မသန်ဘူး သိနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်အတွက် အချိန်က ဘယ်လောက် လိုမှာလဲ။ လိုတဲ့ အချိန်ကိုရော ရကော ရနိုင်ဦးမှာလား။ တကယ်တော့ ဘယ်ဟာမှ သိပ်မသေချာတော့။

ဗေဒင်ဆရာတိုင်းကတော့ အသက် ၈၀ အထိ နေရမည်၊ ဖွားဇာတာ သိပ်ကောင်းသည် စသည်ဖြင့် ပြောတတ်ကြသည်ချည်းပင်။ သူတို့ဟောသည့် အထဲက ဘွဲ့ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ရယူပိုင်ဆိုင်ရမည် စသည်ဖြင့် မမှန်းရဲသည့် အချက်တချို့ မှန်ကန်လာသောအခါတွင် သူတို့ပြောသည့် အတိုင်း ငါအသက် ၈၀ အထိများ တကယ် နေရ

မလား မသိဘူးဟု တွေးမိပြန်သည်။

သည်လိုဆိုရင်တော့ ဝင်လေ၊ ထွက်လေ နောက်ထပ် သိန်းပေါင်းလေးထောင် မှတ်စရာ အခွင့်အရေး ရဦးမည်ပေါ့။ ဖွားဇာတာက မှန်ခဲ့ရင်တော့ သိပ်မဆိုးလှ။

ခက်တာက မနွေက ကြေညာသွားခဲ့သော ‘ဆူနာမီ’ ငလျင်ဘေး၊ ရေလှိုင်းဘေးက သိမ်းကျွမ်းခေါ်ယူသွားသည့် သေကြေပျက်စီးရသူ တစ်သိန်းနှစ်သောင်းကျော်တွင် ဖွားဇာတာ ကောင်းသူတွေ တစ်ပုံတစ်ပင် ပါမည်ကလည်း သေချာလှသည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးကန်စွာ ချမိသည်။

ကဲ ကဲ မှတ်လေ မှတ်။

ဝင်လေ။

ပြီးတော့ ထွက်လေ။

ပြီးတော့ ဝင်လေ။

အနိစ္စ၏ အိမ်နီးချင်း စာရေးသည့် ဆရာဝန်

[၂]

လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ် ကာလ အတွင်းတွင် လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်း သုံးခု ခန့်တွင် မိမိ ဝတ္ထုများ ကြီးကြားကြီးကြားမှ တစ်ခါတရံ စိပ်စိပ် ကလေး ပါလာတော့ ပီတိ ဖြစ်မိသည်။ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများအား အားမနာ ပါးမနာ အတင်း ဖတ်ခိုင်းမိသည်။ မှတ်ချက်ကတော့ မျိုးစုံ ပင်။ အဓိက တူညီသော မှတ်ချက်ကတော့ ဇာတ်လမ်း အများစုတွင် အဓိက ဇာတ်ဆောင် တစ်ဦး ကွယ်လွန်ခန်း ပါပါနေသည်တဲ့။

ဘုရားရေး...။

ဘာဖြစ်လို့များ သတိ မထားမိလိုက်ပါလိမ့်။ ထွက်ပြီးသမျှ ဝတ္ထုတို ခြောက်ပုဒ်တွင် သုံးပုဒ်က သူတို့ ပြောသည့်အတိုင်းပါတလား။ ပေးထားဆဲ သုံးပုဒ်တွင်လည်း နှစ်ပုဒ်က သည်ပုံစံ၊ နောက်ဆုံးတစ်ပုဒ် တွင်ကား ဇာတ်ကောင်များစွာ သေဆုံးခဲ့လေသည်။

မရဏာနုဿတိ။

သိစိတ်က အနိစ္စကို မရှုမိ ခင်မှာပင် စာရေးသည့် လက်က ရှုပစ်ခဲ့လေပြီ။ တရားစခန်း၊ တရားပွဲတို့နှင့် အကျွမ်းတဝင် မရှိလှသည့် နေထိုင်မှု ဘဝပုံစံထဲတွင် နှစ်နေ့သူမို့ ပါရမီ ရင့်သန်၍တော့ မဖြစ် နိုင်။ ဖြစ်နိုင်သည်က တစ်ခုသာ ရှိသည်။

အနိစ္စသည် ဆရာဝန်တို့၏ အိမ်နီးချင်း ဖြစ်နေ၍ပင် ဖြစ်ချေ မည်။

[၃]

သေခြင်းတရားသည် မည်မျှ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းပါသလဲ။ သည်မေးခွန်း၏ အဖြေကို မည်သူမျှ တိတိကျကျ မသိ။ သို့သော်

[၁]

တိုသို့တိုယ်ကိုယ်တော့ ဆရာဝန် စာရေးဆရာဟု ခေါ်ရမည်လား။ စာရေးဆရာ ဆရာဝန်ဟု ခေါ်ရမည်လား။ သို့မဟုတ် သည်နာမည် နှစ်ခုစလုံးနှင့်ပဲ မထိုက်တန်လေသလား။ သေသေချာချာ မသိ။ သေချာသည်ကတော့ စာရေးခြင်း အလုပ်ကို အရင် စလုပ်ပြီးမှ ဆရာဝန်က ဖြစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်တော့ 'စာရေးဆရာ ဆရာ ဝန်' လား။ နှစ်ပေါင်း၊ နှစ်ဆယ်နီးပါး ဆရာဝန် အလုပ်ကိုသာ ဇောက် ချ လုပ်နေခဲ့ပြီးမှ စာပြန်ရေး ဖြစ်ခဲ့သည်ကလည်း အမှန်ပင်။ သည် တော့ 'ဆရာဝန် စာရေးဆရာ' ပေါ့။ မသိ။ သည်ဝေါဟာရ နှစ်ခုကို ဘာကိစ္စ ငြင်းခုံ နေကြသည်ကိုပင် စဉ်းစားလို့ မရ။ မိမိအတွက်တော့ သည် ဝေါဟာရနှစ်ခု၏ ဂုဏ်ပုဒ်သည် အတူတူပင်။ မိမိ ကိုယ်တိုင် အတွက်မူ 'ဆရာဝန်' တစ်ဦး အနေနှင့် ပိုမို လူသိများပြီး 'စာရေး ဆရာ' အမည်ခံနိုင်ရန် အတွက်မူကား ကြိုးစားရဆဲ။

လူတိုင်း သေချာပေါက် သိသည်မှာ ကြောက်ကြောက် မကြောက် ကြောက် သေတာတော့ သေကြရမည့် သူချည်းသာ ဖြစ်သည်ဟုသော အချက်ပင်။

တတိယ အရွယ်ကျရင်တော့ ဘဝကူးကောင်းအောင် ကြိုးစားမှ ဟု ကြိုးဝါး ပြင်ဆင်ရင်းကပင် ဒုတိယအရွယ်တွင် ဘဝကူးသွားကြသူ တို့ ဘယ်နှဦး ရှိနေခဲ့ပြီလဲ။ အနိစ္စ၏ မိမိနှင့် ရင်းနှီးလွန်းသော လက်တစ်ကမ်းကွာ အနေအထားကို လူသာမန်တို့ထက် ဆရာဝန် အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသူတို့က ပို၍ ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ရှိကြသည်။

ပညာ ထူးချွန်သူ၊ ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်သူ၊ အများသူငါတို့၏ အကျိုးငှာ အံ့တိုင်ပင် ခံရသူ စသည်ဖြင့် အထိုက်အလျောက် မတ်မောချင်စရာ ကောင်းသော ဘဝတွင် ကျင်လည်ကြသူများမို့ မိမိ ဘဝကိုလည်း 'မိမိ တပ်မက်စိတ် 'တဏှာ' များကြသည်။ သည်လို တဏှာများသူတွေက အမြဲတမ်းလာ ကိုယ်ယောင် ပြနေသော အနိစ္စ ကို မည်သို့ ဆက်ဆံ ရင်ဆိုင်ကြပါသလဲ။ တွေးကြည့်ချင်စရာပင်။

[၄]

နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည် တစ်ပြည်သို့ ပညာတော်သင် သွားရောက်စဉ် က တစ်ဆေးရုံတည်း အတူတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့်လူငယ် လူဖြူ ဆရာဝန် တစ်ဦးကို အမှတ်ရမိသည်။

ခင်မင်စရာ ကောင်းသည့် သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ဦးပင်။ သူ၏ အားနည်းချက်ကတော့ တေတေပေပေ နေတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ လက်မထပ်ဘဲ အတူနေသူ၊ မကြာခဏ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တတ် သူ၊ သူ့ဝင်သည် အနောက်တိုင်းသားတို့ မျက်စိတွင် အဆန်း မဟုတ် ပေမယ့် အရှေ့တိုင်းသား မိမိကတော့ စိတ်ပူစွာ မေးမိသည်။

'သူငယ်ချင်း ဒီပုံစံနဲ့ နေနေတာ တစ်နေ့နေ့ HIV ဝင်မှာ မကြောက် ဘူးလား' သူက ရယ်သည်။

'ကြောက်ပါတယ်၊ ငါလည်း ဒီအတွက် တတ်နိုင်သမျှ သတိထား ကာကွယ်ထားပါတယ်၊ ဆရာဝန်ပုံကွာ၊ သူများထက် ပိုနားလည်တော့ ပိုကြောက်၊ ပိုကာကွယ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ ငါကတ်သီး ကတ်သတ် စဉ်းစားမိတယ်ကွ သိလား'

'ဘာလဲ'

'ငါတို့ HIV ဝင်ရင် သေမှာပဲပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ မင်း သိလား။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လိင် ဆက်ဆံရာက ဖြစ်တဲ့ ပထမဆုံးသော ရောဂါက ဘာလဲ၊ ဖြစ်ရင် သေနှုန်း ဘယ်လောက် ရှိသလဲ'

တော်တော် ထူးဆန်းသည့် မေးခွန်းပင်။ ဆစ်ဖလစ် ထင်တယ်ဟု ဖြေတော့ သူက ပြုံး၍ ခေါင်းခါသည်။

'မှတ်ထား၊ လိင် ဆက်ဆံလို့ ပေါ်လာတဲ့ ပထမဆုံးသော ရောဂါ နာမည်က 'အသက်'တဲ့ကွ၊ 'လူ့အသက်' ဖြစ်လာပြီးရင် သေနှုန်းက 'တစ်ရာ ရာခိုင်နှုန်း' အပြည့် ရှိတယ်။ မင်း ဘာပြောချင်သလဲ' ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားမိသည်။

သည်မှတ်ချက် ရမ်းကား လွန်းသည်ဟု ထင်မိပေမယ့် လူတိုင်း မလွဲမသွေ ကြုံတွေ့ရမည်ဖြစ်သော မရဏတရား၏ သဘောကို ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင် မဟုတ်သူအနေနှင့် ထောက်ပြသွားပုံက အချက်ပိုင်လှ သည်ကိုတော့ အသိအမှတ် မပြုဘဲ မနေနိုင်။

[၅]

၁၉၉၀ ကျော်ပိုင်းနှစ်များက ဖြစ်သည်။ မိမိက ဆေးပညာ မဟာသိပ္ပံ တွဲလွန် သင်တန်းသား။ မိတ္ထူကူးခလေး ကာမိရင်ပြီးရော သဘောပြင့်

နေအိမ်နှင့် မနီးမဝေးက သမဝါယမ ဆေးခန်းကလေး တစ်ခုမှာ ထိုင်ခဲ့သည်။ လူနာ တစ်ယောက် 'နှစ်ကျပ်' နှုန်း၊ နှစ်ဆယ်ခန့်တော့ လာသည်။

မိမိ နောက်မှာလည်း ကျောင်းပြီးခါစ ဆရာဝန်မကလေး တစ်ဦးက ဆက်ထိုင်သည်။ သူက အငြိမ်းစား ဆေးရုံအုပ်ကြီး တစ်ဦး၏ သမီး၊ ဆရာကြီးက သူ့သမီးကို သူ ဇောက်စိဝက်ဂွန် ကားဟောင်းကလေး ကိုယ်တိုင် မောင်း၍ ပို့ရွာသည်။ ပြီးတော့ သမီး မပြန်မချင်း ထိုင်စောင့်သည်။ စက်ဘီးနှင့် ပြန်ရမည့် မိမိက တစ်ခါတစ်ရံ မိုးသည်းရင် ချက်ချင်း မပြန်ဖြစ်။ သည်တော့ သက်ကြီးဝါကြီးတို့ထံမှ အတွေ့အကြုံ၊ ခံစားချက် တို့ကို နာကြားရလေတိုင်း စိတ်ဝင်တစား ရှိတတ်သည့် ဝံသီအတိုင်း ဆရာကြီးနှင့် စကားစမြည် ပြောလေ့ ရှိသည်။

'ဆရာကြီးရော ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူးလား'

'နေမှ မကောင်းတာ ဆရာရယ်၊ သမီး အပို့ အကြိုပဲ တော်ပါပြီ အံ့ဩသွားမိသည်။ ဆရာကြီး ကြည့်တော့လည်း သွက်လက် ဖျတ်လတ်၍ အသားအရေက စိုစိုပြည်ပြည်ပင်။

'ဆရာကြီး ကြည့်ရတာ ကောင်းနေသားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး'

'ကင်ဆာပေါ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် နားကင်ဆာ ဖြစ်နေတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ'

ဘုရားရေ၊ အသက် ၆၀ ကျော်တွင် ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကျန်းမာသော အသွင်အပြင်နှင့် သမီးကို ကားမောင်းပို့နေသူက ကင်ဆာရောဂါသည် ဆိုပါလား။

ဆရာကြီးက ရယ်သည်။

'ဆရာက ဘာလဲ၊ ကင်ဆာ ရောဂါသည်ဆိုရင် အိပ်ရာထဲ လျှိုး

ခွေခေါက် နေမယ် ထင်နေလို့လား၊ ဒီ ကင်ဆာက ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး စောင့်လာခဲ့တဲ့ ရောဂါပဲ ဆရာရယ်၊ ခုမှတော့ ထူးတုန် လှုပ်စရာ မရှိပါဘူး။ လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်နိုင်သေးတာ လုပ်၊ နေရတုန်း အချိန်လေးမှာ ကိုယ်ရော ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ပါ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ နေချင်တယ်၊ ခွေခေါက် မနေချင်ပါဘူး'

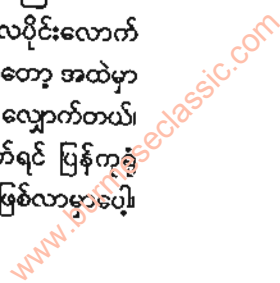
ပို၍ပင် အံ့ဩသွားရသည်။

'တစ်သက်လုံး စောင့်လာခဲ့တာ ဟုတ်လား ဆရာကြီး'

'အင်းလေ၊ ဆရာက ဘွဲ့လွန် တက်နေတာ ဒါတွေ သိပြီးသားပါ။ ကျွန်တော်တို့ မျိုးရိုးက Onco gene သိပ် Strong ဖြစ်တယ်ပဲ ပြောရမလား၊ သေတဲ့ လူတိုင်းက ကင်ဆာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုနဲ့ သေကြတာလေ၊ ကျွန်တော်လည်း အသက်ကြီးလာတာနဲ့ ငါ့ ခန္ဓာကိုယ် တစ်နေရာရာမှာတော့ ဒီကင်ဆာဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ ဝင်တွယ်မှာပဲပေါ့၊ ဘယ်နေရာမှာမှား တွယ်မလဲသာ မသိတာပေါ့၊ အပိုင်တွက်ပြီး စောင့်နေတာ ဟားဟား'

ဆရာကြီးက အပြုံး အရယ် မပျက် ဆက်ပြောနေသည်။

'နောက်တော့ နားတစ်ဖက်က ပင်းသွားတယ်၊ လုံးလုံး မကြားတော့ဘူး၊ ဒီမှာ ကျွန်တော် သိပြီ၊ ဒီကင်ဆာဆိုတဲ့ ကောင်တော့ ကျွန်တော့်ကို တီးနေပြီလို့ တပည့်တွေက ဟိုဟာ လုပ်ရင်တော့ ဒါဖြစ်တတ်တယ်၊ ဒီဟာ လုပ်ရင်တော့ ဒါ ကောင်းတယ်ပေါ့၊ ရှင်းပြကြတာ အရှည်ကြီးပဲ၊ ကျွန်တော် ပြောတယ်၊ ဟေ့ ကောင်းမယ် ထင်တာ လုပ်ကြ၊ ဒါဖြစ်ရင် ဒါ လုပ်ရမယ်ဆို လုပ်ရမှာပဲ၊ ဘာကြောက်တယ် ညာ ကြောက်တယ် ငါ့မှာ မရှိဘူး ချသာချလို့၊ အဲဒါ လပိုင်းလောက်လည်း ကျပြီးရော နားက ပြန်ပွင့်သွားတယ်၊ အကျိတ်ကတော့ အထဲမှာ ရှိနေတုန်းပဲ၊ ကျွန်တော်က သိပ်မပူပါဘူး၊ လမ်းမှန်မှန် လျှောက်တယ်၊ လုပ်စရာရှိတာ ပုံမှန်ပဲနေတယ်၊ ရောဂါက ပြန်ဖောက်ရင် ပြန်ကုခွဲပေါ့၊ တစ်နေ့နေတော့လည်း ကုလို့ မရတော့ဘူးဆိုတာ ဖြစ်လာမှာပေါ့။

ဒါတွေ့ပြီးတော့လည်း လူမမာကြီးလို မနေနိုင်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကင်ဆာက သေတတ်တယ် ပြောတော့ တခြား ရောဂါဖြစ်တဲ့ လူတွေ ထဲရော မသေဘဲနေမှာ ဘယ်သူ ပါလို့လဲ၊ ဘာဖြစ်ပြီး သေမယ်သာ မသိကြတာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သိတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ကင်ဆာနဲ့ သေမယ် လူပဲ၊ ခုမှ သိတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရှေးရှေး ကတည်းက သိတာ ဟား ဟား ဟား'

များမကြာမီမှာပင် ဆရာကြီး ကွယ်လွန်ကြောင်းနှင့် ကွယ်လွန် ခါနီးအထိ ဖျတ်လတ် တက်ကြွ ပျော်ရွှင်စွာ ရှင်သန် နေထိုင်သွားခဲ့ ကြောင်း ကြားရလေသည်။

အနိစ္စကို ရင်ဆိုင်ရန် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုတင် လက်ခံထားသူ တစ်ဦးအတွက်တော့ အနိစ္စသည် ထင်သလောက် ကြောက်စရာ တောင်းထန် မတူချေ။

| ၆ |

လွန်ခဲ့သည့် နှစ် အနည်းငယ်က ဖြစ်သည်။

နာမည်ကြီး ဂီတပညာရှင် တစ်ဦး မိမိကို လာတွေ့သည်။ သူ မွေးတင်းစကလေး ပြာပြာနေသည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။ စမ်းသပ်ကြည့် တော့ ရှားပါး၍ ရှုပ်ထွေးသော မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါ ပါရှိနေသည်။

တော်ဝင် ကောလိပ်မှ သင်ကြား လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သည့် ပုံစံအတိုင်း မကွယ်မဂှက် ရောဂါအကြောင်း အသေးစိတ် ရှင်းပြလိုက်သည်။ မိမိ နှင့် ဘာသာ မတူသော်လည်း သူ ကိုယ်ပိုင် ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာကို ရိုသေကိုးကွယ်ကြသူများပီပီ ပြည့်ဝစွာ လက်ခံခဲ့ကြသည်။

'ဘယ် လောက်လောက် အသက်ရှည်မယ် ထင်လဲ ဆရာ' 'ပြောရတော့ ခက်တယ်၊ အမျိုးမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပျမ်းမျှခြင်း

အားဖြင့်တော့ တစ်နှစ်အောက်လောက်ပဲ ရတယ်'

မျက်နှာလေးများ ငယ်သွားကြသည်။

'နိုင်ငံခြား သွားကုရင်ကော ဆရာ'

'ကုန်ကျစရိတ်တော့ များမယ်၊ အောင်မြင်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းကတော့ မသေချာဘူး၊ မိသားစု အတွက်က ဒီလောက်လောက် ပမာဏ ငွေကြေး က ပြဿနာ ဘာမှ မရှိဘူးဆိုမှပဲ စမ်းကြည့်သင့်တယ်'

'ဒီမှာပဲ ဆရာနဲ့ ဆက်ကုမယ် ဆိုရင်ကော'

'ကျွန်တော်ကတော့ လုပ်နိုင်တာ၊ လုပ်သင့်တာ လုပ်ပေးနေမှာပါ ပဲ၊ ခွဲစိတ် ပြုပြင်ဖို့ ကတော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူးလို့ ထင်တယ်' သက်ပြင်းချကြသည်။

'ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပြပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်သင့် သလဲ'

တော်တော်တော့ ဖြေရခက်သည့် မေးခွန်းမင်။ ဖြေရခက်သည့် မေးခွန်းများနှင့် ကြုံရတိုင်း စိတ်ထိရှိသည့်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြတတ်သည့် ဝသီတ ဖြေရန် စကားလုံးတို့ကို ရှာဖွေပေးခဲ့၏။

'ခင်ဗျားတို့ ယုံကြည် ကိုးကွယ်တဲ့ ဘုရားသခင်က ခင်ဗျားတို့ကို တာဝန်တစ်ခု ချီးမြှင့်ပြီး ကုသိုလ်ယူခိုင်းတယ်လို့ သဘောထားလိုက် ပေါ့၊ ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားမှာ သက်ကြီးရွယ်အို စုံတွဲ တစ်တွဲ တွေ့ခဲ့ဖူး တယ်၊ သူတို့ လင်မယားက ငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းက Down Syndrome လို့ ခေါ်တဲ့ ဉာဏ်ရည် ချို့တဲ့တဲ့ ကလေးတွေကို သူတို့ရဲ့ မိဘရင်းတွေက ပစ်သွားခဲ့ရင် သူတို့ လူမှုဝန်ထမ်း ဌာနလို နေရာမျိုး မှာ သွားတောင်းပြီး ပြုစုပျိုးထောင် ပေးကြတာလေ၊ အရွယ်ရောက် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ရင် လက်ထွတ်လိုက်၊ အငယ် လေးတွေ ထပ်မွေးစားလိုက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ တွေ့တဲ့အချိန်မှာ သူတို့ မွေးစားတာ ၈၀ ကျော်သွားပြီတဲ့၊ သက်သက်မဲ့ လိုက်ရှာပြီး ကုသိုလ် ယူကြတာပေါ့၊ အဲဒီလို တမင် လိုက်ရှာပြီး သွေးမတော် သားမစပ်

ကလေးတွေကို ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မထားဘဲ ကုသိုလ်ယူနေတဲ့ လူတွေ ရှိတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သားရယ်လို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာတဲ့ ကလေး မွေးရာပါ ချွတ်ယွင်းချက် ရှိတဲ့ ကလေးတွေကို တစ်နှစ်ပဲ နေရရ၊ ဆယ်နှစ်ပဲ နေရရ နေရတုန်း ကလေးမှာ ဝေဒနာ မခံစားရဘဲနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လေး နေသွားရအောင် ပြုစုပျိုးထောင် ပေးနေကြတဲ့ မိဘတွေရဲ့ ဘဝဟာ ချွတ်ယွင်းချက် မရှိတဲ့ ကလေး တွေကို နှစ်ပေါင်း များစွာ စောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့ မိဘတွေရဲ့ ဘဝထက် ဘာမှ မလျော့မနိမ့်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာ 'ကျော်သတ်ခိုင် (ဆေးတက္ကသိုလ်) ကတော့ 'အနာထပိက်' နှင့် တူသော မိဘများ' လို့တောင် တင်စားခဲ့ဖူးပါတယ်'

ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသော နှလုံးသားကလေး နှစ်စုံ တွယ်ခိုရာ ရသွားကြကြောင်း ခံစား သိရှိ သတိထားမိလိုက်ရသည်။

နောက်နှစ် အနည်းငယ် အတွင်းတွင် ခန့်မှန်းထားသည်ထက် များစွာ ပို၍ အသက်ရှည်ပြီး အိမ်ဆည်းလည်း ကလေး ဘဝ အထိ ရောက်ခဲ့ပြီးမှ တလေးငယ်သည် မိမိ လက်ပေါ်တွင်ပင် ကွယ်လွန် သွားခဲ့သည်။

ဇွတ်တရက် မြင်းထန်စွာ ခံစားခဲ့ကြရပေမယ့် ကြိုတင် ပြင်ဆင် နှုတ်ကြောင့် ရက်ပိုင်းအတွင်း ဖြေသိမ့်နိုင်ခဲ့သော မိဘများကို ယနေ့တိုင် အမှတ်ရနေမိ၏။

တိုသော်လည်း အဓိပ္ပာယ် မမဲ့သော ဘဝကလေး တစ်ခု။

[၇]

စာရေးသည့် ဆရာဝန်။
 အနိစ္စ၏ အိမ်နီးချင်း။
 သည် အိမ်နီးချင်း၏ အကြောင်းကို အကောင်းဆုံး ရမည်လား။

အဆိုးရေးရမည်လား။ ဘာပဲရေးရေး သည်အိမ်နီးချင်းသည် စာရေး သည့် ဆရာဝန်ထက် အဆများစွာ ခွန်အား ကြီးမား၍ နေချေ၏။

သူ့ဆီ သွားနေကြသည့် လူတန်းရှည်ကြီးကို နေ့စဉ် မြင်နေရ သည်။ အချိန်တန်လျှင် ကိုယ်လည်း ထွက်၍ လိုက်ရပေဦးမည်။ ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်သည့် တရား။

ကြောက်နေ၍လည်း မထူး။ ကြောက်နေရင်လည်း နေရသည့် အချိန်ကို ကြောက်နေသည့် အချိန်က ဝါးစားသွားပေဦးမည်။

အနေတန်ဖို့သာ လိုရင်း မဟုတ်ပါလား။
 ဘယ်လိုနေရင် တန်သကဲ့လဲ။

ဒါကတော့ မြင်လွန်းသွားပြီ။ စာရေးသည့် ဆရာဝန် ဉာဏ်ရည် နှင့် လိုက်၍ မမီနိုင်။ သေချာသည်ကတော့ 'Material Success' ခေါ် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အောင်မြင်မှုများနောက် တကောက်ကောက် လိုက်ရင်းက အချိန်ကုန်သွားရင်တော့ မတန်တာ သေချာလွန်းလှ သည်။ ဟိုအိမ်တံခါးဝကျရင် အကုန်ထားခဲ့ရမည် မဟုတ်ပါလား။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဘဝကလေးသည် မိမိအတွက်ရော၊ မိမိနှင့် ထိတွေ့ရသော ပတ်ဝန်းကျင် အတွက်ပါ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ကလေးဖြစ်နေရင် မိမိနှင့် ထိတွေ့သော လူတိုင်းက မိမိထံမှ အမြဲ တစ်စုံတစ်ရာ ရရှိခံစားနေကြရပါလျှင်... သည်လိုဆိုရင်တော့ ဘဝ ကလေးက မဆိုးလှဟု ထင်သည်။

ဒါကရော လွယ်လို့လား။
 မပြောတတ်။

စာရေးသည့် ဆရာဝန်၏ နှလုံးအိမ်သည် နူးညံ့၏။ မသိသေး၊ မတတ်သေးသော အသိပညာ ခံယူချက်တို့ကို လက်ခံရန် လွယ်ကူစွာ ညွတ်ပျောင်းနိုင်စွမ်း ရှိ၏။
 သို့သော် . . . မပြည့်ဝနိုင်သေးပါ။

ယဉ်ရဲပါမလား

ကတည်းက ချမ်းသာလာခဲ့ပြီး ပညာရော အားကစားပါ ထူးချွန်သူ တစ်ဦးဖြစ်၍ ဆရာများ အကြားတွင်ရော ကျောင်းသူများ အကြား တွင်ပါ ရေပန်းစားသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် မောင် 'က' ၏ ဆေးတက္ကသိုလ် မတက်ခင် ကတည်းက အလွန်ရင်းနှီးခဲ့သော ငယ်သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးနှင့် မောင် 'ခ' တို့ ချစ်သူဖြစ်သွားကြ သည်။ ထိုချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေး တစ်ဦးကို အကြောင်းပြု ၍ မောင် 'က' နှင့် မောင် 'ခ' နည်းနည်း ရင်းနှီးသွားကြခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

'ကျောင်းလည်း ပြီးတော့မယ်ကွ၊ အတန်းထဲက တော်တော်များ များ အတွဲတွေလည်း လက်ထပ်ဖို့ တာစုနေကြပြီ၊ မင်းတို့ရော ဘယ် တော့လဲ'

မောင် 'က' ၏ အမေးစကားကို မောင် 'ခ' တ သွားကြားက တိုးထွက်သော လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ချုပ်တည်းစွာ ရယ်သည်။

'ငါ MRCP ရပြီးမှ ယူမှာကွ'

မောင် 'က' ကြီး စတား မပြန်နိုင်။ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ် သည်။ နောက်မှ

'မင်းဟာကွာ MRCP ဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ'

'လွယ်ပါတယ်၊ သူလမ်းနဲ့ သူ ခွင်ကျအောင် သွားရင် နိုင်ခြားမှာ တော့ လူတွေ အများကြီးရနေတဲ့ ဘွဲ့ပါကွာ၊ PLAB ဖြေမယ်၊ အောင် ရင် အလုပ်ဝင်လုပ်မယ်၊ ပြီးတော့ MRCP ဖြေမယ်၊ ရပြီးမှ ယူမှာ'

မောင် 'က' တော်တော် ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။ ပတ်ဝန်း ကျင် ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းထဲတွင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ ဆေးတက္ကသိုလ်ကြီးကို ယောင်ဝါးဝါးနှင့် တက်ခဲ့ရသော မောင် 'က' အဖို့ မောင် 'ခ' ၏ အနာဂတ် စိမ့်ကိန်းများကို ဉာဏ်မမီနိုင်ခဲ့။

'အေးကွာ မင်းတို့ကတော့ အဆက်အသွယ်များတာကိုး၊ ငါက တော့ လက်ထောက် ဆရာဝန်ပဲ လုပ်မှာ၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ဆေးကုရရင်

[၁]

၁၉၈၀ ပြည့်လွန်နှစ် တစ်နှစ်၏ တစ်ခုသော ဆောင်းဦးကာလ။

အင်လျားတန်ဘောင်ရိုးပေါ်တွင် ဆေးကျောင်းသားကလေး မောင် 'တကြီး' နှင့် ဆေးကျောင်းသားလေး မောင် 'ခ' ခွေးတို့ ရောက်နေကြ သည်း၊ ချိန်းဆိုထားသည်လည်း မဟုတ်။ ထူးခြားသော အကြောင်း တိစ္ဆလည်း မရှိ။ သည်လိုပဲ အမှတ်တမဲ့ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စတားတွေ ဟိုရောက်သည်ရောက် ပြောဖြစ်ကြသည်။ တကယ် တော့ မောင် 'က' နှင့် မောင် 'ခ' တို့မှာ အလွန်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်း များ ဟုတ်သည်ဟုလည်း ပြော၍မရ၊ မဟုတ်ဘူးဟူ၍လည်း မပြော နိုင်။ မောင် 'က' မှာ လူလတ်တန်းစား မိဘများမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် အားလျော်စွာ ဆေးတက္ကသိုလ် စရိတ်ကို ပညာထူးချွန်ဆုစရိတ်ကလေး အားကိုးနှင့် ရုန်းကန်၍ တက်နေရသူ ဖြစ်သည်။ တစ်တန်းတည်းသား ပညာတတ် လူကုထံ သားသမီး အသိုင်းအဝိုင်းတွင်လည်း မဝင်ဆံ့။ မောင် 'ခ' ကတော့ ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦး၏ သား၊ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်

တော်ပါပြီ၊ ဘွဲ့လွန်ရဖို့ မရဖို့ဆိုတာက ကံတရားပါ။ စိတ်ကူး မယဉ်ရ သေးပါဘူး။

ထိုအချိန်တွင်ပင် မျှော်လင့်မထားမိလောက်အောင် ရက်စက် သော စကား မောင် 'ခ' နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ကျလာလေသည်။ ရယ်ကျဲကျဲ နှင့်ပါ။

'ယှဉ်မပြောနဲ့လေကွာ၊ မင်းနဲ့ ငါက တူလို့လား၊ မင်း ငါ့ကို ဘယ် တုန်းက ယှဉ်နိုင်ဖူးလို့လဲ'

မောင် 'က' တစ်ယောက် အာစေးမိသွားခဲ့ပါသည်။

[၂]

၁၅ နှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလသည် လူ့ဘဝ၏ ဇာတ်လမ်းများစွာကို စာရေးဆရာများထက်ပင်လျှင် ဆန်းကြယ်စွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ၊ အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။

မောင် 'က' တစ်ယောက် အသက် ၃၀ ကျော်၊ ၄၀ နီးပါးအရွယ် ဒေါက်တာ 'က' ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ ကျောင်းသားဘဝ ကတည်းက မျှော်လင့်ခဲ့သည့်အတိုင်း လက်ထောက်ဆရာဝန် ဘဝနှင့် နယ်စွန့်နယ် ဖျား ရွှေ့တန်းစစ်မျက်နှာပါ မကျန် တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့၏။ မထင်မှတ်ဘဲလည်း အထူးကု ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မထင် မှတ်ဘဲလည်း ပညာတော်သင် ခရီးစေလွှတ်ခြင်း ခံရပြီး တစ်သက်လုံး စိတ်ကူးမယဉ်ရဲခဲ့သော MRCP ဘွဲ့ကို ရခဲ့လေသည်။

မောင် 'ခ' ကတော့ သူပြောသလိုပင် နိုင်ငံခြားကို ထွက်လာခဲ့ သည်။ မျှော်လင့်ထားသော စာမေးပွဲများကိုမူ မအောင်မြင်ခဲ့။ လူမှုရေး ပြဿနာတစ်ခုကြောင့် မောင် 'က' ကြီး သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးကို

ရော မိဘဆွေမျိုးသူငယ်ချင်း အားလုံးနှင့်ပါ အဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲ့ သည်။ 'ဆံထုံးနောက် သျှောင်ပါ' ရာမှ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ထပ်ပြောင်း၍ နေထိုင်ခဲ့ပြီး ဒုတိယရောက်ရှိသော နိုင်ငံမှ စာမေးပွဲများကိုမူ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သူ့ဟာသူကျတော့ အခြေတကျ ရှိလာခဲ့သည်။

ရန်ကုန်က လူမှုရေး ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် နိုင်ငံခြားတွင် ရောက်ရှိ နေသော ဒေါက်တာ 'က' တစ်ယောက် ဒေါက်တာ 'ခ' ဆီ မဖြစ်မနေ ဖုန်းဆက်ဖို့ လိုလာခဲ့သည်။

သက်ပြင်းအကြိမ်ကြိမ် ချပြီးနောက် ဒေါက်တာ 'က' တစ်ယောက် ဒေါက်တာ 'ခ' ရှိရုံ နိုင်ငံသို့ ဖုန်းခေါ်ခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်း ငတ်နေ သော ဒေါက်တာ 'ခ' က ဝမ်းသာအယ်လဲပင် တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ သို့သော်

'ဟေ့ကောင်၊ မင်း MRCP ကို အဲဒီမှာ ဘယ်သူမှ အသိအမှတ် မပြုကြဘူးကွ'

ငယ်ငယ်တုန်းကလိုတော့ အောင့်သက်သက် မခံစားရ ရင်ကျတ် မှုကြောင့် ပြုံး၍သာ ဒီကောင် ငယ်ငယ်က အကျင့်တွေ မပျောက်သေး ဘူးဟု တွေးမိသည်။

'ဒါတော့ကွာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ဘယ်ဘွဲ့ကိုမှ တစ်ကမ္ဘာလုံးက အသိအမှတ် မပြုကြပါဘူး'

တကယ်တော့ တစ်ကမ္ဘာလုံး ဘယ်နိုင်ငံကို ယူသွား ယူသွား တင့်တယ်တာက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ စေတနာနဲ့ မေတ္တာတရား၊ အဲဒါကို မင်းယှဉ်ရဲပါ့မလားဟူသော စကားလုံးတို့ကိုတော့ မလွဲမကင်း သာ မျှီချလိုက်ရပါသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် MRCP ဘွဲ့ ရသည့်အချိန်က ဒေါက်တာ 'ခ' ကို မိမိလုံးဝ သတိမရသည့်အကြောင်း MRCP ဘွဲ့ကြောင့် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ဒေါက်တာ 'ခ' ထက် သာသွားပြီဟု တစ်ခါမှ မလွှဲမကင်း သည့်အကြောင်းလည်း သတိထားမိလိုက်ပါသည်။ တကယ်တော့လည်း

ထွန်းသည့် ၁၅ နှစ်အတွင်း ဒေါက်တာ 'က' တစ်ယောက် ဒေါက်တာ 'ခ' ကို တစ်ကြိမ်သာ သတိရခဲ့ဖူးပါသည်။

ထိုတစ်ကြိမ်သည်လည်း 'ကြက်ဥထုပ်ကြီး' တစ်ထုပ် အပေါ် မူတည်၍ သတိရမိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

[၃]

၁၉၉၀ ပြည့်ကာစ နှစ်များအတွင်းက ဖြစ်ပါသည်။ နယ်စွန်နယ်ဖျား ဒေသများသို့ တရုတ် လှည့်လည် ပြောင်းရွှေ့နေရသော ဒေါက်တာ 'ထ' တစ်ယောက် ခရိုင်အဆင့် တောမကျ မြို့မကျ ဆေးရုံကလေး တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ချထား ခံခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က ခရိုင် အဆင့် ဆေးရုံမှာ ကုတင် ၁၀၀ အင်အားသာ ရှိပါသည်။ အထူးကု ဆရာဝန်များ မရှိပါ။

ဒေါက်တာ 'က' ကို မြို့နယ် ဆရာဝန်ကြီးက ကလေး ကုသ ဆောင်ကို တာဝန်ယူစေခဲ့သည်။ သူပဲ တာဝန်ခံဆရာဝန်၊ သူပဲ လက်ထောက်ဆရာဝန်ပေါ့။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ ငါးနှစ်သားအရွယ် လူနာကလေး 'မောင်သူည' ကို စတင် တွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။

[၄]

ငါးနှစ် ဟုတ်ရဲ့လား ဆရာမရယ်၊ ဒီမှာ ၁၅ ပေါင်ပဲ ရှိတယ်၊ ရှစ်လသား လောက် ဖြစ်နေပြီ'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရဲ့၊ ဒီမှာက တော်တော်များများ မိဘတွေ မွေးနေ့ မမှတ်မိတတ်ပေမယ့် ဒီကလေးအဖေက အတိအကျ မှတ်ထား ရှာပါတယ်၊ တကယ့်ကို အာဟာရပြတ်လို့ သေးနေတာပါ'

ကလေး၏ ရောဂါက တိဘီ။ သာမန်အဆင့်တော့ မဟုတ်။ ဆေး ပညာအရ Milliony TB ဟု ခေါ်သော သွေးကြောများတစ်လျှောက် TB ပိုး ယုံ့နှံ့ခြင်းရောဂါ ဖြစ်လေသည်။ ကလေးက နာတာရှည်ဖျား၍ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံမတက်ခင်က နှစ်လ ဖျားခဲ့သည်။ ယခု ဆေးရုံပေါ်မှာ နှစ်လ ရှိနေပြီ။ အဖျား မကျသေး။

အနာလည်း သိပြီ၊ ဓာတ်မှန်က ဆေးရုံက စိုက်၍ ရိုက်ပေးထား သည်။ ဆေးလည်း ရှိပြီ။ တီဘီတိုက်ဖျက်ရေးဌာနမှ လိုအပ်သော ဆေး များ ပံ့ပိုးထားသည်။ အဖျားက မကျသေး။ ကျသင့်သော အချိန်ကို ကျော်နေသည်မှာ ကြာပါပေ။

သာမန်အခြေခံ ဆရာဝန်ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သော ဒေါက်တာ 'က' ဉာဏ်မစီရော။ ခေါင်းကို မသိမသာ ကုတ်ရင်းက ပိန်လိုခြောက်ကပ် လွန်း၍ မည်းကြာတ်နေသော မျက်နှာကလေးကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ မျက်လုံးဖြူဖြူ ပြူးပြူးကလေး တစ်စုံက ပြန်၍ မော့ကြည့်လေသည်။

'အမေရော၊ ဘာလို့ မစောင့်တာလဲ'

'သေပြီတဲ့ ဆရာ တီဘီပဲတဲ့၊ အဖေတော့ ကျွန်မတို့ စစ်ပေးပြီးပြီ မရှိဘူး၊ အမေပဲ စောင့်ခွင့်ပေးရမယ် ဆိုပေမယ့် အဖေမှ ပေးမစောင့် ရင် သူတို့လည်း ပြန်ရုံပဲ ရှိတာနဲ့ ကျွန်မတို့လည်း မျက်စိမှိတ်ပြီး စောင့် ခိုင်းထားတာ၊ နှစ်လလုံးလုံး ပြန်ချင်တယ် တစ်ခွန်းမှ မပြောတာတောင် ကျေးဇူးတင်နေရတယ်၊ သူ့သားတော့ သူ တော်တော် ဂရုစိုက်ပုံ အရ သား'

'အေးဗျာ၊ ဆေးကလည်း ရွေ့က ဆရာဝန်က ပေးသင့်ပေးထိုက် တာ အကုန်ပေးပြီးသား၊ အဖျားကလည်း မကျဘူး၊ အထူးကုတွေ မရှိ တော့ ဘယ်မေးရမှန်းလည်း မသိ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်တော်

သလောက် မှတ်သလောက် စဉ်းစားကြည့်ပါဦးမယ်၊ စာလည်း ဖတ်ကြည့်ပါဦးမယ်၊ ဟုတ်လား'

[၅]

ထိုစဉ်က သည်နိုင်ငံတွင် အေအိုင်ဒီအက်စ် ဝေဒနာရှင် ကလေးများ မတွေ့ရှိရသေး။ ဒီတော့ ဒါကို မစဉ်းစားဖြစ်တော့။ တီဘီကလည်း သေချာနေသည်။ တီဘီဆေးပေးလို့ မကျတာသာ ရှိသည်။ ဒီတော့ ဒါကိုပဲ ဦးတိုက် စဉ်းစားသည်။

တစ်ညနေလောက် စဉ်းစားလိုက်တော့ အဖြေတစ်ခု ရေးရေးပေါ်လာသည်။

'ထမင်းကျွေးလား ကလေးအဖေ'

'ဟုတ်ကဲ့ သူ စားနိုင်ပါတယ်'

'ဘယ်က ထမင်း ရလဲ'

'ဆေးရုံက ကျွေးတာပဲပေါ့ ဆရာရယ်၊ အသားဟင်း ဘာညာတော့လည်း ဝယ်မကျွေးနိုင်ဘူးပေါ့'

ဟုတ်ပြီ။ ဒါပဲဖြစ်ရမယ်။ အာဟာရ ချို့တဲ့သဖြင့် အသက် ငါးနှစ်အရွယ်တွင် ရှစ်လသား ပေါင်ချိန်သာ ရှိသော ကလေး။ တီဘီကလည်း ဖြစ်နေသည်။ အခုလည်း အသားမကျွေးနိုင်သေး။ ဆေးရုံအနေနဲ့ကလည်း နယ်ဆေးရုံဝယ်ကလေး၊ ဆင်းရဲသား လူနာက အများစု။ သည့်ထက်တော့ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။

ဒီတော့ သည်ကလေးမှာ အသားဓာတ် ပရိုတိန်း လိုနေမည်။ ပရိုတိန်း မရှိတော့ ကိုယ်ခံအား မရှိ၊ ကိုယ်ခံအား မရှိတော့ ပဋိဇီဝဆေးဝါးများ ပေးထားပေမယ့် တီဘီပိုးဘက်ကပဲ နိုင်နေမည်။ သည်တော့ အဖျားမကျ။ ဒါအဖြစ်နိုင်ဆုံး အဖြေ ဖြစ်သည်။ ဒီတော့ ဒီကလေးကို

အသားကျွေးကြည့်မည်။ ခက်တာက ဘယ်က ပိုက်ဆံနှင့် ဝယ်ကျွေးရမှာလဲ။

ဒေါက်တာ 'က' အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ ဇနီးက တစ်၊ သားကတစ်။ လခက ၁၂၀၀ ကျပ်။ ယောက္ခမမြို့ ဖြစ်၍ ယောက္ခမအိမ်မှာ ကပ်စားနေသည်။ ဘယ်က ငွေပိုရှိပါ့မလဲ။ ဆေးခန်းကလည်း မထိုင်ဖြစ်သေး။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ အထွာထဲက အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင်ပဲ စီစဉ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရတော့သည်။

'ကလေးအဖေ၊ ဒီမှာ ငွေနှစ်ကျပ်တွေ့လား၊ ကြက်ဥတစ်လုံး သွားဝယ်ချေ၊ ဆရာမတွေ့ကို ပြုတ်ပေးခိုင်း၊ ခင်ဗျားသားကို ကျွန်တော် ကြက်ဥ တစ်နှေ့တစ်လုံး ကျွေးချင်တယ်၊ ဆေးလို့ပဲ သဘောထား၊ သွားဝယ်ဖို့နဲ့ ကလေးတစ်လုံးလုံး အကုန်စားဖြစ်ဖို့က ခင်ဗျားတာဝန်၊ ကြက်ဥဖို့ တစ်နှေ့ ငွေနှစ်ကျပ်က ကျွန်တော့်ဆီမှာ မှန်မှန်လာယူ ဟုတ်ပြီလား'

ခံစားချက် မရှိသော မျက်နှာသေကြီးနှင့် ပြုကြောင်ကြောင် ကြည့်ရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြုရာလေသည်။

[၆]

လူနာဆောင်အလယ်တွင် ဒေါက်တာ 'က' ၏ စားပွဲကလေး ချထားသည်။ စားပွဲကလေးပေါ်တွင် ဖန်ခွက်အဟောင်း ကလေးတစ်လုံး ရှိသည်။ ထိုညနေက ထိုဖန်ခွက်အဟောင်းလေးထဲတွင် ပိုက်ဆံ အကြွသုံးမတ် ရောက်နေသည်။

'ဆရာမ၊ ဒါက ဘာတွေလဲ'

ဟို အဖေလေ ဆရာ၊ ကြက်ဥက ငါးမတ်ပဲ ပေးရတယ်ဆိုပြီး သုံးမတ်ပြန်လာထားသွားတာ၊ ကလေးကလည်း ဆရာကြက်ဥကို စား

လိုက်တာ ဆရာရယ်၊ သူ့ဟာသူ ထိုင်ပြီး ကိုက်စားတာ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ ကုန်ရော'

ရင်ထဲတွင် နွေးခနဲ ကြက်သီးထမိသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်တော့ အိတ်ထဲတွင် ၁၅ ကျပ်သာ ရှိကြောင်း သတိထားမိပြန်သည်။

'ကောင်းသားပဲ၊ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်အတွက် ငါးမူးပဲ ပေးဖို့ လိုတော့တာပေါ့'

ကိုယ့်အလှူ ငါးမတ်ကို ဂုဏ်ယူရမလား၊ ကိုယ့်မှာလည်း မပိုလှိုလို့ သုံးမတ်ပါ ပျံ့လိုက်တော့လို့ မပြောနိုင်တာ ရှက်ရမလား၊ မဝေခွဲတတ်သော စိတ်နှင့် ဒေါက်တာ 'က' တစ်ယောက် ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေရသည်။

[၇]

သည်လိုနှင့် ဆက်တိုက် ရက် ၂၀ ခန့် ကြာသွားသည်။ ရက် ၂၀ အတွင်းမှာ လူနာကလေး မောင်သူည ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

အဖျားကျသွားသည်။ ပေါင်ချိန် သိသိသာသာ တိုးတက်လာသည်။ ခွေယိုင်လဲနေရာက ထထိုင် နောက်တော့ လမ်းပါ လျှောက်လာသည်။ စကား စပြောလာသည်။ ကြက်ဥ အလုံး ၂၀ ၏ တန်ခိုးလား။ ဆေးဝါးများ၏ တန်ခိုးလား။ စေတနာ၊ မေတ္တာ၏ တန်ခိုးလား မသိ။ ငါးမတ်တန် ကုသိုလ်၏ အစွမ်းကို လှည့်လည်ပြောဆိုရန် ရှက်သဖြင့် ဒေါက်တာ 'က' တစ်ယောက် ပီတိကို ကြိုက်၍ ဖြစ်နေရသည်။

မောင်သူညကလေး တစ်ယောက် မောင်ဝလုံး ဖြစ်လာသည်။ မပြောင်းလဲသူကတော့ မောင်သူည၏ အဖေ။ သူသည် အမူအရာ

ဆင်းမဲ့သော မျက်နှာသေကြီးနှင့် တစ်ရက်ခြားတစ်ခါ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဖြိုက်ဆဲသုံးမတ် လာလာထည့်နေပြန်။

နောက် သုံးပတ်ခန့်အကြာတွင်တော့ မောင်သူည ဆေးရုံကပါ ဆင်းခွင့်ရခဲ့သည်။ ဆရာမကြီးကို ရယ်မောနှုတ်ဆက်နေသော မောင်သူညကလေးကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေသော သူ့ဖခင်၊ ဒေါက်တာ 'ဆ' ဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ စကားမဆို မပြုံးပြ ငူငူငိုငို နိုင်သာ ရှိနေသည်။ ဆိုနစ်နေရှာတယ် ထင်ပါရဲ့ဟုသာ တွေးမိသည်။

'သေသေချာချာ ရက်ချိန်းပြန်လာပြီနော် ကလေး အဖေ' ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညိတ်ပြု၍ မောင်သူညကလေး၏ လက်ကို ဆွဲတာ လူနာဆောင်ထဲက ထွက်ခွာသွားသည်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဒေါက်တာ 'က' တစ်ယောက်လည်း ဆေးရုံဝင်းအတွင်း ဆရာဝန်ထံများ စက်ဘီးအပ်နေကျ တဲကလေးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ သူပိုင်ဆိုင်ပတ်ရစ် စက်ဘီးလေးဆီ အရောက်တွင်တော့ စက်ဘီးရှေ့ခြင်းအတွင်းက ထူးဆန်းသော စက္ကူထုပ်ကြီးကို မြင်မိလေသည်။

'မိန်းမကြီး တစ်ယောက် လာထားသွားတာပဲ ဆရာ၊ ဆရာ သီတယ်မှတ်လို့ ကျွန်တော်လည်း မမေးလိုက်ဘူး'

နီးကြီးနှင့် ချည်ထားသော အညှီရောင် စက္ကူထုပ်ကို ဖြေကြည့်တော့ ကြက်ဥ အလုံး ၂၀ ခန့် ထွက်လာသည်။ ဒေါက်တာ 'က' ခါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပါသည်။

[*]

ဘယ်သူဘယ်ဝါ ပေးသွားသည် ဆိုတာကတော့ ဒေါက်တာ 'တ' တစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မသိခဲ့ရတော့ပါ။ သေချာသည်ကတော့ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပတ်အတွင်း သူ၏ ကြက်ဥ စီမံကိန်းကို အဖေ တစ်နေရာမှ စောင့်ကြည့်နေသူသာ ဖြစ်ရမည်။

ကိုယ်တိုင် မပြည့်စုံရသည့် ကြားထဲက လူနာအတွက် ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ဖြစ်ညစ်၍ ဖန်တီးပေးချင်သည့် ဆရာဝန်ကလေး တစ်ဦး၏ စေတနာနှင့် မေတ္တာကို အသိအမှတ်ပြု ကူညီလိုစိတ်ကို ပြုလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

အမည်တပ်ရခက်သော ခံစားချက်တစ်ခုဖြင့် ပီတိပြုံးမကျ၊ မချိုဖြူ မကျ၊ ပြုံးရင်းက ကြက်ဥထုပ်ကြီးကို ပိုက်၍ ဒေါက်တာ 'တ' တစ်ယောက် လူနာဆောင်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကလေး ကုသဆောင်တွင် ရှေ့ခဲသေတ္တာ မရှိပေမယ့် ဆေးဝါး ကုသဆောင်တွင် ရေခဲသေတ္တာ ရှိသည်။ ထိုရေခဲသေတ္တာတွင် ဒီကြက်ဥတို့ကို ထည့် မည်။ နောင်လာလတ္တံ့သော မောင်သူညများစွာတို့အတွက် တစ်တပ် တစ်အား ဖြစ်စေမည်ဟု ရည်ရွယ်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဖျတ်ခနဲ ဒေါက်တာ 'ခ' ကို သတိရမိလိုက်သည်။

Material Success ခေါ် ဘဝ၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အောင်မြင်မှု စည်းစိမ်ကျော်ကြားမှု၊ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး စသည်တို့ အပေါ် တန်ဖိုးထား တတ်လွန်းသော ရလည်း ရတတ်လွန်းသော ဒေါက်တာ 'ခ' တစ် ယောက် မေတ္တာ၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကို ကြည့်နူးစွာ ခံစားရဖူးမည်ဟု မထင်ပါ။

ခုနေများ ဒေါက်တာ 'ခ' နှင့် ပက်ပင်းတိုးမိမည် ဆိုပါလျှင်။

မင်း ငါ့ကို ယှဉ်နိုင်လို့လားဆိုသည့် စကားကို သူထပ်ပြောခဲ့ဦးမည် ဆိုပါလျှင်။

လက်ထဲက ကြက်ဥထုပ်ကြီးကို ပြု၍ 'မင်းမှာ ရှိတဲ့ ဘွဲ့တွေ၊ ငွေ တွေအားလုံးကို ဒီကြက်ဥထုပ် တစ်ထုပ်လောက်မှ ငါ တန်ဖိုးမထား ဘူး သူငယ်ချင်း' ဟု ရင်ကော့၍ ပြောချလိုက်ချင်စမ်းပါတီတော့သည်။

ထောင်စုနှစ် ဗြိတိန်ဆရာတော် ဆရာတော်

[၁]

ထောင်စုနှစ် အမှတ် ၂ ကုန်ဆုံး၍ ထောင်စုနှစ် အမှတ် ၃ သို့ ထူးပြောင်းသွားသည် အချိန်အတိအကျတွင်ပင် လူရွယ်ဘဝမှ လူကြီး ဘဝသို့ တူးပြောင်းသွားစေခဲ့သော ထူးဆန်းသည့် တိုက်ဆိုင်မှုကို ကံ တရားသည် မိမိအား အကြောင်းမဲ့ သက်သက်တော့ ပေးခဲ့လေဟန် တော့ချေ။

ခတ်သည်က သည်အခြေခံ အကြောင်းတရား တိုက်ဆိုင်မှုသည် အတောင်းဘက်သို့ ပို့ချင်၍လား၊ အဆိုးဘက်သို့ ပို့ချင်၍လား ဆိုတာကို လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်လုံးလုံး အဖြေရှာမရခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

[၂]

'ဆရာသားက အခုထက်ထိ စကားကောင်းကောင်း မပြောသေးဘူး ဆရာရယ် လုပ်ပါဦး၊ ဖေ၊ မေ တောင် တစ်လုံးချင်းပဲ ခေါ်တယ်၊ တွဲပြီး မခေါ်တတ်သေးဘူး၊'

ဆရာသားဟုသာ တင်စား၍ ပြောသည်။ တကယ်တော့ မိမိ

အစားလည်ပြန်

သား မဟုတ်ပါ။ ငယ်ငယ်မွေးကင်းစ ကတည်းက မိမိမှန်မှန် ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သော လူနာဟု ဆိုလိုပါသည်။

တကယ်တော့လည်း သည်အလွန်ချစ်စရာ ကောင်းသော အသက် နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးလှလှကလေးသည် မိမိသား အရွယ်ပင် မတုတ်။ အိမ်ထောင်သာ စောစောကျဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ကလေးအမေ မိန်းမလှကလေးသည်ပင်လျှင် မိမိသမီးအရွယ် ဖြစ်နိုင်နေလေပြီ။ သူ နီယံတိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ 'သမီး' ဟုသာ ရည်ညွှန်းလေ့ရှိသည်။ မိမိသာ ကလေးကို စကားပြော ချောမြို့ရာတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆရာ ဟုလည်း မသုံးချင်၊ ဦးဦးသုံးရမှာကလည်း စိတ်မလုံ၊ ဘိုးဘိုးသုံးလျှင် ထည်း ဝိုင်းရယ်ကြမည်စိုး၍ 'ဘဘ' ဟု ချောချလေ့ရှိသည်။ တကယ် တော့လည်း 'မကြီးမငယ်' ဟူသော စကားမှာ အသက် ၄၀ ကော်ကာစ အရွယ်တွေအတွက်များ ထွင်ခဲ့သလားဟူ၍ပင် တွေးမိသေးသည်။

ချစ်စရာ သိပ်ကောင်းသော ကလေးငယ်လေးများစွာကို နေ့စဉ် မြင်ရနေကျ ဖြစ်သော်လည်း ဘယ်အချိန် မြင်မြင် အူယားတတ်သော ကြည့်နူးမှုက ရိုးမသွားတတ်သေး။ ကလေးပါးကလေးကို ချစ်စနိုး သိပ်ဆွဲမိသည်။

'ပုံမှန်ကတော့ အသက်နှစ်နှစ်ဆိုရင် သုံးလုံးတွဲ တစ်ကြောင်းက ပြောတတ်ရမယ်ဆိုတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကွာခြားမှုလေးတွေကလည်း ရှိတယ်လေ၊ ဖေ၊ မေကို အဓိပ္ပာယ် မှန်မှန်နဲ့ ပြောတတ်တယ်ဆိုကတည်းက သမီးရဲ့ သား ငလေးက နားတော့ ကောင်းကောင်းကြားတာ သေချာတယ်၊ သူ့ရဲ့ အူအရာ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ကြည့်ရုံနဲ့ ဉာဏ်ရည်ပုံမှန် ရှိရုံမက ကောင်း သယ်လို့တောင် ဆရာက ထင်တယ်'

'ဟာ ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ သိလိုက်တတ်လိုက်တာတော့ ပြောမနေ သိခဲ့တော့၊ ဒီစကားကလေးပဲ မပြောတာ'

'ဟုတ်ပြီ၊ အာရုံကြောပိုင်းကလည်း ဆရာ စမ်းသပ်တာ ဘာမှ

မှားတာ မတွေ့ရဘူးဆိုတော့ ပုံမှန်နောက်ကျတာပဲလို့ ထင်တယ်နည်းနည်း ထပ်စောင့်ကြည့်ပါလား သမီးရယ်၊ သုံးလလောက်နေရင် တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့ ဟုတ်လား၊ ဒီကြားထဲတော့ သမီးက သမီးသားကလေးကို စကားများများ ပြောနေပေါ့၊ သူ ပြန်ပြောပြော မပြောပြော ကိုယ်က တစ်ချိန်လုံး ပြောပေးနေလေ'

ကလေးအမေကတော့ သဘောပေါက် မပေါက်မသိ၊ ကလေးလှလှကလေးကတော့ တစ်ချိန်လုံး ခေါင်းတွေ ညိတ်ပြနေ၍ ရယ်မိသေးသည်။

[၃]

သား နွေရာသီဆိုင်ဘာ အင်္ဂလိပ်စာ သင်တန်းဆင်းပွဲ ရှိတယ်။ ကျွန်မ သွားတက်မလို့၊ ရှင်လိုက်ဦးမလား၊ အားလားဟု ဇနီးဖြစ်သူက မေးသည်။ အားလှသည် မဟုတ်ပေမယ့် သားနှင့် ပတ်သက်သော ပွဲလမ်းတိုင်လိုလို ပျက်ကွက်ခဲ့သည်မှာ များပြီမို့ သည်တစ်ခါတော့ မအားအားအောင် လုပ်၍ လိုက်သွားဖြစ်ခဲ့သည်။

သင်တန်းဆင်းပွဲတွင် မျက်နှာချင်း ရင်းနှီးနေပြီးသော လူနာရှင် တော်တော်များများနှင့် ပြန်ဆုံရ နှုတ်ဆက်ရပြန်သည်။

'ဆရာ မအားတဲ့ကြားက သားပထမဆုရလို့ လိုက်အားပေးတယ်ပေါ့လေ'

'ခင်ဗျာ သားဆုရတယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ဆရာတွေက ကလေးက တော်လိုက်တာလို့ ပြောလို့တောင် ကျွန်မတို့က အထူးကုဆရာဝန်ကြီးသားပဲဟာ တော်မှာပေါ့လို့ ပြောနေသေးတယ်'

တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ ထင်မိ၏။

သားက မိမိကို ဘာမှ ပြောမထား။

ခဏနေတော့ နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်မှ အင်္ဂလိပ်စာ ပါမောက္ခက လာတွေ့သည်။ ကလေး၏ ပညာထူးချွန်မှုနှင့် ရှေ့အလားအလာများကို လာ၍ ရှင်းပြဆွေးနွေးသည်။ မိဘများဘက်က ကလေးကို ဘာဆက်လုပ်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားသလဲဟုလည်း မေးသည်။ မိမိတွင်က ဘာအဖြေမှ အဆင်သင့် မရှိ၊ ကြိုတင် သိထားသော ကိစ္စကလည်း မဟုတ်။ ဇနီးက သူလည်း မသိဟု ပြောတော့ လူအုပ်ကြားထဲတွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် စကားပြောနေသော သားကို သွားခေါ်ရသည်။

'သား မင်း ပထမဆု ရတယ်ဆို'

'ဟုတ်'

'မင်း သိတယ်ပေါ့လေ'

'ပြောပြထားတာပဲဟာ'

'မင်း ဘာဖြစ်လို့ အဖေတို့ကို မပြောလဲ'

'မသိဘူးလေ၊ အဖေမှ မမေးတာ'

သက်ပြင်းသာ ချရသည်။

'မင်းကို ဘာပေးလုပ်မှာလဲတဲ့၊ ဆရာကြီးက မေးနေတယ် ငါ့ကိုကဲ ပြောစမ်းပါဦးကွာ၊ မင်းကရာ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ'

ပခုံးတွန့်ပြသည်။

'မသိဘူးလေ၊ သားမှ မစဉ်းစားရသေးတာ'

ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ သားက ၁၅ နှစ်၊ သည်နှစ်မှ ၁၀ တန်းတက်ရမည်။ ဆုံးဖြတ်ခိုင်းဖို့ စောသေးသည်။ ထိုစဉ်သားက ရုတ်တရက် ရယ်လိုက်သည်။

'သေချာတာတော့ ရှိတယ်'

'ဘာလဲ'

'ဖေဖေလိုတော့ ဆရာဝန်တော့ မလုပ်ချင်ဘူး'

‘ဟေ ဘာဖြစ်လို့’
‘ပင်ပန်းလို့’

၁၅ နှစ်သားက ပေါ့ပေါ့ကလေး ပြောလိုက်သော စကားပေမယ့် သူ့စကားက ဖခင်၏ ရင်ထဲသို့ နှင့်ခနဲ စူးဝင်သွားသည်။

သက်တူရွယ်တူ သူငယ်ချင်းများစွာက ပြန်အားကျနေရသော အောင်မြင်သည့် ဘဝတစ်ခုကို ကျားကုတ်ကျားခဲ အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့် ကြိုးစားရယူနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ထိုဘဝသည် မိမိ သားအရင်း ဖြစ်သူအတွက် အားကျဖွယ်ရာ ဖြစ်မလာခဲ့။

ထောင်စုနှစ် အမှတ် ၂ တွင် မိမိတို့ လူငယ်ဘဝကို ကျင့်လည်ခဲ့ ကြစဉ်ကတော့ ‘ပင်ပန်းတယ်’ ဟူသော စကားသည် ဂုဏ်ယူစရာ ဖြစ်ခဲ့ သည်မှာ အမှန်ပင်။ ‘ပင်ပန်း’ ခြင်းသည် ‘အလုပ်များခြင်း’၊ ‘အလုပ် များခြင်းသည် မိမိ၏ အလုပ်ကို ယုံကြည်လွှဲအပ်သူ များခြင်း မဟုတ်ပါ လား။ ဘာအလုပ်မှ မရှိခြင်းကို ရွက်စရာ၊ ပင်ပန်းကြီးစွာ ကြိုးစားရန် တန် ခြင်းကို ဂုဏ်ယူစရာဟု မိမိတို့ လူငယ်ဘဝက အဋ္ဌိထေ။ အသည်း ထဲအထိ စွဲမြဲယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။

ယခုမူ မိမိတို့ အသက်အရွယ်က ရှိခဲ့သည့် ဉာဏ်ရည်ထက် မြင့်နေကြောင်း သက်သေပြနိုင်သည့် မိမိသားက ‘ပင်ပန်းခြင်း’ သည် ရှောင်လွှဲသင့်သော အရာတစ်ခုဟု ဆိုနေချေလေပြီ။

ထောင်စုနှစ် အသစ်ကို စိတ်ထဲက အလံဖြူသာ ထောင်ပြလိုက် ချင်ပါတော့၏။

[၄]

‘ခင်ဗျားတို့ တစ်တွေ ဆေးကျောင်းသား ကျောင်းသားတွေ၊ ဟောက်စ်ဆာ ဂျင်တွေကို အချိန်ပေးပြီး စကားပြောပေးဖို့ လိုနေပြီဗျ’

ပါမောက္ခကြီးက အစည်းအဝေး စားပွဲထိပ်တွင် ထိုင်နေရင်းက စကားစလိုက်သည်။ မကြာသေးမီကပင် ‘ဆရာကြီး၏’ တွဲဖက်စာစစ် အဖြစ် စာမေးပွဲတစ်ခုကို အတူ စစ်မေးခဲ့ကြသည်မို့ ဆရာကြီး ဘာကို ရည်ရွယ်သည်ကို ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။ ကျန်ဆရာ၊ ဆရာမများ ကမူ စိတ်ဝင်တစားသာ နားစွင့်နေကြသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စစ်ခဲ့တဲ့ ဆေးကျောင်းသားအကြောင်း ကျွန်တော် အခုပြောပြမယ်။ ခင်ဗျားတို့ နားထောင်ကြည့်’

ဆရာကြီး၏ ပြောစကားများကို နားထောင်ရင်းက ကိုယ်တိုင် လည်း ရှိနေခဲ့သော စာမေးပွဲခန်းဆီ စိတ်က ပြန်ရောက်သွားသည်။

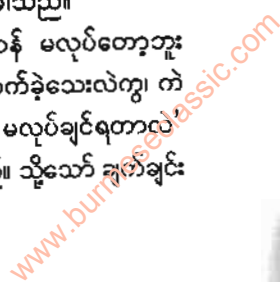
ကျောင်းသားက စာမေးပွဲ မဖြေနိုင်။ တော်ရုံတန်ရုံ စာမရခြင်းမျိုး မဟုတ်။ စာမေးပွဲကို တခုတ်တရ လေးလေးစားစား ပြင်ဆင်၍ လာခဲ့ သည့် အနေအထားကို မတွေ့ရ။ နောက်ဆုံးတော့ ဆရာကြီးလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ‘ဒါဆိုရင်ကွာ၊ မင်းအခု စာမေးပွဲ အောင်သွား လို့ ဆရာဝန်ဖြစ်ရင် ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ’ ဟု ‘စကား အဖြစ်’ မေးလိုက်သည်။ ကျောင်းသားက အလွန် ထူးဆန်းသော အဖြေ ကို ဖြေလေသည်။

‘ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတုန်းပါ ခင်ဗျာ’
ဆရာကြီး မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြောက်တက်သွားသည်။

‘ဟေ့ ဘာလဲကွ၊ ဘာစဉ်းစားတာလဲ၊ မင်း စာမေးပွဲအောင်ရင် ဆရာဝန် လုပ်မယ် မဟုတ်လား’

‘အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သိပ်မသေချာဘူး’
ဆရာကြီးက စိတ်ပျက် လက်ပျက် ခေါင်းခါသည်။

‘ဒီလောက် တက်လာခဲ့ပြီမူကွာ၊ ဆရာဝန် မလုပ်တော့ဘူး ဆိုတော့ မင်းဟာက အစကတည်းက ဘာလို့ တက်ခဲ့သေးလဲကွ၊ ကဲ ပြောစမ်းပါဦးကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်းက ဆရာဝန် မလုပ်ချင်တာလဲ’
ကျောင်းသားက ခေတ္တမျှ နှုတ်ဆွဲသွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း

ပင် ပြန်၍ အသံထွက်လာသည်။

'ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတဲ့ ဉာဏ်ရည်နဲ့ လုံ့လ ဝီရိယ ထုတ်ပြီး ကြိုးစားလုပ်လိုက်ရင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်း တစ်ခုခုမှာဆိုရင် အမြတ်အစွန်းက ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရမှာ သေချာပါတယ်။ ဆရာဝန် အလုပ်က အဲသလို မသေချာလို့ပါ'

'ဘာကွ ဟေ့ ဒီမှာ အသေချာဆုံးကွ၊ မင်း နားလည်လား၊ အသေ ချာဆုံးပဲ'

ဆရာကြီး၊ စိတ်ဆိုးမှာ စိုးရိမ်၍ ဆက်မငြင်းသော်လည်း ကျောင်း သား မျက်နှာက လက်ခံဟန်တော့ မပြုချေ။

တကယ်တော့ ကျောင်းသား သတိမထားမိသည့် အချက်မှာ ဆရာကြီးသည် နာမ်သက်လုံး ဆေးကုသခြင်းနှင့် ဆေးပညာသင်ကြား ခြင်းတို့ အားကြီးမာန်တက် တစိုက်မတ်မတ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာမှ သမ္မာ အာဇီဝ စီးပွားရေးဘက်တွင်လည်းကောင်း၊ လူမှုဆက်ဆံရေးဘက်တွင် လည်းကောင်း၊ အလွန် အောင်မြင် ထင်ရှားသည့် စံပြုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်ဟူသည့် အချက်ပင်။

'တကယ်တော့လည်း အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းတစ်ခုရဲ့ တန်ဖိုးကို တိုင်းတာရတာက ဝင်ငွေ မမာဏတစ်ခုတည်းမှ မဟုတ်တာ ဗျာ၊ လုပ်ငန်း သဘောသဘာဝ၊ ဂုဏ်နဲ့ သူများကို ဘယ်လောက် အကူ အညီပေးနိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိတာ အဲဒါတွေပါ ပါသေးတာ၊ ဒါတွေကို လူ ငယ်တွေ သဘောပေါက်ကြဖို့က ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့မှာ တာဝန် ရှိနေတာ၊ စာသင်နေရုံနဲ့ တာဝန်ကျေတယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး၊ လူငယ်တွေ သဘောပေါက်ကြဖို့က ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့မှာ တာဝန် ရှိနေတာ၊ စာသင်နေရုံနဲ့ တာဝန်ကျေတယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး၊ လူငယ်တွေကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းပြီး ခင်ဗျားတို့ တွေးသလို၊ ခံယူသလို သူတို့ကလေးတွေ တွေးတတ်အောင်၊ ခံယူတတ်အောင် ပြောပြပေးဖို့

လိုတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်'

ဆရာ၊ ဆရာမအားလုံး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကြသည်။ ဆရာကြီးက မိမိဘက်သို့ မေးငေါ့၍ ပြောသည်။

'ခင်ဗျားကတော့ ကလေးတွေကို တော်တော် ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်း ပြီး စည်းရုံးနိုင်တယ်လို့ ကြားတယ်၊ ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ဆက်လုပ်' ရင်ထဲတွင် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

[၅]

တစ်ခုသော နေ့လည်ခင်းတွင်တော့ အလုပ်သင် ဆရာဝန်ကလေးများ နှင့် အတူ လယ်စာ စားရင်း အထက်ပါ ဇာတ်လမ်းကလေးကို ပြန် ပြောမိသည်။ နုပျိုသော မျက်နှာကလေးများကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက် တော့ အများစုကတော့ ကိုယ်ပြောပြချင်သော အတွေးအမြင်တို့ သဘောပေါက်သွားကြပုံ ရသည်။

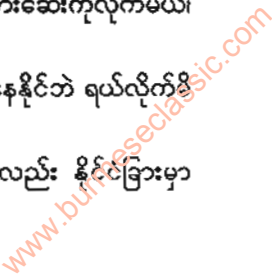
ခြွင်းချက်ကတော့ နှစ်ယောက်။

ယောက်ျားလေး တစ်ဦးက ခေါင်းငုံ့နေရင်းက မကျေနပ်ဟန်ပန် မျိုးဖြင့် မျက်လုံးပင့်၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက်တစ်ယောက်က တော့ နောက်ရွတ်ရွတ် ဟန်ပန်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။

'ဒီလို လုပ်လေ ဆရာ၊ ဆရာတို့ သင်ပေးထားရတဲ့ ပညာတွေ လည်း အလကား မဖြစ်ရအောင်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း လခကလေး မြီးမြီးမြက်မြက် ရလေအောင် နိုင်ငံခြားမှာပဲ သွားဆေးကုလိုက်မယ်၊ မကောင်းဘူးလား'

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ မိမိလည်း မနေနိုင်ဘဲ ရယ်လိုက်မိ သည်။

'ပညာတော်သင် သွားတုန်းကတော့ ငါလည်း နိုင်ငံခြားမှာ

ဆေးကုဖူးတာပေါ့ကွာ၊ မင်းပြောတဲ့ မြို့မြို့မြက်မြက်လည်း ရဖူးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ ပြန်လာခဲ့တာပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လို့ မင်းထင်သလဲ' လူနောက် ဆရာဝန်ကလေး မျက်နှာပိုး သတ်သည်။

'ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒါကို စိတ်ဝင်စားနေတာပဲ၊ ကြားရသလောက်တော့ ဆရာ ဟိုမှာလည်း တော်တော် အဆင်ပြေခဲ့တာပဲ၊ အဲဒါ ဘာလို့ ဆရာ ပြန်လာတာလဲ'

သက်ပြင်းတစ်ချက် ချရင်းက စဉ်းစားကြည့်သည်။ သည်အဖြေက တော်တော် သိမ်မွေ့သည်။ စိတ်ရှည်ရှည် ရှင်းပြဖို့လည်း လိုမည်။ ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောပြစရာများလည်း အများအပြား ရှိပေလိမ့်မည်။ စေတနာကတော့ မိမိခံယူသည့်အတိုင်း ခံယူတတ်ကြစေချင်သည့် စေတနာပါ။

'ဒီလို စဉ်းစားကြည့်ရအောင်ကွာ၊ မျိုးချစ်စိတ် ဆိုတာကို မင်းတို့ ဘယ်လို နားလည်သလဲ'

ကောင်လေး မျက်နှာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားသည်။

'မရယ်နဲ့ ဟေ့ကောင်၊ ငါ တရားဟောမလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါခံစားရတဲ့ အတိုင်း ငါပြောပြမလို့ ငါ နိုင်ငံခြားမှာတုန်းက ငါ့မှာ ဘာသာစကား ပြဿနာလည်း ဘာမှ မရှိဘူး၊ မင်းတို့အသိ ပြီးတော့ ငါထုံးစံက ရောက်လေရာ အရပ်မှာ သူတို့စရိုက်၊ သူတို့ဘဝ၊ နေပုံထိုင်ပုံ၊ သူတို့ဘာ စိတ်ဝင်စားတယ် အမြဲလေ့လာတယ်၊ ဒေသခံနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေနိုင်အောင် အမြဲ ကြိုးစားတယ်၊ သုံးလ၊ အလွန်ဆုံး ခြောက်လဆိုရင် ရပြီ၊ အိုကေပြီ၊ အကုန် သိသွားပြီ၊ ငါနဲ့ စကားပြောရင် သူတို့ ငါ့ကို လူစိမ်းတစ်ယောက်လို မခံစားရတော့ဘူး၊ တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားပြီ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လူမျိုးပေါင်းစုံနဲ့ ငါနဲ့ စားအတူ သွားအတူ အဲလို ခင်သွားပြီ၊ ခင်သွားတဲ့အခါကျတော့ ငါ ဘာသတိထားမိလဲ သိလား'

ရှုတင်းတင်း မျက်နှာရှင် ယောက်ျားကလေး တစ်ဦးမှ အပ အားလုံး မျက်နှာမှာ အဖြေကို ငုံ့လင့်နေကြပုံ ပေါ်သည်။

'ငါ ဒီအတိုင်း တစ်သက်လုံး နေလို့ မပျော်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့၊ ငါ ဒီမှာ ကိုယ့်လူမျိုးတွေ ကြားထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေရတုန်းက ဒီလိုမျိုး၊ အခု မင်းတို့နဲ့ နေသလိုမျိုးပေါ့ကွာ၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းသင်းပြီး အလုပ်လုပ်ရင် အတူတူ၊ အနားယူရင် အတူတူ၊ အဲသလိုနေရတာ ငါပျော်တယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာစကားနဲ့ ကိုယ်ပြောဆို ရယ်မောနေရတာ ပျော်တယ်၊ ဟိုမှာတော့ မပျော်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု လိုနေသလိုပဲ၊ ဒီမှာလိုတော့ မပျော်ဘူး၊ တစ်သက်လုံး အဲသလို ကြီး နေနိုင်လားလို့ စဉ်းစားလိုက်တော့ ရှင်းတယ်၊ မနေနိုင်ဘူး၊ ဒီမှာပဲ နေချင်တယ်၊ ငါထင်တယ်လေ၊ မျိုးချစ်စိတ် ဆိုတာ အဲသလိုမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့'

'ဟာ ဆရာ၊ ဟုတ်တယ်'

မေးခွန်းရှင် ယောက်ျားကလေးက အားရဝမ်းသာ ထောက်ခံသည်။

'ကျွန်တော် နိုင်ငံခြား သွားရကောင်းမလား စဉ်းစားတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲဒီလို ခဏခဏ မေးကြည့်ဖူးတယ်၊ တကယ်လို့များ ပြန်မလာဖြစ်ရင် တစ်သက်လုံး နေရတာ ရင်ထဲမှာ ပျော်ရောပျော်ပါ့မလားလို့ တွေးကြည့်တိုင်း စိတ်ထဲမှာ လေးလေးသွားတယ်၊ ဆရာ့လို ပြောမပြတ်လို့ အခု ဆရာပြောတော့မှ ရှင်းသွားတော့တယ်၊ ဒါဆို ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်က ရှိနေတာပေါ့နော်'

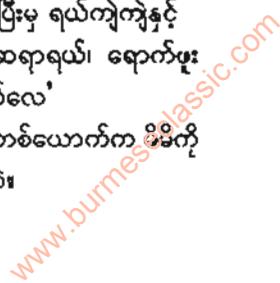
ကိုယ်ပေးချင်သော အမြင်ကို သူတို့ကလေး အများစု ရသွားကြသဖြင့် အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားမိသည်။

'ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါဆို မင်း မသွားတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား'

ဆရာဝန်ကလေးက တွေဝေသွားသည်။ ပြီးမှ ရယ်ကျဲကျဲနှင့်

'သွားတော့ သွားကြည့်ချင်သေးတယ် ဆရာရယ်၊ ရောက်ဖူးအောင်လို့ ပြီးရင်တော့ ဆရာ့လိုပဲ ပြန်လာမယ်လေ'

အားလုံး ပိုင်းရယ်ကြသည်။ မှန်ကုပ်ကုပ်တစ်ယောက်က မိမိကို မရယ်မပြုံး မျက်နှာနှင့် စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေဆဲ။

သူ့အကြည့်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ ကျွန်လူငယ်ကလေးများကို ဆက်၍ ဝေဝေဆာဆာ ရှင်းပြပြောပြနေမိခဲ့သည်။

တစ်နာရီကျော်ကျော် နှစ်နာရီနီးနီး ကြာမည်ထင်သည်။

မိမိ ငယ်စဉ်က အကြောင်းများ၊ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသော ဘဝအမျိုးမျိုး ကြုံတွေ့ရသော လူအမျိုးမျိုး ဇာတ်လမ်းအထွေထွေ။

သူတို့ကလေးတွေ အတွက် အကျိုးရှိပြီး ကာယကံရှင်များ မထိခိုက် မနစ်နာနိုင်သည့် အနေအထားမျိုးတွင် တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်များ အကြောင်းကို နာမည်နှင့်တကွ ပွင့်လင်းစွာ ပြောပြဖြစ်သည်။ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသမျှ ခေတ်အဆက်ဆက်တွင် လူငယ်ဆရာဝန် တစ်ဦး အနေနှင့် မိမိဘယ်သို့ တွေး၍ ဘယ်သို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်းများကိုလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆွေးနွေးတင်ပြခဲ့သည်။

အဲသည်နေ့တော့ စကားဝိုင်းကလေးသည် နွေးထွေး၍ ပျော်စရာ တောင်နေခဲ့သည်။ မှန်ကပ်ကပ် ကောင်ကလေးကတော့ စကားဝိုင်းအရိုင်းတွင်ပင် ထ၍ အခန်းပြင်ပသို့ ထွက်သွားသည်ကို သတိထားမိသော်လည်း အမှတ်တမဲ့သာ ရှိခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်တော့ မထင်မှတ်သော စကားကို ကြားရလေသည်။

'ဆရာ မနေ့က ဆရာ စကားပြောနေတုန်း ယထွက်သွားတဲ့ တောင်လေး သိလား'

'သိတယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'မနေ့က သူတို့ ဟောက်စ်ဆာဖျင် အချင်းချင်းကို လိုက်ပြန်နေတယ်။ ဆရာပြောတဲ့ စကားတွေကို သူ MP3 နဲ့ အစအဆုံး သွင်းထားတယ်တဲ့၊ ခိုးသွင်းထားတာ။ ဆရာက မသိတော့ ခံလိုက်ရပြီတဲ့၊ ဆရာသူများအကြောင်း ပြောတာတွေ အားလုံး သူ့ဆီမှာ ရှိနေပြီတဲ့'

ဘုရားရေ။

စိတ်တော့ တော်တော် ထိခိုက်မိသည်။ သူများတွေ အကြောင်း

တို့ ပြောမိသည်မှာ မှန်ပေမယ့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ရှေ့မှောက်တွင် မိမိ မပြောခဲ့သော စကားများကို ပြောခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ ပွင့်လင်းခဲ့ရသည့် အကြောင်းရင်းကလည်း သူများကို အထင်သေးစေချင်၍၊ မိမိကို အထင်ကြီးစေချင်၍ မဟုတ်။ သူတို့ကလေးတွေ တွေးတတ်၊ ခေါ်တတ်၊ စဉ်းစားတတ်အောင် စည်းရုံးသွေးဆောင်လိုရင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ရင်နာစရာ ကောင်းသည်က ကိုယ့် စေတနာနှင့် ရှင်းပြတာကို နားထောင်သော ကိုယ့်ထက် အသက်နှစ်ဆယ်လောက် ငယ်သူက တို့ယုံကို ပြိုင်ဘက်လို ယှဉ်ဘက်လို သဘောထား၍ တိုက်ပွဲဝင်ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အနည်းစု ဆိုပေမယ့် ထောင်စုနှစ် အမှတ် ၂ တွင် မိမိတို့ လူငယ်လုပ်စဉ်က ဆရာကို အာခံရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်သူ လူငယ်တစ်ဦး တစ်ယောက်မှ မမြင်ဖူး၊ မကြားဖူးခဲ့။

ယခုတော့ ထောင်စုနှစ် အသစ်ကို ချောက်ချား ကြောက်ရွံ့စွာ စုန်းရှောင်ရမည့် ကိန်းပင် ဆိုက်လေပြီ။

[၆]

ထောင်စုနှစ် အသစ်ကပဲ မိမိအပေါ်တွင် ခင်မင်နှစ်လိုခြင်း မရှိဖြစ်နေသည်လား။ မိမိကပဲ ထောင်စုနှစ် အဟောင်း၏ အသွင်သဏ္ဍာန်တို့ကို အော်တွယ်လွန်း မိနေပြီလား။ တွေးရင်း တွေးရင်း ချောက်ချားလာမိခဲ့သည်။

ထောင်စုနှစ် အဟောင်းတုန်းက ကြည့်ညှိလေးစားရသော ပုဂ္ဂိုလ်များစွာ ဆုံခဲ့ရဖူးသည်။ ဆိုပြီးခဲ့သော ပါမောက္ခကြီး အပါအဝင်ပေ။ သူတို့ငယ်စဉ်က ကြိုးစားအားထုတ်သလို ကိုယ်လည်း လိုက်၍ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သည်။ အသက် ၄၀ တိတိတွင် ထောင်စုနှစ် အသစ်သို့

ဝင်ရောက်သောအခါတွင် သူတို့ အသက် ၄၀ တုန်းက ရရှိပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော မှတ်တိုင်များကို ရရှိပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် ထောင်စုနှစ် အသစ်သည် မိမိကို ကြည်ညိုလေးစားအားကျသူ တစ်ဦးမှ မပါဘဲ မိမိကို ခရီးဦးကြို လာခဲ့လေပြီလား။

ထိုသို့ဆိုပါလျှင်လည်း ထောင်စုနှစ် အသစ်က မိမိကို ပြောပြချင်သော သတင်းစကား၊ သတိပေးစကားသည် မည်သည့် အရာများ ဖြစ်နေပါပြီလဲ။

'သားလေး၊ ဘာ ဆရာကို နှုတ်ဆက်လိုက် ဘာလို့'

ချစ်စရာ ကလေးသံလေးကြောင့် ချောက်ချားဖွယ်ရာ အတွေးများထဲမှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။

မိမိသုံးလခြား ချိန်းခဲ့သော နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးလှလှလေးနှင့် သူမိခင် မိန်းမလှလေးတို့က မိမိစားပွဲဘေးက ကုလားထိုင်တွင် နေရာယူပြီးနေလေပြီ။

လူနာ ကိုယ့်ရှေ့ရောက်နေသည်အထိ ကိုယ်သည်မျှ တွေဝေငေးမောနေသည်ကို ယခင်က မမြင်ဖူးခဲ့သည့် သူနာပြုဆရာမလေးက ပင်လျှင် ကိုယ့်မျက်နှာကို တအံ့တဩ ငေးမော၍ နေလေသည်။

'ဘာ ဘာရုပ်မှာ'

'ဟုတ်တယ် ဆရာရေ၊ နားကျပ်ကလေး သေးသေးလေး ဝယ်ထားတာ တစ်နေ့ကုန် အဲဒါနဲ့ပဲ ဆော့တယ်၊ ကျန်တဲ့ ကစားစရာလှည့်မကြည့်တော့ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ရှိသမျှ အဘိုး၊ အဘွား၊ အဖေ၊ အမေ အကုန်လိုက်ထောက်နားထောင်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ ပုတ်ပြပြီး ဘာချရာဝန် ဘာချရာဝန်နဲ့၊ နှစ်နှစ်သားကတည်းက ဆရာ့ကို အားကျတတ်နေပြီ သိလား'

အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းတို့ဖြင့် အာစေးမိနေသည်မှာ ကလေး အမေကလေးကို စကားမပြန်မီ။

ကလေးလေးက သူ့အမေ မျက်နှာကို မော့ကြည့်၍ အမေမေးတို

လက်ကလေးနှင့် လှမ်းဆွဲပြီး သူ့မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်စေသည်။

'မေ့ ဘာရုပ်မှာလေ၊ ဘာပဲ ရုပ်မှာ'

'လုပ်ရမှာပေါ့၊ သားလေးရယ်၊ စိတ်ချ၊ သားလေး ကြီးလာရင်

ဘာကိုယ်တိုင် ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် စာသင်ပေးမယ်နော်'

ကလေးက ခေါင်းကလေး ဆယ်တိုက် ညိတ်ပြတော့ ရယ်သံကလေးများ ဝေစည်သွားခဲ့ရ၏။ ဪ သည်လိုဆိုတော့လည်း ထောင်စုနှစ် အသစ်သည် နွေးထွေး၍ နေပြန်လေသည်။

လက်မချောချိန်

[၀]

မြေအောက် ရထားအတွင်းမှ ပလက်ဖောင်းပေါ် ဆင်းလိုက်ပြီး ခေတ္တ ရပ်နေစဉ်တွင်ပင် မြေအောက်ရထားက ဆက်လက် ထွက်ခွာသွား သည်။

ဘာရယ်တော့ မဟုတ်၊ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာပင် သမင်လည်ပြန် ကြည့်မိသည်။ ရထားထွက်ခွာသွားပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သော အုတ်နံရံပြင် ပေါ်တွင်တော့ ရောမ ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာကြီး တစ်ခု ရှိနေသည်။

သူ့အလွန်သဘောကျသော ရုပ်ရှင်မင်းသား ဂျင်မိကာရေးက ကြော်ငြာပေါ်မှ စတင်ဖြည့် လုပ်ပြနေသည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်တွင်တော့ 'Liar Liar' လူညာကြီးဟု အမည်ရသော အင်္ဂလိပ် စာတန်း ထိုးထားသည်။

ဟုတ်သားပဲ၊ 'ဟာနာ' က သူနဲ့ အတူ သွားကြည့်ချင်သည်ဟု စကားခေါ်နေသည်မှာ သည်ကားပဲ။ ကြည့်တော့ မကြည့်ဖြစ်သေး။ ညာမပြောဘဲ မနေနိုင်သည့် အောင်မြင်သည့် ရှေ့နေကြီး တစ်ယောက် ၏ ညာတတ်သည့် အကျင့်ကို သူ့ကလေးငယ်က မွေးနေ့ဆုတောင်း တစ်ခုဖြင့် ချွတ်ပစ်ခြင်းဟုတော့ ကြားဖူးသည်။

ဘူတာထဲတွင် ခဏမျှ ကြောင်စိစိ ရပ်နေရင်းက ဆက်စဉ်းစား မိသည်။ သည်ဇာတ်ကားထဲတွင် 'ဂျင်မိကာရေး' က ဘာကြောင့် လူညာ တစ်ယောက် ဖြစ်နေရပါသနည်း။ သူ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း စီးပွားရေးက မညာမဖြစ်၍ ညာနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် မညာ ဘဲ နေလိုက်တော့ရော သူ့စီးပွား ပျက်သွားပါသလား။ ပျက်မသွား။ တစ်နည်း တစ်လမ်းဖြင့် ကြိဖန်အောင်မြင်သွားသေးသည်ဟု ဆိုသည်။

မိမိကိုယ်တိုင်ကတော့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်။ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းအရကိုက အမှန်ကိုပဲ ပြောရမည့် လုပ်ငန်းမျိုး၊ လူတိုင်းကလည်း မိမိသည် အမှန်ကိုသာ ပြောလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် ထားကြသည်။ သည်ကြားထဲက လူနာရှင်တို့က 'စိတ်ပူစရာများ ရှိမလား ဆရာ' ဟု ပြောရင် ဘာကြောင့် 'ကောင်းသွားမှာပါ' ဟူသော အဖြေတစ်မျိုးကိုသာ တုံ့ဆိုင်းခြင်း မရှိဘဲ ဖြေနိုင်ရပါသနည်း။

ကောင်းသော စေတနာနှင့် ညာပြောခြင်းကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့က 'White Lie' အဖြူရောင်မှသားဟု နာမည်လှလှ ပေးထားသည်။ မြန်မာ့ ကိုးကွယ်ရာ ဘာသာတွင်မူ သည်သို့ ခွင့်ပြုမထား။ 'ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာ အနေနှင့်ပင် မုသားကို မဆိုလေနှင့်' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'မုသာဝါဒ ကို ကျူးလွန်ခဲ့သူသည် ကျန်မကောင်းမှုများကို ကျူးလွန်ရန် ဝန်မလေး' ဟူ၍ လည်းကောင်း ဗုဒ္ဓက ဟောတော်မူလေသည်။

မကြာသေးခင်က သူ့ အောင်မြင်ခဲ့သည့် တော်ဝင်သမားဘွဲ့ စာမေးပွဲကမူ 'အဖြူရောင်မှသား' ကို ခွင့်မပြုပါ။ မည်မျှပင် ဆိုးရွား သော အခြေအနေ ဖြစ်စေကာမူ လူနာက အမှန်အတိုင်း သိပိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟု ဆိုလေသည်။

'ဟာနာ' တစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ကွယ်ဝှက်စကား ပြော တတ်သည်ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။ ဘာဖြစ်လို့ သူမ မညာတတ်ရပါ သနည်း။ တည့်တည့်ပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဖြစ်လာမည့် နောက်ဆက် တွဲ ပြဿနာတို့အတွက် ဘယ်တော့မှ ဦးရိမ်ပူပန်တတ်ခြင်း မရှိခဲ့၍ပင် ဖြစ်ပေမည်။ သူမငယ်စဉ်က သူမမိဘများက 'ပြောရဲအောင်' တစ်နည်း အားဖြင့်၊ 'မကြောက်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့၍ ဖြစ်ပေမည်။

မိမိကိုယ်တိုင်ကရော။

ကျင့်လည်ခဲ့ဖူးသမျှ ပတ်ဝန်းကျင်တို့မှ တွဲခဲ့ဖူးသမျှသော မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတို့ နည်းတူပင် 'လက်ချောစေရန်' ဟူသော အကြောင်းပြချက်ကို တွင်တွင်သုံးတတ်စမြဲ။

ပြောရရင်တော့ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက 'မငိုနဲ့နော်၊ သရဲကြီး ကိုက်လိမ့်မယ်' မှ အစပြု၍ နေမကောင်း၍ ဆေးခန်းပြလျှင်ပင် 'တိတ် တိတ်နေ ဆရာဝန်ကြီး အပ်ကြီးနဲ့ ထိုးလိမ့်မယ်' ဟု ခြောက်လှန့်တတ် သော မိဘတို့ကိုပင် အပြစ်တင်ရမလိုလို။

[၂]

'အိုင်းထွန်း ဟုတ်လား၊ မင်းနာမည်'

'ထွန်း' ကို ဝိသအောင် သင်ပေး၍ ရသော်လည်း Aye ကို 'အေး' ဟု 'ဟာနာ' မထွက်တတ်။ တစ်ချိန်လုံး 'အိုင်း' သာ ထွက်လေသည်။ ပြဿနာက ထိုစကားလုံးသည် အင်္ဂလိပ် စကားလုံးတစ်လုံး အဖြစ် ရှိနေပြီး 'ဟုတ်တဲ့' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရကာ 'အိုင်း' ဟု အသံထွက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူ့ လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

'ထွန်းပဲ ခေါ်ချင်ခေါ်တော့လေ'

'အဲဒါက မိသားစု နာမည်ကြီး မဟုတ်လား'

ခေါင်းခါ ပြလိုက်သည်။

'တို့ မြန်မာလူမျိုးမှာ မိသားစုနာမည် ဆက်ခံတဲ့ ဓလေ့ မရှိဘူး၊ တို့အဖေ နာမည်နဲ့ တို့နာမည် တစ်လုံးမှ မတူဘူး'

'ဟာနာ' နှုတ်ခမ်း ဝိုင်းဝိုင်းကလေး ဖြစ်သွားပြန်သည်။

'တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲ၊ ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူး သေးတယ်၊ တခြား အာရှတိုက်က လူမျိုးတွေလည်း မိသားစုနာမည် ရှိတယ်နော်၊ မင်းတို့က တစ်မျိုးပဲ၊ ဒါထက် မိသားစုတွေ သူငယ်ချင်း တွေ ခေါ်တဲ့ နာမည်မျိုးရော မရှိဘူးလား'

'အင်း ငယ်ငယ်က အင်္ဂလိပ်ကျောင်း တက်ဖူးတော့ အဲဒီမှာ ခေါ်တဲ့ နာမည်တော့ ရှိတယ်၊ အင်္ဂလိပ်နာမည် ဟုတ် မဟုတ်တော့

မဟုတ်ဘူး၊ Error အယ်ရိုးတဲ့'

'အိုကေ၊ အယ်ရိုး ငါသိတယ်၊ ခေါ်တတ်တယ်' ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားသည်။ လန်ဒန်မှာ နေခဲ့တုန်းက သည် မည်ကို အင်္ဂလိပ်တချို့ မခေါ်တတ်ခဲ့ကြ။

'ဟာနာက ဒီနာမည် သိတယ်၊ အဲဒါ အင်္ဂလိပ်နာမည် မဟုတ် ဘူး ထင်တယ်'

'မဟုတ်ဘူး ပေါ်ထူဂီ နာမည်လေ၊ ငါသိတာပေါ့၊ တို့ ဒီ စကော့ လန်ဒန်မှာ အဲဒီနာမည်နဲ့ မြို့တောင် ရှိတယ်'

တကယ်တော့ သူငယ်ချင်းများက မြန်မာလို 'အရိုး' ဟု နောက် မြှောင် ခေါ်ဝေါ်ကြရာက သည်နာမည်ကို သူစိတ်ညစ်၍ မသုံးဖြစ်ခဲ့။ တော့ ထူးခြားသော တိုက်ဆိုင်မှုကို နှစ်ဦးသား ရယ်မိကြသည်။

ဒါပေမဲ့ နောင်တွင်တော့ 'ဟာနာ' က သူ့ကို 'ထွန်း' ဟုသာ ခေါ် သွားသည်။

[၃]

ဟာနာနှင့် ပထမဦးဆုံး တွေ့သော နေ့မှာပင် သူ့တွင် လျှို့ဝှက်ချက်က များခဲ့ပြီး 'ဟာနာ' ကတော့ ပွင့်လင်းလွတ်လပ်လွန်းလှသည်။

'မင်း အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ'

ရုတ်တရက် ဖြေရခက်သွားသည်။ အမိနိုင်ငံတွင် လက်ထောက် ဆရာဝန် အဖြစ် သုံးနှစ်တာဝန် ထမ်းဆောင်ပြီး ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်းကြီး တစ်ခုတွင် နှစ်နှစ်၊ အရှေ့တောင် အာရှနိုင်ငံတစ်ခုတွင် တစ်နှစ် အလုပ်လုပ်ပြီး တော်ဝင် သမားတော်ဘွဲ့၊ စာမေးပွဲ အပိုင်း (က) အောင်မြင်ပြီးမှ သည်နိုင်ငံသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သဖြင့် သူ့အသက်က ၃၀ ကျော်ပဲ ပြုနေပြီ။ သည်ဟာနာဆိုသည့် 'စကော့' လူမျိုး ဆရာဝန်မ အလေးက လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်ကမှ ဆရာဝန် ဖြစ်သူမို့ မိမိထက် သိန်းသေ အသက်ငယ်မည်က သေချာနေသည်။ ခက်တာက ဒေသခံ

ဖြစ်၍ သူသည် သည်ဘွဲ့ကို ရပြီးနေပြီ။ ဆေးရုံတွင်လည်း တာဝန်အဆင့်က မိမိထက် ယောင်ယောင်ကလေး မြင့်နေလေပြီ။ သည်အခါတွင် တကယ်တမ်းတော့ မိမိက အသက်ပိုကြီးကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောပါက အထင်သေးစရာများ ဖြစ်လေမလားဟု စိုးရိမ်မိလေသည်။

‘မင်းထက် နည်းနည်းလေးတော့ ကြီးပါတယ်’

မယုတ်မလွန် ဖြေတော့ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာဟု ငြင်းနေလေသည်။ ‘ဟာနာ’ က သူ့ကို သူမထက် ငယ်သည်ဟု ထင်နေခဲ့သည်။ သူ့ရုပ်ပုံလည်း အသက်ခန့်မှန်းရ ခက်သည့် ရုပ်မျိုး။ သည်ကြားထဲမှာ ‘ဟာနာ’ မမြင်၊ မဆုံးမခဲ့သော လူမျိုးမျက်နှာပေါက် ဖြစ်နေ၍ ပို၍ မှန်းရခက်နေခဲ့လေသည်။

သူ့ကတော့ မယုံတာပဲ ကောင်းကောင်းဟု မဖြေရှင်းတော့။ လင်္ကာချော့၍သာ နေခဲ့လေသည်။

[၄]

‘ထွန်း ဒါ ငါအခု တွဲနေတဲ့ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း၊ ဘော့ပဲပဲဘော့ပဲ၊ ဒါ ငါနဲ့ အခု တစ်ဆောင်တည်း တာဝန်ကျနေတဲ့ ‘ထွန်း’

မြန်မာလို ဘာသာပြန်ရလျှင် အတော်ပင် ‘တစ်မျိုးကြီး’ ပြည်သည့် မိတ်ဆက်ပုံမျိုးနှင့် သူ့ရည်းစားကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ဖူးသေးသည်။ သူတို့စရိုက်နဲ့ သူတို့ပဲလေ။ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်တာ မှတ်လို့ဟု သဘောထားကာ ပြုံးပြ၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ထွန်း ငါ အားတော့နာတယ်၊ ငါ သူနဲ့ ခဏ ကင်းတင်းလိုက်သွားချင်တယ်၊ ဆေးရုံမှာ ပြဿနာ တစ်ခုခု ရှိရင် ခေါ်လိုက်လေ’

‘အိုကေ ဟာနာ၊ ဒီမှာ အေးနေသားပဲ၊ လိုက်သွားပါ’

အဖော်အမျိုးသားကပါ ယဉ်ကျေးစွာ ပြုံး၍ ‘ကျေးဇူးတင်တယ်’ ဟု ဆို၏။ ‘ဟာနာ’ ကတော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကလေး

သ်၍ သူ့ ပခုံးကို ပုတ်သည်။

‘ဘော့ပဲ၊ မင်း အခု တွေ့ပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီ ထွန်းကို ဘာလို့ ငါ သိပ်ချစ်သလဲ ဆိုတာကို၊ ငါ သူ့ကို ဒီထက် နည်းနည်း ပိုချစ်လိုက်ရင် မင်းကို ထားခဲ့ပြီ’

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူထူ၍ ‘တစ်မျိုးကြီး’ ဖြစ်သွားသော်လည်း ရယ်စရာ ပြောတာပဲဟု သဘောထား၍ ရယ်ကျဲကျဲသာ လုပ်နေလိုက်ရသည်။ ဘော့ပဲကလည်း ရယ်မော၍ လက်ပြ နှုတ်ဆက်သွားခဲ့သည်။

[၅]

နောက် မကြာခင်တွင် ဟာနာနှင့် သူ့ရည်းစားတို့ လမ်းခွဲကြပြန်သည်။

‘တွဲ’ လိုက် ‘ခွဲ’ လိုက်သည် သူတို့လုပ်နေကျ ထုံးစံလို ဖြစ်နေ၍ မိတ်ဆက်တွင် သိပ်တခုတ်တရ သဘောမထားမိ။ သို့သော် ‘ဟာနာ’ က သူ့အဆောင်တွင် လိုက်၍ ညနေစာ စားချင်သည်ဟု ဆိုလာသောအခါ ခွဲမူကား အလန့်တကြား ဖြစ်ရ၏။

‘ဘာလို့လဲ ဟာနာ’

‘ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ စပ်ကူး မတ်ကူး ဆက်ဆံရေး ကာလဆိုတော့ ယောင်ချာချာနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတာ၊ မင်းနဲ့က ခင်နေတာ ငင်းလည်း အားမယ်ဆိုရင် မင်းအဆောင်လည်း ရောက်ဖူးရင်းနဲ့ပေါ့’

‘စပ်ကူး မတ်ကူး ဆက်ဆံရေး ကာလ’ ဆိုသည်မှာ ရည်းစားတစ်ယောက်နှင့် ကွဲပြီး နောက်တစ်ယောက်လည်း မတွေ့သေးသော အချိန်ကို ဆိုလိုသည်။ သူတို့ စရိုက်နှင့် သူတို့ သည်လို ပြောတာက မဆန်းပေမယ့် မြန်မာလူမျိုး တစ်ဦး အနေနှင့် လူလွတ်မိန်းမပျိုကလေး တစ်ဦးကို မိမိအခန်းတွင် လာ၍ ညစာ စားမည်ကို လက်ခံရန်မှာ အတော် စဉ်းစားသင့်သည့် အနေအထားမျိုး ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဟာနာက လှလည်းလှသည်။ ညစာ မစားခင် အရက်သောက်ဖြစ်ကြ ချည်ကလည်း သေချာလှသည်။

'ငါက အားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နီဂျဲတို့ အုပ်စု ဒီည ငါနဲ့ လာပိုင် မယ် ပြောထားတော့'

အမှန်တော့ နီဂျဲက သူ့ကို တစ်ခါလောက် စုရအောင်ဟုသာ ပြောထားသည်။ ဘယ်နေ့ဟု သေသေချာချာ ပြောမထား။ နီဂျဲက သူ့နှင့် အခန်းချင်း ကပ်ရက် အာဖရိကတိုက်သား ဖြစ်၍ အချိန်မရွေး လှမ်းခေါ်၍ ရသည်ကို သတိရပြီး ကမန်းကတန်း လက်ခတ်ချာလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟာနာက လက်ဖျောက်တီးသည်။

'ဟာ ဟုတ်ပြီ၊ နီဂျဲက ငါနဲ့လည်း ခင်တာပဲ၊ ငါပါ လာပိုင်းမှာ ပေါ့၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ငါ သိပ်မူးသွားရင်တော့ ကားမောင်းမပြန် တော့ဘူး၊ နှင့် အခန်းမှာပဲ အိပ်မယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ'

'ဘုရားရေ' ဟု ရင်ထဲမှာ မြည်တမ်းရင်း ရပါတယ်ဟုသာ တွက် ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြေမိသည်။

သို့သော် သူ ထင်သလို မဟုတ်။

ဟာနာက ည သူတို့နှင့် လာပိုင်းပြီး သန်းခေါင်နီးချိန်တွင် ငါ အိုကေပဲ၊ မမူးဘူး၊ ပြန်တော့မယ်၊ ဘိုင်ဘိုင်ဟု ဆိုကာ ကားမောင်းပြန် သွားခဲ့သည်။ ရဲတင်းလွန်းသော၊ ယောက်ျားလေးတို့ အပေါ်တွင် ဖျူငှာ လွန်းသော ဟာနာ၏ ဟန်ပန်တို့ကို မိမိလူမျိုး ဓလေ့ထုံးစံနှင့် ယှဉ်ကာ နှာခေါင်း တိတ်တိတ် ရှုံ့မိသော်လည်း လိုရင်းကို တိတိကျကျ ပြောပြီး အထာတွေ ပုရိယာယ်တွေ ထွင်လုံးတွေ မပါသော စရိုက်ကလေးတို့ တော့လည်း တိတ်တိတ်ကလေး ချီးကျူးမိရပြန်သည်။

[၆]

'ခက်တာပဲ ထွန်းရယ်၊ မင်းဟာက အားလုံး ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူး ဒီ ရိုးသားပြောင့်မတ်ဖို့ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောထည့်လိုက်တာတို'

ဖို့၊ ဒါလေးတစ်ခုပဲ လိုနေတာ'

ဟာနာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ညည်းညူသည်။ သူလည်း အကြံရအိုက်၍ ခေါင်းကုတ်နေရသည်။ တကယ်တော့ 'ဟာနာ' က သူ့ကို တော်ဝင်သမားတော် ဘွဲ့စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးအပိုင်း၏ နှုတ်မေး၊ နှုတ်ဖြေကို လေ့ကျင့်ပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မွေးရာပါ ဉာဏ်ရည်ချို့တဲ့သည့် ရောဂါဖြင့် ကလေးငယ်တစ်ဦး မွေးဖွားလာသည်။ ဆရာဝန်က မသင်္ကာဖွယ်ရာ တွေ့ရ၍ စမ်းသပ် သည့်အခါ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ထိုရောဂါ ဖြစ်နေသည်။ မိခင်က သိချင်၍ မေးသော မေးခွန်းများကို ဘယ်လိုဖြေမလဲဟူသော အမေး အများဆုံး မေးခွန်းကိုပင် လေ့ကျင့်နေကြသည်မှာ နာရီဝက်ခန့် ရှိပြီ။ အပေါက်အလမ်း မတည့်သေး။ စာအုပ်ထဲမှ ပညာများကို 'ဟာနာ' ထက် သူနှစ်ဆ နီးနီး ပိုလေ့လာထားသော်လည်း ဟာနာ တစ်ခါတည်း နှင့် အောင်ခဲ့သည့် စာမေးပွဲကို သူနှစ်ကြိမ် ဖြေတာတောင် မအောင် ခြင်း အကြောင်းရင်းကိုလည်း ရိပ်စားမိလာသည်။

'ဒီလို ဟာနာရယ်၊ အမေက သူ့ကလေးဟာ စာသင်လို့ ရမှာလား လို့မေးတယ်၊ ငါက ပုံမှန်ကလေးလောက်တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြော တော့လည်း မင်းက ဒါ နှစ်သိမ့် ဆွေးနွေးတာလားလို့ အပြစ်တင်တယ်၊ 'ရမှာပါ' လို့ ပြောတော့လည်း မင်းက 'ညာပြောတယ်' လို့ ပြောတယ် 'မသေချာသေးဘူး စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ' လို့ ပြောတော့လည်း မင်းက အမေက မင်းထက် နားလည်တဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်' လို့ ပြောမှာပေါ့တဲ့၊ ဘယ်ဘက်ကမှ မလွတ်ဘူး၊ ငါက ဘယ်လို ဖြေရ မှာလဲ'

'အဖြေက တောဒီထဲမှာ ရှိတယ်၊ မင်းသိပြီးသား၊ မင်းသိနေလို့ ငါ ပြောမပြတာ၊ ရင်ထဲက ရှိတာကို မင်းသိသလောက် အမှန်အတိုင်း အမေကို ဘာလို့ တိတိကျကျ ပြောမထည့်လိုက်တာလဲ၊ လိုနေတာ နှစ်ခုတည်း အဲဒါက တစ်၊ မင်းသိတာအားလုံး သူသိပိုင်ခွင့် ရှိတယ်

ဆိုတာရယ်၊ နှစ် အပြုသဘောနဲ့ ပြောဖို့ရယ်'

'အပြုသဘော ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်' မင်းက ဆရာဝန်လေ၊ အထူးကု ဆရာဝန် တစ်ယောက်၊ ပြဿနာကို လိုချင်လို့ သူက မင်းဆီလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဖြေကို လိုချင်လို့ လာတာ၊ ဒီတော့ မင်းက သူ့ကို ပြဿနာကို မပေးရဘူး၊ 'အဖြေ' ကို ပေးရမယ်၊ တစ်၊ ခွဲးသားစွာ ပေးရမယ်၊ နှစ်၊ အပြုသဘောနဲ့ ပေးရမယ်၊ ကြည့် ငါဖြေပြမယ်'

ဟာနာက သူထိုင်နေသော ဆိုဖာလက်ရမ်းပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် အမူအရာပါပါ ဖြေပြသည်။

'ဒီကလေးကို ပညာသင်တဲ့အခါကျရင် တခြား ကလေးတွေထက် စာရင် အထောက်အကူ နည်းနည်းတော့ လိုလိမ့်မယ်၊ ဘယ်လို အထောက်အကူတို့ ဘယ်လောက်များများ ပေးသွားရမယ်ဆိုတာတော့ အမေတို့နဲ့ ကျွန်မတို့ အဖွဲ့ ပူးပေါင်းပြီး တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ဆွေးနွေးပံ့ပိုးသွားမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အမေတို့ဘက်ကတော့ အကူအညီ ဘယ်က တောင်းရမလဲလို့ ကြိုတွေးပြီး ပူပင်နေဖို့ မလိုပါဘူး'

ဘုရားရေ ရင်ထဲမှာ ရှင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စူးရှထက်မြက်သည့် မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် သူ့ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ပြုံးပြနေသော မျက်နှာနုနုကလေးကို ကြည့်ရင်းက တစ်ချိန်လုံး ဆတ်ကော့ လတ်ကော့ ကောင်မလေးဟု ထင်ခဲ့မိသည်များကိုပင် မေ့ချင်ချင် ဖြစ်သွားသည်။

ဟာနာ၏ ကူညီပံ့ပိုးမှုတို့နှင့်ပင် သည်စားမေးပွဲကို သူ့အောင်ခဲ့သည်။ တကယ့် ပြဿနာကတော့ စာမေးပွဲပြီးမှ စလေသည်။

[၂]

မြေအောက်ဘူတာရုံမှ ထွက်ခဲ့ပြီး 'ယောက်' တောင်ကုန်းပေါ် တက်လမ်းကလေးအတိုင်း တက်လာခဲ့သော ခြေလှမ်းများ တို့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့။

တောင်ကုန်းထိပ်ကို ရောက်လျှင် 'ဘုရင်မကြီး၏ မိခင် အထိမ်းအမှတ် ဆေးရုံသို့ ရောက်တော့မည်။ ရောက်၍ ဆေးရုံထဲ ဝင်သွားသည်နှင့် ဟာနာနှင့် တွေ့တော့မည်။ တွေ့သည်နှင့် ဟာနာက လာမည့်စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ပိတ်ရက်အကြောင်းကို မေးတော့မည်။

အဖြေက သူ့တွင် အဆင်သင့် ရှိသည်။ ခက်တာက သည်အဖြေကို သည်ပါးစပ်က ဘယ်လိုမှ ထွက်နိုင်လိမ့်မည် မထင်။

'ဖို့ဝီလီယံ မြို့ကို ရောက်ဖူးသလား ထွန်း'

လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်အကြာက မေးသံကို ပြန်ကြားယောင်လာသည်။

'မရောက်ဖူးဘူး'

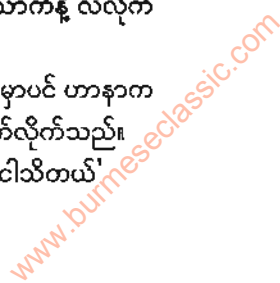
'သိပ်လှတယ်၊ အဲဒီကနေ ပင်လယ်ထဲကို ကူးတို့သင်္ဘောနဲ့ ဆက်သွားရင် 'မော်လ်' ဆိုတဲ့ ကျွန်းသေးသေးလေးကိုလည်း ရောက်တယ်၊ စကော့တလန် အနောက်ဘက်ကမ်းခြေ ထိပ်ဆုံးမှာဆိုတော့ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းနဲ့ ခိုးနေပြီပေါ့၊ အခုလို နွေဆိုရင် သိပ်သာယာတာပဲ၊ လာမယ့်စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှာ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ သွားကြရအောင်၊ ငါ့ကားနဲ့ပဲလေ'

ဘုရားရေ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ဖြေရမည် မသိသဖြင့် နှုတ်ဆွံ့နေမိသည်။ ဟာနာကတော့ ခေါင်းကလေး ငုံ့၍ ညင်သာစွာ ရယ်သည်။

'မင်း စာမေးပွဲ အောင်တာကို ငါ ကိုယ်တိုင် အောင်တုန်းကလို့ပဲ ငါပျော်နေတာ၊ အခု မင်းနဲ့ငါက ဆေးရုံမတူတော့ပြန်ဘူးဆိုတော့ အဲသလို ပိတ်ရက်မှာ နှစ်ယောက်တည်း အောင်ပွဲခံတဲ့ သဘောပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား၊ မင်းမှာ ဂျူတီရီရင် တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လဲလိုက်လေ'

ဘာမှ ပြန်မဖြေမိသေး။ ကြောင်၍ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဟာနာက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော၍ သူ့ပခုံးကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

'ငါ သိတယ်နော်၊ ထွန်း မင်း စဉ်းစားနေတာ ငါသိတယ်'

ရယ်၍ ဘာလဲဟုသာ မေးမိသည်။
 'လုပ်မနေပါနဲ့ဟာ၊ မင်းကို ငါဘယ်လောက် ချစ်သလဲ မင်း မသိဘဲ မနေပါဘူး။ ဆိုလိုတာကလေ မင်းနဲ့ အဲသလို နှစ်ယောက်တည်း သွားရရင် ငါကတော့ ပျော်မှာပဲ။ မင်းလည်း ပျော်မယ်လို့ ငါက ထင်ထားတာလေ။ တကယ် နက်နက်နဲနဲ ပတ်သက်မှု အဆင့်အထိ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ကြားထဲမှာ ဖြစ်လာဖို့ မဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ နောက်မှ စဉ်းစားလို့ ရပါတယ်။ လောလောဆယ်တော့ မင်းရဲ့ အောင်မြင်မှုကို တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အပျော်ခရီးလေးနဲ့ အောင်ပွဲခံကြရအောင်'

တိုင်း ညာတာမကြိုက်သော ဒေါ်ဟာနာ ကျွန်တော် မည်သို့ ဖြေရပါမည်လဲ။

[၈]

တစ်ဆေးရုံတည်းပေမယ့် စိတ်ရောဂါ ကုသဆောင်တွင် အလုပ်လုပ်နေ၍ တစ်ခါတလေမှ ဆုံဖြစ်သော မြန်မာအမျိုးသမီး အစ်မကြီးကို သွားရှာတွေ့၍ တိုင်ပင်မိသည်။

အစ်မကြီးက ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် ဖိ၍ ခေါင်းခါပြသည်။

'မလွယ်ပါလား၊ အေးလေ သွားတော့ အထင်မသေးပါနဲ့၊ ဒီလို ကမ်းလှမ်းတာမျိုးက တိုမြန်မာလူမျိုး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကသာ ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာ မဟုတ်တာ။ သူ့လူမျိုးနဲ့ သူ့လေ့ သွားအပြစ်တင်လို့တော့ မရပြန်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဟာနာကို ငါမြင်ဖူးပါတယ်။ ငယ်ငယ်ချောချောကလေး၊ နင်လည်း ရည်းစားမရှိ လူပျိုပဲ ဥစ္စာ၊ နင်က မကြိုက်ဘူးလား၊ အစ်မကလည်းဟု ညည်းတွားမိသည်။

'ဒီနက်နက်နဲနဲ ပတ်သက်မှုဆိုတဲ့ စကားလုံးကြီးက သူတို့တစ်တွေသာ သုံးကြတာ။ ကျွန်တော်တို့အတွက်ကျတော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်တယ်ဆိုတာ ချစ်သူဖြစ်ဖို့၊ ချစ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာ လက်ထပ်ဖို့၊ အဲသလိုပဲ ရှိတာ။ ဆက်ဆံရေးတွေ ဘာတွေထဲမှာ သွား

မပါနိုင်ပါဘူး။ တကယ်ချစ်သူတွေ ဖြစ်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ အဆင့်ကျတော့လည်း အစ်မပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ကျွန်တော်က ပညာလိုချင်လို့သာ ဒီမှာ လာနေတာ။ တကယ်တော့ ကိုယ့်လူမျိုးရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ထုံးထမ်းစဉ်လာပဲ မြတ်နိုးတာ။ သူ့လို အစစ ခြားနားနေတဲ့ လူနဲ့ တစ်သက်လုံး အတူနေဖို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းကို စလည်း မစချင်ဘူး။ အစ်မရယ်၊ ပြဿနာက အဲဒါပဲ'

အစ်မကြီးက ရယ်ပြန်သည်။

'အဲဒါက ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်လေး၊ မင်းစိတ်က ပြတ်သားပြီးသား၊ ပြဿနာက မင်း အဲဒီအတိုင်း သူ့ကို သွားမပြောရဲတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပဲ အစ်မရယ်'

အစ်မကြီးက သူ့လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်၍ သားရေအိတ်ငယ်ကလေး တစ်ခုကို ထုတ်သည်။ ပြီးတော့ အိတ်ထဲက ဓာတ်ပုံကလေး တစ်ပုံကို ထုတ်၍ သူ့ကို လှမ်းပေးသည်။

ဓာတ်ပုံထဲတွင်တော့ ငယ်ရွယ်လှပသော မြန်မာမကလေးတစ်ဦး သိမ်မွေ့ ကျက်သရေ ရှိသည့် အဝတ်အစားနှင့် ပြုံးပြနေလေသည်။

'ဒါ ဘာလဲ'

'မမ ပြောပြောနေတဲ့ မမရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးလေ။ ဒီပုံကို မင်းကို ငှားလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်လို ပြောမလဲ မမ သင်ပေးလိုက်မယ်'

အစ်မကြီးက သူပုခုံးကို အသာပုတ်၍ ငါ့မောင်ရယ် မုသားမပါ လင်္ကာမချော ဆိုတတ်လည်း သိနေလျက်သားနဲ့ဟု ဆိုလေသည်။

[၉]

စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း လွယ်လွယ်ကလေး ဖြစ်သည်။

ဟာနာက သူ့ကို မြန်မာပြည်တွင် ချစ်သူ ရှိ၊ မရှိ တစ်ခါမှ မမေး

ဖူးခဲ့။ ခြောက်လအတွက် အလုပ်လုပ်စဉ် အတွင်း တစ်ခါမှ ပြန်တာ မတွေ့ဖူး၍ မရှိဟု တွက်ထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သည်တော့ သည်ဓာတ်ပုံကို ပြရမည်။ လက်ထပ်ရန် ရည်ရွယ် ပြီးသော ချစ်သူရှိနေ၍ အခြား မိန်းကလေး တစ်ဦးနှင့် နက်နက်နဲနဲ ပတ်သက်မှု အဆင့်သို့ ရောက်သွားမှာ စိတ်က မသန့်၍ နှစ်ယောက် တည်း ခရီးကို မသွားသင့်ဟု ယူဆကြောင်း ပြောရမည်။

ယခင်က ပြောမပြုဖူးသည်ကိုလည်း ဟာနာက မမေး၍ဟု ပြော လို့ရသည်။

စဉ်းစားလိုက်တော့ လွယ်လွယ်ကလေး။

‘ယောက်’ တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်ပြီ။ ‘ဂလပ်စတီမြို့၊ နာမကျန်းသော ကလေးများအတွက် တော်ဝင်ဆေးရုံ’ ကို ကျော်၍ ‘ဘုရင်မကြီး၏ မိခင်’ အထိမ်းအမှတ် ဆေးရုံကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ လတ်ပတ်နာရီကို ငွေကြည့်တော့ ညနေ ငါးနာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်အလို။ ဟာနာက တီထွက်တော့မည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးကန်စွာချ၍ ဆေးရုံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ သည်။

[၁၀]

ဟာနာက ဓာတ်ပုံကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ပြီးမှ မျက်နှာကလေး အိုအိုနှင့် ‘ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ’ ဟု မှတ်ချက်ချပြီး သူ့ကို ပြန်ပေးသည်။ ‘ဒါမင်းရဲ့ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေ လား’ ဟုလည်း မေးသည်။

ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော စကားလုံးတို့ ကြက် ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်တုန်ကြလေသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်တိုင်း ပြောရရင် ဒီမိန်းကလေးကို ငါတစ်ခါ မှ မမြင်ဖူးပါဘူး။ ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ ညီမပါ’

ဟာနာ မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

‘ဒါဆို မင်းက ဘာလို့ ငါ့ကို ဒီဓာတ်ပုံ ပြရတာလဲ’

သက်မတစ်ချက်ကို ပြန်မထုတ်ဖြစ်ဘဲ တို့ဆိုင်းဆိုင်း ရှင်းပြနေမိ သည်။

‘ဒါ တို့ မြန်မာမိန်းကလေး အများစုရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ပါ။ မင်းကို မြန်မာ မိန်းကလေးတွေ အကြောင်း နည်းနည်းပြောပြချင်လို့’

ဟာနာ မျက်နှာကလေး ပြန်ရွှင်သွားသည်။

‘ကောင်းတာပေါ့။ ငါလည်း သိချင်နေတာ။ ဒီပုံမြင်တော့ ပိုတောင် သိချင်သွားသေးတယ်။ မျက်လုံးကလေးတွေကလည်း မည်းနက်ပြီး မျက်ခုံးကလေးတွေကလည်း ထင်လို့ ဝတ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံကလည်း လုံခြုံ ပြီး နန်းဆန်လိုက်တာ။ ကိုယ်လုံးအလှကိုလည်း ပေါ်လွင်စေတယ်လို့ ထင်တယ်။ သူတို့ကလေးတွေ အကြောင်း ပြောပြပါဦး’

သူ့စကားကြောင့် အနည်းငယ် အားတက်သွားပြီး မြန်မာ မိန်းကလေးတို့အကြောင်း ရှည်ဝေးစွာ ရှင်းပြမိသည်။

မြန်မာမိန်းကလေးတို့သည် အိမ်ထောင် မကျမချင်း တာဝန်နှင့် ခွဲခွာရသည်မှ အပ မိဘရင်ခွင်တွင်ပင် မခွဲမခွာ နေတတ်ကြကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးသည့် သူသည်ပင်လျှင် မိဘကို အမြဲ တလေးတစား ထား၍ ဆုံးမစကားတို့ကို နာခံတတ်ကြကြောင်း၊ အများအားဖြင့် သူတို့ တကယ် နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်နိုးသူတစ်ဦးကိုသာ တစ်သက်လုံး ချစ် တတ်ကြပြီး ထိုချစ်သူနှင့်ပင် အိမ်ထောင်ကျရန် ဦးတည်လေ့ ရှိကြ ကြောင်း၊ ချိန်းတွေ့ကြပြီးမှ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပိုနားလည် ရန် လေ့လာတတ်သည့် အနောက်နိုင်ငံမှ အလေ့အထမျိုး မရှိကြောင်း၊ သူတို့၏ အပျိုစင်ဘဝကိုလည်း မင်္ဂလာဦးညအထိ ထိန်းသိမ်းထားကြ လေ့ ရှိကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးလျှင်လည်း အိမ်ထောင်ပျက်သည်မှာ အလွန်ရှားကြောင်း၊ အိမ်ထောင်မပြုသေးဘဲ သားသမီးယူသည်ဆိုသည့် အလေ့အထ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မရှိကြောင်း၊ မြန်မာအမျိုးသားများက

လည်း မြန်မာမိန်းကလေးတို့၏ ထိုစရိုက်လက္ခဏာတို့ကို အလွန် အလေးထားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာ့ ဘယ်အရပ်မှာပဲ ရောက်နေပါစေ၊ မြန်မာ အမျိုးသားတို့သည် မြန်မာ အမျိုးသမီးတို့ကိုသာ မြန်လက်ထပ်ကြသည်က များကြောင်း စသည် စသည်။

ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြနေသော သူ့စကားတို့ အဆုံးတွင် ဟာနာက ငြိမ်သက်စွာ ငေးမော၍ စဉ်းစားနေလေသည်။ အတော်ကြာမှ ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ပြုံး၍ သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

'စိတ်ဝင်စားစရာ သိပ်ကောင်းပါတယ် ထွန်း၊ ငါ အခု နည်းနည်း သဘောပေါက်ပြီ၊ မင်းမှာ ချစ်သူ မရှိသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့မှာ မင်း ချစ်မယ့်သူဟာ မြန်မာမိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ မင်း သေချာနေတယ်ပေါ့'

အားနာပါးနာနှင့်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'မင်းမှာ မရှိသေးပေမယ့် နောင်ရှိလာမယ့် ချစ်သူကို ကြိုတင် လေးစားတဲ့ အနေနဲ့ မင်း တခြား မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ဘာ ပတ်သက်မှု အဆင့်ထဲကိုမှ မဝင်ချင်ဘူးပေါ့။

'ဒါက'

ဟာနာက လက်ကာပြသည်။

'နေဦး ထွန်း၊ ငါ စိတ်ဆိုးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ မင်းကို ချစ်တယ်၊ ဒါအမှန်အတိုင်း ပြောတာပဲ၊ ဒီစကားကိုလည်း ငါ မပြင်ဘူး၊ ငါ့ကို မင်း တကယ့်သူငယ်ချင်းလို့ သဘောထားလို့ မင်းစိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အတိုင်း ရှင်းပြပေးတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်၊ အခု လုပ်ရမှာက မင်းနဲ့ငါက ပတ်သက်မှု ဆိုတဲ့ဟာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မိန်းမကလေး သူငယ် ချင်းတွေ အနေနဲ့ပဲ နေကြရမှာ၊ ဒါလည်း ရပါတယ်၊ ငါ့ဘက်က အိုကေ ဝါ'

အံ့ဩကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် မင်း တကယ် စိတ်မဆိုးဘူးနော်ဟု ဖေးမိသည်။ ဟာနာက သူ့ပခုံးကို ဖက်လိုက်သည်။

'တကယ်ပါ ထွန်းရဲ့၊ ငါစိတ်မဆိုးဘူးဆိုတာ သက်သေပြတဲ့ အနေနဲ့ မင်းကို ဖို့ဒီဝီလီယံကို ပို့ဖြစ်အောင် ပို့ဦးမှာ၊ တကယ့် သူငယ် ချင်းတွေလိုပဲ သွားကြတာပေါ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ'

ပြုံး၍ အိုကေဟု လက်မ ထောင်ပြလိုက်တော့ ဟာနာက ရယ် သည်။

'တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်'

'ဘာလဲ'

'မင်းကလည်း ငါ့ကို မြန်မာပြည်ကို အလည်ခေါ်ရမယ်၊ မင်း ပြောပြတဲ့ သိပ်အံ့ဩစရာ၊ သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ မြန်မာမိန်းကလေး တွေကို ငါလိုက်မကြည့်ရပဲတော့ မဖြစ်ဘူး'

'ကတိပေးတယ်ကွာ'

'ဟုတ်ပြီ၊ ကတိ တည်စေနော်'

ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပျော်ရွှင်စွာပင် လမ်းခွဲရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ငြိမ်းချမ်းသွားသည်။

အပြန်လမ်းတွင်တော့ ဟာနာအကြောင်း တစ်မိမိမိ စဉ်းစားလာ မိသည်။ သည်မျှ ပွင့်လင်း ရိုးသားဖော်ရွေသော မိန်းကလေးသည် မြန်မာမိဘများက ပေါက်ဖွားလာခဲ့ပြီး မြန်မာ မိန်းကလေးတို့၏ သိမ်မွေ့ပီပြားခြင်းပါ တွဲ၍ ရှိခဲ့ပါလျှင် မည်မျှတန်ဖိုး ရှိလိုက်ပါမည် နည်း။

ဟာနာသည် မြန်မာပြည်တွင် မွေးသော မြန်မာမကလေး ဖြစ် ၍ သူနှင့်လည်း ဆုံတွေ့ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်ပါမည် နည်းဟု တွေးမိသည့် တစ်ချိန်တည်းတွင်ပင်။

သူ့မိဘများကလည်း သူ ငယ်စဉ်က မငိုနဲ့နော် သရဲကြီး ကိုက် လိမ့်မယ်ဟု ကြောက်တတ်အောင် သင်မပေးခဲ့ကြလျှင် မည်မျှ ကောင်း လိုက်ပါမည်နည်းဟုလည်း တွေးမိပြန်လေသည်။

ညီမလေးရဲ့ မီးအိမ်

တကယ်တမ်းကျတော့ ထိုညက သူတို့ ဖေဖေနှင့် မေမေ ပြန်မလာခဲ့ကြပါ။

[၂]

'ဒီလောက် အချင်းချင်း ချစ်ကြတဲ့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကို ခွဲထားချင် လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဟယ်၊ နင်တို့မှာကလည်း ကလေး မရှိပေ မယ့် ဒီအလယ်တန်းပြ ဆရာ လစာ ဝင်ငွေကလေးပဲ ရှိတာ၊ ဒီ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် မွေးဖို့ တော်တော် ရုန်းကန်ရမှာ၊ တို့မှာကလည်း အရောင်းအဝယ် ကလေးက လောလောဆယ် ပြေလည်နေသေးတယ် ဆိုပေမယ့် ရေရှည်တော့လည်း ဘယ်သိမလဲ၊ တို့ မွေးထားတာကလည်း သားက သုံးယောက်၊ သမီးက နှစ်ယောက်၊ ဒါတောင် မိန်းကလေးတွေက ကြီးကုန် အိမ်ထောင်ကျကုန်လို့၊ ဒီ အငယ်မကလေးကို မွေးနိုင်တာ၊ နောက် အောင်လဲနဲ့ မြန်အောင် ဆိုတာကလည်း ဘာဝေးတာ မှတ်လို့ ကလေးချင်း တွေ့ရအောင် ခဏခဏ ခေါ်ခဲ့ပေးမယ်၊ စိတ်ချ'

သူတို့ မေမေ၏ အစ်မ အကြီးဆုံး ကြီးဒေါ်ကြီး၏ အသံက လူတိုင်း ငိုကြွေးနေကြသော တဲအိမ်ကလေးတွင် ယုံကြည်ချက် ပြည့်ဝ သည့် ဟန်ပန်ဖြင့် မာ၍ ကျယ်နေသည်။

မောင်နှမ နှစ်ဦးကတော့ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ဖက်၍ ငိုနေကြဆဲပါ။

ဖေဖေညီ ဖြစ်သူ အလယ်တန်းပြ ကျောင်းဆရာကလေးက ယောက်ျားလေး၏ ပခုံးကို ကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင်၍ တွဲထူလိုက်ချိန်တွင် တော့ မိန်းကလေးက ယောက်ျားလေး၏ ခြေအစုံကို သိုင်းဖက်၍ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးတော့ လေသည်။

ကြီးဒေါ်ကြီးတို့သာ ဝိုင်းမဖြုတ်ကြလျှင် ထိုလက်များသည် ပြုတ် မည် မထင်။

တကယ်တမ်းတွင်တော့ ကျောင်းဆရာလေးက အစ်ကို တစ်ဦး

[၁]

မိန်းဝိတ်နေသော အမှောင်တိုက်ထဲသို့ တဲတံခါးပေါင်ကလေးကို မှီ၍ ငေးကြည့်နေသော ၁၀ နှစ်သားအရွယ် ကလေးငယ် တစ်ဦး။

'တို့တို့၊ အထိလာလေ၊ မှောင်မှောင်ကြီးထဲ သွားကြည့်နေတာ ခြောက်ဘူးလား'

ခုနစ်နှစ်သားအရွယ် ညီမငယ်က မိန့်တိန်တိန် မီးအိမ်ကလေးနား တွင် နံရံကလေးတို့ တိုးကပ်၍ ထိုင်နေရင်းက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

'မှောင်ထဲမှာ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး ညီမလေးကလဲ၊ အားစိုက်ပြီး ကြည့်တာ ကြာရင် ရွှေက လမ်းကလေးကို မှိန်မှိန်ကလေး မြင်ရတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ပြန်လာရင် ကိုကိုက ဟိုလမ်းထိပ် ရောက် ကတည်းက လှမ်းမြင်ချင်လို့ လာထိုင်နေတာ၊ ညီမလေး ကြောက်ရင် ကိုကိုနား လာထိုင်လေ'

မိန်းကလေးက ခေါင်းခါသည်။

'ဟင့်အင်း၊ ညီမလေး အမှောင်ထဲ မကြည့်ရဲဘူး၊ ကြောက်တယ်၊ ဒီ မီးရောင်ကလေးရှိတဲ့ နေရာမှာပဲ နေတော့မယ်'

ယောက်ျားလေးက သက်ပြင်းချ၍ အမှောင်ထဲသို့ ဆက်၍ ငေးမောကြည့်နေသည်။

တည်းကို မွေးစားနိုင်သည်မှာ တကယ့်ကို မပြည့်စုံ၍ ဖြစ်သော်လည်း ဆိပ္ပံစားဖြစ်သူ ကြီးဒေါ်ကြီးက ညီမတစ်ဦးတည်းကို မွေးစားချင်ရသည့် အကြောင်းမှာ အိမ်တွင် သားယောက်ျားလေးများ များလွန်းနေပြီထင်၍ ဖြစ်သည်။

အောင်လံနှင့် မြန်အောင် ဘာဝေးတာ မှတ်လို့ဟု ဆိုခဲ့သော ကြီးဒေါ် ကြီးတို့ မိသားစုမှာ တစ်နှစ် မပြည့်မီအချိန် အတွင်းတွင်ပင် အောင်လံမှ မကွေးမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ပြီး စီးပွားရေး လုပ်ငန်း များ လက်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် အလုပ်များနေကြသဖြင့် မြန်အောင်သို့လည်း အလည်မပို့နိုင်ကြပါ။ နောက် ငါးနှစ်တိတိ ကြာမြင့် ပြီးသည့် အခါတွင်မှ ယောက်ျားလေးဖြစ်သူ အစ်ကို ကိုးတန်း စာမေးပွဲပြီး တွေ့ရင်းပိတ်ရက်တွင် ညီမကို တွေ့ချင်လော့ဖြင့် မကွေးမြို့ သို့ လိုက်လည်ပတ်တော့မှသာ မောင်နှမချင်း မျက်နှာချင်း ဆုံခဲ့ရ တော့လေသည်။

[၃]

'ဖောင်တိန်ကလေးက လှလိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ ညီမလေးက ဘောလ်ပင်ပဲ သုံးဖူးတာ၊ ဖောင်တိန် မင်တောင် မထည့်ဖူးဘူး'

ယောက်ျားလေးက ရယ်သည်။

'အရူးမလေး၊ ဖောင်တိန် မင်ထည့်တာ ဘယ်လောက် ခက်လို့လဲ၊ ဒီမှာ ကိုကို မင်အိုးလည်း ပါလာတယ်၊ ထည့်တာလည်း သင်ပေးခဲ့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား'

'ဟုတ်'

ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သော သူ့ညီမလေး၏ မျက်နှာသည် သူ့မျက်စိ ထဲတွင် အလွန်တရာမှ ချစ်စရာကောင်းလှပေသည်။

'ကိုကို၊ လူတွေက ဘောလ်ပင် ပေါ်တာတောင် ဘာလို့ အဲသလို ဖောင်တိန်လှလှကလေးတွေကို တန်ဖိုးထားပြီး ဆက်သုံးနေကြတာလဲ ဟင်'

ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခေါင်းကုတ်သာ ပြုရသည်။

'မသိပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ ဒါကလည်း စာစီစာကုံး ပြိုင်ပွဲမှာ ပထမရလို့ ဆိုပြီး ကျောင်းက မြန်မာစာ ဆရာမက ဆုချလို့ ညီမလေးဖို့ ယူလာခဲ့တာ၊ ကိုကို မှန်ဖိုးနဲ့ ဘယ်ဝယ်နိုင်မှာလဲ'

ညီမလေးက မျက်လုံးပြူးပြသည်။

'ကိုကိုက စာစီစာကုံးဆု ရတယ်၊ စာစီစာကုံး တော်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရတာလဲ ဟင်၊ ဦးလေးက ကိုကိုကို ကျရှင်တွေ ဘာတွေ ထားပေးလို့လား'

ခေါင်းခါပြသည်။

'ဦးလေးလည်း သမီး ကလေးတစ်ယောက် ထပ်မွေးလာလို့ သိပ် မချောင်လည်ပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြိုးစားရတာပေါ့၊ ကျောင်းစာလည်း ဖတ်၊ အပြင်စာလည်း ဖတ်ပေါ့'

'အပြင်စာဆိုတာ ဝတ္ထုလား ကိုကို'

'ဝတ္ထုလည်း ပါတာပေါ့၊ ဦးလေးက လူပျိုကတည်းက စာသိပ်ဖတ် တော့ အိမ်မှာ စာအုပ် အဟောင်းတွေ တော်တော်ရှိတယ်၊ ဓူဝံ၊ တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်၊ အောင်လင်း၊ အဲဒါတွေဆိုရင် စာအုပ်တိုင်း လောက် ရှိတာ၊ နတ်သျှင်နောင်ရဲ့ ရတုပိုဒ်စုံ၊ နဝဒေး အဲဒါတွေလည်း ကိုကို ဖတ်ဖူးတယ်၊ ခေတ်ပေါ်ထဲကလည်း ဦးလေးက ရွေးငှားပေးတယ်၊ ငြိမ်းကျော်၊ မစန္ဒာ၊ စမ်းစမ်းနွဲ့၊ ညီမလေး အဲဒါတွေ မဖတ်ဖူးဘူးလား'

ခေါင်းခါပြသည်။

'ညီမလေး ကျောင်းစာကလွဲရင် ဘာမှ မဖတ်ဖူးဘူး၊ ကြီးဒေါ်ကြီး ကလည်း ပေးမဖတ်ဘူး၊ ဝတ္ထုဖတ်ရင် စိတ်ကစားတယ်တဲ့၊ ပျက်စီးလိမ့် မယ်တဲ့'

'ဝတ္ထုတိုင်းတော့လည်း ဒီလို ဘယ်တွေ့လို့ရမလဲ ညီမလေးရယ်၊ လူရဲ့ စိတ်ကို လေစေတဲ့ ဝတ္ထုတွေ ရှိသလို လူရဲ့ အတွေးအခေါ်တို့ ရင့်ကျက်စေတဲ့ ဝတ္ထုတွေလည်း ရှိတာပေါ့၊ အိမ်မှာတော့ ဦးလေးက

ရွေးပေးတာကိုး၊ ညီမလေး ဝတ္ထု မဖတ်တော့ ဒီမှာ ကျောင်းပိတ်ရက် အားနေတော့ ဘာလုပ်သလဲ'

'အိမ်မှာ ကူလုပ်ပေါ့၊ ကြီးဒေါ်ကြီးက ပြောတယ်၊ မိန်းကလေး ဆိုတာ အိမ်အလုပ် လုပ်တတ်ဖို့က အဓိကတဲ့၊ ညီမလေးဆို အခု ထမင်းဟင်းလည်း ချက်တတ်ပြီ'

သက်ပြင်းချစ်ပြန်သည်။

'အဲသလိုသာဆို ညီမလေးက လောကကြီးအကြောင်း ဘယ်လို လုပ် သိမှာတဲ့လဲ၊ ပြီးတော့ ဖျင်းရော မပျင်းဘူးလား'

'အခု တီဗီ ပေါ်လာတော့လည်း တီဗီတော့ ကြည့်ရပါတယ် ကိုကို ရဲ့၊ ကြီးဒေါ်ကြီးတို့က အခွေလည်း မှန်မှန်ငှားပြပါတယ်'

'ဟုတ်လား၊ ကိုကိုတောင် အိမ်မှာ တီဗီ မရှိတော့ တစ်ခါတလေ ကောင်စီရုံးမှာပဲ သွားကြည့်ဖူးတာ၊ ပြောပြပါဦး၊ ဘာခွေတွေ ကြည့်ရ တာလဲ'

'အစုံပဲ၊ အင်္ဂလိပ်ကားကတော့ သိုင်းကား၊ သရဲကား၊ လူသတ် ကား အဲဒါတွေ၊ များတယ်၊ မြန်မာကားကတော့ အင်္ဂါကားတွေ ကြိုက်ကြ တာ၊ ဟို 'အောင်အောင်' ပါတဲ့ 'ဘဝ မျက်ရည်' 'ဘဝဝေဒနာ' အဲဒါ တွေဆို အားလုံး ကြည့်ပြီးပြီ'

ခေါင်းခါရပြန်သည်။

'အဲဒါတွေက စာအုပ်နဲ့တော့ ဘယ်တူမလဲ ညီမလေးရဲ့၊ စာအုပ် က ဖတ်လိုက် တွေးကြည့်လိုက်၊ ပြန်ဖတ်လိုက်၊ ကိုယ့်လက်တွေ့ ဘဝနဲ့ ယှဉ်ကြည့်လိုက် လုပ်လို့ ရတာ၊ ရုပ်ရှင်က ကြည့်ပြီး ပျောက်သွားမှာပေါ့'

'အဲဒါတော့ ညီမလေး နားမလည်ဘူးလေ'

ရယ်၍ ညီမလေး ခေါင်းကလေးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် မနာအောင် ခပ်ဖွဖွ ထုမိသည်။

'ငယ်ငယ်တုန်းက အမှောင်ကိုကြောက်လို့ဆိုပြီး ထောင့်တစ်ထောင့် ထဲမှာ မီးအိမ်ကလေးနဲ့ အမြဲတမ်း နေခဲ့တာလေ မှတ်မိသေးလား'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုကိုပဲ အမှောင်ကို မကြောက်တတ်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'အမှောင်ဆိုတာ ကြောက်စရာမှ မဟုတ်တာ ညီမလေးရယ်၊ မှောင်နေရင် လင်းလာအောင် လုပ်၊ မြင်နိုင်အောင် ကြည့်ရတာ၊ စိတ် လေမှာစိုးလို့ ဆိုပြီး စာမဖတ်ဘဲနေရင် ညီမလေးက တံထောင့်ထဲမှာ မီးအိမ်ကလေးနဲ့ ထိုင်နေတာနဲ့ တူတော့မှာပေါ့၊ အမှန်က အဲဒီ မီးအိမ်ကို ကိုင်ပြီး အမှောင်ထဲကိုင်၊ လင်းအောင် လုပ်ပြီး ဖူးစမ်းရမှာ' ညီမလေးက ဇက်ပပြသည်။

'အလဲ့ ကိုကိုက တကယ် စာရေးဆရာကြီးအတိုင်းပဲ ပြောထည့် လိုက်တာ၊ ညီမလေးတော့ တစ်လုံးမှ နားမလည်တော့ဘူး'

[၄]

နောက်ထပ် ငါးနှစ်တိတိ ကြာမြင့်ချိန်တွင်တော့ ယောက်ျားကလေးက ဆေး တက္ကသိုလ် ( ) ရန်ကုန်တွင် ဒုတိယ အိမ်ဘီဘီအက်စ် အကြီး တန်း ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

အခြေခံပညာ အထက်တန်း စာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူး လေးဘာသာ ဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့စဉ်က ဦးလေး၏ သမီး လူမမည်အရွယ် ညီမဝမ်းကွဲ ကလေးကို ငဲ့ကွက်၍ စာပေး စာယူသာ တက်တော့မည်ဟု ပြောသော် လည်း ဦးလေးက လက်မခံခဲ့။

'မင်းက ဦးစားပေးတိုင်း ငါ့သမီးက ထွန်းတောက်မယ်လို့ သေချာ လို့လားကွာ၊ အခု မင်းက ထွန်းတောက်မှာက သေချာနေပြီ၊ ငါ့သဘော က အရည်အချင်းရှိတဲ့လူက ရှိသလောက် ပေါက်မြောက်အောင် လုပ်၊ နောက် အောင်မြင်တော့ သူများကို ပြန်လက်တွဲခေါ်၊ ဒါ အကောင်း ဆုံးပဲ၊ အခုလည်း ဦးလေးကတော့ သိပ်တတ်နိုင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ နည်းနည်းတော့ အပိုင်ငွေရအောင် ကြိုးစားရမှာပဲ၊ မင်းလည်း သူများ ထက် နှစ်ဆလောက် ကြိုးစား၊ နောင် မင်း ဆရာဝန် ဖြစ်တော့ ဦးလေး

က ကြီးပြီ၊ မင်းညီမလေးက ကျောင်းမပြီးသေးဘူး ဖြစ်မယ်၊ ဒီကျတော့ မင်းက တစ်လှည့် ပြန်ဦးဆောင်ပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

ဦးလေး ပြောစကား သဘောကျသဖြင့် သူလည်း ရန်ကုန်တွင် ဆေး တက္ကသိုလ် တက်ရင်းက အထက်တန်း ကျောင်းသားအချို့ကို အိမ်တွင် စာပြခဲ့သည်။ ဦးလေးလည်း ကျောင်းဆရာအလုပ်မှ ထွက်၍ မြန်အောင်တွင် အလွတ်သင် ကျောင်းကလေး ဖွင့်ခဲ့သည်။ အဆင်ပြေ လှသည် မဟုတ်ပေမင့် အလုပ်တော့ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

မကွေးမြို့တွင် ကြီးဒေါ်ကြီးနှင့် နေနေသော ညီမ အရင်းကလေး ကတော့ အခြေခံ ပညာအထက်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်မြင်ခဲ့ သော်လည်း ဝုဏ်ထူးတော့ မပါခဲ့။ ကြီးဒေါ်ကြီး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် စာပေး စာယူသာ တက်ခဲ့ပြီး အိမ်တ ပွဲရုံတွင် ဝင်ရောက် ကူညီ လုပ်ကိုင်နေသည်ဟု ကြားရသည်။

[၅]

နောက် ငါးနှစ်အကြာ။

ယောက်ျား ကလေးက ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီ။ သူ ညီမအရင်း ကလေး ရှိရာ မကွေးဆေးရုံကြီးတွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ချင်ပေမယ့် ဦးလေး ၏ အိမ်ထောင်စုကလေးကို အထိုက်အလျောက် ကူညီပံ့ပိုးရမည့် တာဝန်ကလေးက ရှိနေသဖြင့် မြန်အောင် ဆေးရုံတွင်ပင် လက် ထောက် ဆရာဝန် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရင်း အိမ်တွင် ဆေးခန်း ကလေး ဖွင့်ထားသည်။

ညီမလေးကတော့ ဘွဲ့ရပြီး ကြီးဒေါ်ကြီး၏ ပွဲရုံတွင်ပင် ကူနေ သည်ဟု သိရသည်။ သိရသည် ဆိုသည်ကလည်း ညီမလေးဆီ သွား မလည်တာ တစ်နှစ်ခန့် ကြာသွားသဖြင့် မောင်နှမချင်း လူချင်းမတွေ့ ဖြစ်ဘဲ စာချင်းသာ ဆက်သွယ် ဖြစ်နေ၍ ဖြစ်သည်။

သုံးရက်ဆက် အားလပ် ရက်ရသော သီတင်းပတ် တစ်ခုတွင်

တော့ သူ အချိန်လု၍ မကွေးမြို့သို့ တက်သွားခဲ့သည်။ ၂၂ နှစ်အရွယ် ရှိနေပြီဖြစ်သော ညီမလေးကို တွေ့ရသည့်အခါ သူ့ကိုယ်တိုင် အံ့အား သင့်စရာ တစ်ခု ရှိနေခဲ့သည်။

သူ့ညီမလေးသည် ‘ထင်းခနဲ’ နေလောက်အောင် ချောမောလှပ သော မိန်းမပျိုတစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းပင်တည်း။

[၆]

နောက်ထပ် အံ့ဩစရာ တစ်ခုကလည်း ရှိနေပြန်သည်။

ညီမလေးသည် မကြာမီ လက်ထပ်တော့မည် ဖြစ်ပြီး သူ၏ ယောက်ဖလောင်းသည် အသက် ၁၉ နှစ်သာ ရှိသေးသော အထက် တန်းပညာရေး မအောင်မြင်ထားသည့် သူငွေသား လူငယ်ကလေး တစ်ဦး ဖြစ်နေခြင်းပင်။

‘ကြီးဒေါ်ကြီးတို့က သဘောတူလို့လား ညီမလေးရယ်’

‘ကြီးဒေါ်ကြီးတို့ဆီ လာတောင်းတာ တိုကိုရဲ့၊ ညီမလေးကို ဒီကောင်က လိုက်လိုက်တော့ စကားပြောလိုက်၊ စာပေးလိုက်တော့ လုပ်ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမြို့မှာလည်း ညီမလေးကို လိုက်ကြိုက်တဲ့ လူတွေက အများကြီး၊ သူကလည်း ကလေးသာသာပဲမို့ အမှတ်တမဲ့ နေခဲ့တာ’

ပျော့ပျောင်း ရှည်လျားသော ဆံနွယ်တို့ကို ခါလျက် ညီမလေးက ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ခုတော့ သူ့မိဘတွေကို အတင်းပူဆာသတဲ့၊ ညီမလေးကို မရရင် သူ အိမ်မှာလည်း မနေတော့ဘူး၊ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားတော့ မယ်တဲ့၊ သူ မိဘကလည်း သူ့သားက ပြောသလို လုပ်မယ့် လူစားပဲလို့ ယုံလို့ဆိုပြီး လာတောင်းပေးတာ ဆိုပဲ’

ပြောပုံနှင့်ပင် ယောက်ဖလောင်းကို သူ သိပ်အထင်ကြီး၍ မရချင် တော့။

ကြီးဒေါ်ကြီး တို့က သဘောတူရောတဲ့လား'

နှုတ်ခမ်းကလေး တွန့်ပြသည်။

ကြီးဒေါ်ကြီးတို့ကတော့ ကြိုက်တာပေါ့လေ၊ ကောင်လေးက အရမ်းကလည်း ချမ်းသာ၊ တစ်ဦးတည်းသော သားကလည်းဖြစ်'

'ချမ်းသာတဲ့ လူကို ယူတိုင်း စိတ်ချမ်းသာနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးကရော သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားလို့လား'

ညီမလေးက မျက်တောင် ရှည်ကြီးများကို ပင့်၍ ကြည့်သည်။

'ကိုယ့်အစ်ကို အရင်းက ကိုကိုလို လူမျိုး ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတော့ လည်း တော်ရုံတန်ရုံ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှတော့ အထင်ကြီးကြည့် လို့ မရဘူးပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ တွေးပေးလိုက်တော့ လည်း ရုပ်ကလေးကတော့ ချော၊ ကိုယ့်အပေါ် အရူးအမူး စွဲလမ်းတာ လေးကလည်း အမှတ်ပေးချင်စရာ ဆိုပြီး လက်ခံလိုက်တာပါ'

ရင်လေးစွာ ခေါင်းခါမိသည်။

'အရူးအမူး ဖြစ်တာက ချစ်တတ်လွန်းလို့ပဲ ဆိုပြီး အရမ်း အမှတ် မပေးရဘူး ညီမလေးရဲ့၊ ဒါ ဆင်ခြင်တဲ့တရား နည်းတဲ့ သဘောလည်း ပါတယ်၊ နို့ ဒီကောင်က အခု ဘာလုပ်သလဲ'

'ခုတော့ 'လည်ရာ ပြန်စား' ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မိဘလုပ်ငန်းတော့ အချိန် တန်ရင် သူပဲ ဦးစီးရမှာပေါ့လေ၊ ခုလည်း အိမ်ထောင်ကျတာနဲ့ မိဘအလုပ်ကို လေးလေးစားစား လုပ်ပါ့မယ်လို့ ပြောတာပဲ'

'အသောက်အစားတို့ လောင်းကစားတို့ရော ကင်းရဲ့လား၊ 'ဆေး' ရော'

ညီမလေးက ရယ်သည်။

'တို့ကိုကိုက တကယ်ကို စိတ်ပူနေတာကိုး၊ တစ်ဖြူတည်းသားတွေ ဆိုတော့ အဲဒါတွေကတော့ ကြားပြီးသားပါ ကိုကိုရဲ့၊ အသောက် အစားက ဆယ်ခါရန် တစ်ခါပါ၊ ချဲတော့ တော်တော် ထိုးတယ် ဒါလည်း နောက်မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးတာပဲ'

ရင်ထဲတွင် မွန်းကျပ်လာသည်။ နုနယ် ငယ်ရွယ်သလောက် လှပ လွန်းလှသော ညီမလေး၏ မျက်နှာကလေးကို ငေးကြည့်ရင်း တစ်မိမိနဲ့ နှမြောလာမိသည်။

'ညီမလေး စကားပြောကြည့်တော့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား'

'ဘာကို ပြောတာလဲ ကိုကို'

'အသက်ရော၊ ပညာရော ကွာတော့လေ၊ ကိုကိုကတော့ ကိုယ့် ထက် အတွေးအခေါ်၊ အသိအမြင် ကွာလွန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်အိမ်တည်း အတူတူနေဖို့မပြောနဲ့ စကားကြာကြာ ထိုင်ပြောရင် တောင် အနည်းနဲ့ အများတော့ ကသိကအောက် ဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် မေးတာ'

စိတ်များ ဆိုးသွားမလားဟု တွေးရင်းက မရဲတရဲ မေးလိုက်သော် လည်း ညီမလေးက လှပစွာ ရယ်မောလေသည်။

'ဟုတ်ပဲ ကိုကိုရေ ညီမလေးတို့တော့ စကားပြောတာ ပြုနေတာပဲ၊ ဧကန္တတော့ ညီမလေး 'ခေါင်း' ကလည်း ဒီကောင်နဲ့ သိပ်ကွာဟန် မတူဘူး'

ထိုအချိန်ကျမှပင် ညီမလေးကို သူ သွယ်ဝိုက်လမ်းပြနေသော စကားတို့ကို ဘာကြောင့် ညီမလေး နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိစ ပြုလာရသည်။ ညီမလေးသည် ကျောင်းစာမှ တစ်ပါး ဘာ အပြင်စာကိုမှ ဖတ်ခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်ပါ။

'စဉ်းတော့ စဉ်းစားပါဦး ညီမလေးရယ်'

'ကိုကိုက စဉ်းစားခိုင်းနော့၊ လူကြီးတွေက ရက်တောင် ရွေးပြီးကြပြီ'

| ၇ |

နောက်ထပ် ငါးနှစ်တိတိ အကြာတွင်တော့ သူထင်ထားပြီး မဖြစ်စေချင် ခဲ့သော ကိစ္စအချို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ညီမလေး၏ ခင်ပွန်းက လက်ထပ် ပြီးခါစ တစ်နှစ်လောက်တော့ လိမ္မာမယောင် ရှိသော်လည်း နောက်ပိုင်း

တွင် အလောင်းအစား မပျက်ရုံမက အသောက်အစားပါ ဖက်လာခဲ့သည်။ သူ တူမလေး တစ်နှစ်သားခန့် အရွယ်တွင်တော့ 'ကာရာအိုကေ' စားသောက်ဆိုင်မှ မိန်းကလေး တစ်ဦးကို 'အရှူးအမှူး' စွဲလမ်းပြန်ပြီး အိမ်မှ ဆင်းသွားတော့လေသည်။

မြေးကို အလွန်ချစ်သော ယောက္ခမများက ညီမလေးကို သမီးအရင်းသဖွယ် ဆက်လက် စောင့်ရှောက်ကြ၍သာ တော်တော့သည်။ သူကလည်း ခွဲစိတ် အထူးကု ဆေးပညာ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ကို ရပြီး ခွဲစိတ်အထူးကု ဆရာဝန်ငယ် တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူ့ထက် သုံးနှစ်မျှငယ်သော ဆရာဝန်မလေး တစ်ဦးနှင့် မေတ္တာမျှကြပြီး လက်ထပ်ခါနီး ဆဲဆဲတွင်တော့ ယောင်းမ လောင်းကို မြင်ဖူးချင်သော ညီမလေးက တူမလေးကို ချီ၍ လိုက်လာခဲ့သည်။

'ကျက်သရေ ရှိလိုက်တာ ယောင်းမရယ်၊ ကိုကိုရေ အမှတ်ပြည့်ပေးလိုက်ပြီနော်'

သတို့သမီးလောင်းက ရှက်စနိုးနှင့် ရယ်သည်။ သူကတော့ လောကဓံ၏ အထူ အထောင်းဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံစားရင်းကပင် ရယ်နိုင် ပြုံးနိုင်အောင် ကြိုးစားနေသော ညီမလေးကို ကြည့်၍ ရင်နှင့် နေမိသည်။

'ညီမလေး နေရော ကောင်းရဲ့လား၊ ညီမလေး ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ'

'အင်း တိုင်ပင်စရာ ရောဂါတော့ ပါလာတယ် ကိုကိုရေ မိန်းမချင်း ပြောရမယ့် ရောဂါဆိုတော့ ယောင်းမ ဆရာဝန်မလေးနဲ့ပဲ တိုင်ပင်တော့မယ်'

ဇနီးလောင်း ဆရာဝန်မ ကလေးက ညီမလေးကို ခေါ်သွား၍ ဆွေးနွေး စစ်ဆေးပေးသည်။

ညီမလေးမှာ ရာသီသွေး မကြာခဏပေါ်ပြီး ပေါ်တိုင်း များများနေသည်ဆိုပဲ။ အသက်အရွယ်တော့ ရောဂါဆိုးကြီးများ အဖြစ်များ

သည့် အရွယ်တော့လည်း မဟုတ်။ သို့သော် အတပ်တော့ ဘယ်ပြောနိုင်ပါမည်တဲ့လဲ။

အစ်ကိုလို ခင်နေသော ဆရာဖြစ်သူ ဒေါက်တာစိုးလွင်နှင့် အပ်ပေးမည်ဆိုတော့လည်း အမျိုးသမီး အိုဂျီနဲ့သာ ပြုချင်သည်။ ရှက်သည်ဟု ဆိုပြန်သည်။ အမျိုးသမီးအိုဂျီတစ်ဦးဦးထံ လိုက်ပို့ပေးမည်ဟု ဆိုတော့လည်း ကိုကိုမင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှဟု ပြောပြန်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးပြီးချင်း မကွေးသို့ ပြန်သွားခဲ့ လေသည်။ သူတို့ လင်မယားလည်း ကျောက်မဲမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့မိန့် ထွက်လာခဲ့သဖြင့် ညီမလေးကို ဖုန်းဆက်ပြီး မကွေးမှ မီးယပ်သားဖွား အထူးကုနှင့် ပြုဖြစ်အောင် ပြုရန်သာ မှာခဲ့ရတော့လေသည်။

[၀]

ဇနီးဖြစ်သူက သားဦးကလေးကို ရန်ကုန်တွင် ပြန်၍ မီးဖွားသည်။ ညီမလေးကို တူကလေး တစ်ယောက်ရကြောင်း ပြောရင်းနှင့် ညီမလေး၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကိုပါ မေးရန် မကွေးမြို့သို့ ဖုန်းဆက်တော့ ညီမလေး၏ ယောက္ခမများက ညီမလေး တော်တော် နေမကောင်းဖြစ်နေ၍ ကြီးဒေါ်ကြီးတို့နှင့်အတူ ပြန်၍ နေကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ငယ်ထိပ် မြွေပေါက်သလို ပူထူသွားခဲ့ပြီးနောက် ဖွားပြီးစ ဇနီးကို ခွင့်တောင်း၍ သူ မကွေးမြို့သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

ညီမလေးကတော့ အိပ်ရာထဲတွင်ပင် လဲနေလေပြီ။

ဟောက်ပက်သော မျက်လုံး၊ ချိုင့်ခွက်သောပါး၊ ညှိုးနွမ်းခြောက်သွေ့သော ဆံကေသာ၊ အနည်းငယ် ဖောရောင်နေသော ဝမ်းဗိုက်တို့နှင့် လှဲလျောင်းနေသော ညီမလေးသည် တစ်ချိန်က မကွေးမြို့တွင် အလှအပကြောင့် ထင်ရှားခဲ့ဖူးသော မိန်းမပျို တစ်ဦး ဆိုပါက

မည်သူမျှ ယုံကြည်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဆို့နှင့်စွာနှင့်ပင် မေးရသည်။

‘ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ ညီမလေးရယ်’

‘ဘယ်လို ဖြစ်မှန်းလည်း မသိပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ပထမတော့ အဲဒီ ရာသီလာတာ များတဲ့ ပြဿနာပဲ၊ ကိုကို ပြောသလို အိုဂျီနိုလည်း ပြသေးတယ်၊ ပထမအဆင့် စစ်ဆေး စမ်းသပ်တာတွေ လုပ်နေ ကတည်းက ကြီးဒေါ်ကြီးကရော၊ ယောက္ခမကရော သိပ် သဘော မတူကြဘူး၊ သူတို့က ခွဲမှာ စိတ်မှာ ကြောက်ကြတာပေါ့လေ၊ နောက် တော့ အိုဂျီက ခွဲဖို့ လိုမယ်လည်း ပြောရော၊ သူတို့က ရက်ချိန်း ထေးမပြတော့ဘူး၊ မြန်မာဆေးတွေတော့ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး စမ်းခိုင်း ကြတာပဲ၊ နောက်တော့ ဝိုက်ကလည်း နည်းနည်း ဖောလာတယ်၊ ခြေထောက်တွေလည်း ရောင်တယ်၊ လူကလည်း မောမောလာတယ်၊ ခုတော့ လမ်းကောင် ကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး၊ သမီး လေးလည်း သူ့ အဘိုးအဘွား အိမ်ပဲ ပို့ထားရတော့တယ်’

ကျွမ်းကျင်သူ ပါရဂူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နာခံရမည်ကို အန္တရာယ် မှီသည်ဟု သတ်မှတ်လျက် ဆေးပညာ နကန်း တစ်လုံးမှ နားမလည် သော ယောက္ခမနှင့် ကြီးဒေါ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လိုက်နာရလောက် အောင် မိုက်ခဲ့သော ညီမလေးကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား၊ ဆင်ခြင်တဲ့ တရားရှိအောင် စာပေးမဖတ်ခဲ့သော ကြီးဒေါ်ကြီးကိုပဲ အပြစ်တင်ရ မလား၊ ညီမလေးသည် တွေးတောဆင်ခြင် ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်း အားနည်း သည် ဆိုသည်ကို နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ရိပ်မိခဲ့ပါလျက် အရေး ကြီးသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမည့် အချိန်တွင် ညီမလေးနားတွင် နေ မပေးခဲ့သော မိမိကိုယ်ကိုပင် အပြစ်တင်ရ မည်လား ဝေခွဲ၍ မရနိုင်ခဲ့။

ဆရာဦးစိုးလွင်ဆီ နေ့ချင်း ဖုန်းဆက်၍ ညီမလေးကို ရန်ကုန်ခေါ် ရန် ပြင်ဆင်ရတော့လေသည်။ ဦးစိုးလွင်ကတော့ ညီမလေးရယ်၊ မင်း ညီမကတော့ ဒီလို မဖြစ်သင့်ဘူးဟု ညည်းတွားလေသည်။

[၉]

ညီမလေးက အိပ်ပျော်နေသည်။

ကြီးမားသော ခွဲစိတ်မှု တစ်ခု၏ နောက်ဆက်တွဲ ညနေခင်းပါ။

ညီမလေး၏ အိပ်ရာခေါင်းရင်းတွင်တော့ လျှပ်စစ်မီးသီး ဝါဝါ ကလေး တစ်လုံး ခပ်မှိုန့်မှိုန့် ထွန်းထားသည်။

သူကတော့ ခုတင်ဘေးတွင် ခွေးခြေကလေးတစ်လုံးဖြင့် ထိုင် လျက်က မီးဝါရောင်ဖျော့ဖျော့သမ်းနေသော ညီမလေး၏ မျက်နှာကို နာရီပေါင်း များစွာ ငေးမော ကြည့်နေခဲ့သည်။

ညီမလေးရယ် ပြန်နိုးထ နေကောင်းနိုင်လိုက်စမ်းပါတော့။

ညီမလေးဘက်က ကံတရားရဲ့ ရာခိုင်နှုန်းက ကောက်ရိုးတစ်မျှင် လောက်ပဲ ရှိမယ်ဆိုစေဦးတော့ အဲဒီ ကောက်ရိုး မျှင်ကလေးကို ဆွဲပြီး ထခဲ့လိုက်ပါတော့။

ညီမလေးမှာ သမီးကလေးတစ်ယောက် ရှိနေသေးတယ်လေ။

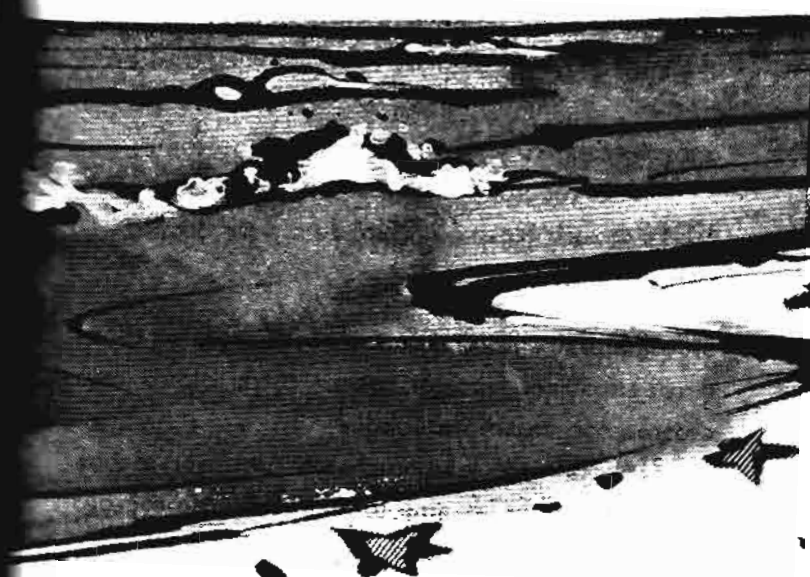
ဒီသမီးကလေးကို ညီမလေးလို အမှောင်ကို ကြောက်လို့ မီးအိမ် ကလေးဘေးမှာ ကွေးကွေးလေး ထိုင်မနေရဘဲ အမှောင်ထုထဲကို မီးအိမ် ဆွဲဆင်းပြီး အလင်းကို ရှာတတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာ အောင် ညီမလေးပဲ ဦးဆောင်ရမှာလေ။

ကိုကိုလည်း ကူညီခွင့် ရှိချင်လိုက်တာ။

အားတင်း ထခဲ့ပါ ညီမလေးရယ်။

ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည် တစ်စက် ဆင်းလာသည်။ လက်ခုံဖြင့် မသိမသာ သုတ်လိုက်မိသည်။

ညီမလေးကတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေဆဲပါ။

သောင်တင်နေတဲ့ ကြယ်ငါးကလေးတွေ

ရယ်ရွန်း ဖတ်ရွန်း ပြေလိုက်ပေမယ့် သူငယ်ချင်းက မရယ်၊
'ကလေးတွေလည်း တော်တော် အရွယ်ရောက်နေပြီပဲကွာ၊ ညှိကြ
ပေါ့'

'ဟ ညှိစရာ မလိုဘူးကွ၊ အခုက ဝင်ငွေ မရှိလို့ ဖြစ်တာ၊ ရန်ကုန်
မှာ ဂျီပီကောင်းနေတုန်းက ပြီးနေတာ၊ မင်းက အခု ဘာမှ မဝင်ဘဲ
ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ၊ ပြဿနာ အဲဒီက စတာပဲ'

တစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

'အေးတို့လည်း ကြားတယ်၊ မင်း ထရန်စဖာ ကျတာ မသွားဘဲ
နေနေတာဆို၊ ရန်ကုန်မှာလည်း ဆေးခန်း မထိုင်တော့ဘူး ဆို'

သက်ပြင်းချ၍ ဆေးခန်းက ထိုင်လို့ မရတော့တာပါကွာ ဟု ဖြေမိ
သည်။

'ဒါဆိုလည်း သွားလိုက်ပါလားကွာ၊ ခုထက်စာရင်တော့ နည်း
နည်းပါးပါး အဆင်ပြေမှာပေါ့၊ အိမ်မှာ မပြေလည်တုန်း စိတ်
အပြောင်းအလဲလေးလည်း ဖြစ်တာပေါ့'

'ဟေ့ကောင်'

ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ပင် သူ့ မျက်နှာကို လက်ညှိုး တချိန်ချိန်လုပ်ပြ
လိုက်သည်။ 'သွားရမယ့် နေရာလည်း ကြည့်ဦး... ဟေ့ကောင် ဒီမှာ
မင်းအခု ရထားတဲ့ ဘွဲ့တွေနဲ့ ငါ အခု ရထားတဲ့ ဘွဲ့တွေ အားလုံး
အတူတူပဲ၊ မင်းကတော့ လန်ဒန်မြို့က 'ဂိုင်း' ဆေးရုံကြီးမှာ လုပ်နေပြီး
ငါ့ကျတော့ သွားလိုက်ပါလားတဲ့၊ တရားအောင်လည်း ပြောဦးဟေ့
ကောင်'

သူငယ်ချင်းက ရယ်၍ လက်ကာ ပြုပြီး ဆောရီး ဆောရီးဟု ဆို
သည်။

ကျောင်းပြီးကတည်းက နယ်တွင် ဆေးခန်း ထိုင်နေသော
သူငယ်ချင်းကတော့ လက်ထဲက ခွက်ကလေးကို ဆကြည့်နေရင်းဟု
ဝင်ပြောသည်။

| ၁ |

အိပ်ရာနီးသည်နှင့် ခေါင်းကိုက်ခြင်းမဟုတ်၊ ခေါင်းကိုက်လွန်း၍ အိပ်ရာ
မှ လန့်နိုးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘုရား.. ဘုရား၊ ငါညက ဘယ်
လောက်တောင် သောက်လိုက်မိပါလိမ့်။

နိုင်ငံခြားမှ ခေတ္တ ပြန်လာလည်သော သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်
တစ်ဦးကို အကြောင်းပြု၍ ဒူးစစ် အင်းယားလိတ်ဟိုတယ်တွင် ငယ်
သူငယ်ချင်းများ စုပြီး သောက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် မဆုံလည်း ညနေတိုင်း အိမ်မှာ သောက်နေ
ကျမို့ အရက် သောက်သည်ကတော့လည်း မထူးဆန်းလှ။ လက်ရှိ
အချိန်တွင် ဘာဝင်ငွေမှ မရှိသူဖြစ်၍ သူငယ်ချင်းများက ဒကာခံကြ
ခြင်း ဖြစ်ပြီး အရက်အကောင်းစားများ ပါဝင်လာ၍ ပိုသောက်မိခြင်း
တော့လည်း မဟုတ်။ ပြဿနာက တစ်ခုတစ်ဦးက မိမိ အိမ်ထောင်ရေး
အကြောင်းကို မေးရာက စသည်ဟု ဆင်သည်။

'သူငယ်ချင်း၊ စိတ်တော့ မဆိုးနဲ့နော်၊ သတင်းတွေ ကြားလို့
မေးတာ'

'ဘာလဲကွ၊ ငါတို့ အိမ်ထောင်ရေးလား၊ ဒီလိုပါပဲကွာ၊ ကွဲမယ်၊
ကွာမယ်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ပွစိ ပွစိနဲ့ ညံ့နေတာလောက်ပါပဲ'

'ငါကတော့ ဒီလို မြင်တယ်တဲ့'

'ဆိုပါဦး'

'ဒါ မင်း အခုသွားရမယ့် နေရာက ငါ အခု ဆေးခန်း ထိုင်နေတဲ့ နေရာနဲ့ ခွင်တစ်ခု တည်းပေါ့ကွာ၊ အဲဒီ ခွင်ထဲကို မင်းလောက် ကွာလီမိုင်းဖြစ်တဲ့ လူ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးဘူး'

'အဲဒါ ပြောတာလေ'

'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ မင်း ဘက်က ကြည့်တော့ အနူးလို့ ကံဆိုးတာ လို့ တွက်ချင် တွက်မယ်၊ တို့ဘက်က ကြည့်တော့လည်း ဒါ အမြတ်ကျွ ကံကောင်းတာ၊ ဒါကို မင်းက မလာတော့ တို့ဘက်က ကံ ကောင်းရ ကျိုး မနပ်ဘူး' :

သူ စကားက ချက်ပိုင်သဖြင့် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။

သည်စဉ်မှာပင် အခြား သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ဝင်မေးလာ သည်။

'ငယ်ငယ်ကြောင့်ရော ပါသေးလား ဟေ့ကောင်'

ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

'မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ ငယ်ငယ်နဲ့ ဇာတ်လမ်းက သူ မယူခင် ကတည်းက သိတာပဲ၊ ပြီးတော့ ငယ်ငယ်က ငါ့အရင် အိမ်ထောင် ကျတာ၊ ပြီးတော့ လေးငါးလပဲ ရှိသေးတယ်၊ ငယ်ငယ်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင် တစ်ခုမှာ ပြန်ဆိုပြီး သူ့ယောက်ျားရော၊ ငယ်ငယ်ရော၊ ငါရော၊ သူ့ရော တောင် စကားတွေ ပြောနေလိုက်တာ လှိုင်လို့'

တစ်ယောက်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် အဲဒါ ပြဿနာပေါ့ကွဟု ပြော သည်။

'ဘာလဲကွ'

'ငယ်ငယ်နဲ့ ငါလည်း ဆုံသားပဲ၊ ငယ်ငယ်က အရမ်း ချမ်းသာနေ တယ်လေ'

'အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငယ်ငယ် အဲဒီလူကြီးကို ယူလိုက်ရတာ၊ အဲဒါ ကြောင့် ဆိုတာ မင်းလည်း သိသားပဲ'

'ကြည့် ကြည့်၊ အသက် ၄၀ ပဲ ပြည့်တော့မယ် မနာလိုတုံး သူငယ်ချင်းက မခံချင်အောင် စ၍ လှမ်းထိုးလိုက်ရသည်။

'ငါ အကောင်းပြောတာ၊ ငယ်ငယ်က ချမ်းသာရုံတင် မကဘူး၊ လှလည်း လှတုန်းပဲ၊ အဲဒါ မင်း မဟေသီ မြင်တော့ မင်း ဟိုလူကြီးကို ကြည့်မရသလို သူလည်း ကလိကလိ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ'

'မဆိုင်လိုက်တာကွာ၊ အခုက ငါ ငုတ်တုတ် ထိုင်နေလို့ မပြေ လည်ကြတာ၊ မင်းလိုသာ ငယ်ငယ်ကို ထည့်တွက်ကြကြေး ဆိုရင် ငါ မသွားတာ သူက ကျေတောင် ကျေနပ်နေဦးမှာ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ငယ်ငယ်တို့ လင်မယားက အခု အဲဒီမြို့မှာ နေတာကွ' သူငယ်ချင်းက နဖူးကို လက်နှင့် ရှိုက်လေသည်။

[၂]

မှန်ပါသည်။

ငယ်ငယ်သည် သူ့ဘဝတွင် မိမိ တစ်ဦးတည်း၊ မိမိ ဘဝတွင် လည်း သူ တစ်ဦးတည်းသာ ရှိခဲ့သော ချစ်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ၁၈ နှစ် အရွယ် အပျိုစင်ဘဝ ကတည်းက ကြွေရုပ်ကလေးလို လှပသည့်အပြင် ယဉ်ကျေးဖော်ရွေလွန်းသဖြင့် မိမိသာမက မိမိ သူငယ်ချင်းများကပါ ချစ်ကြသည်။

မိမိကိုလည်း တစ်နေ့ကုန် မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့် နေတတ် လောက်အောင် ချစ်မြတ်နိုး ရှာလေသည်။

'အစ်ကိုဟာ ငယ်ဘဝအတွက် အပြီးပြည့်စုံဆုံး အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုနဲ့သာ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း လွဲခဲ့ရရင်လည်း ငယ်ငယ်ဘဝမှာ အဓိပ္ပာယ် ဆိုတာ ဘာမှ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး'

တစ်သက်လုံး တမ်းတလောက်သည့် သည်စကားကို ဆိုခဲ့သော်လည်း သည်လောက် ချစ်စရာကောင်းသော ချစ်သူနှင့် မိမိ လွဲဖြစ်အောင် လွဲခဲ့ကြလေသည်။

ကြွေးပတ်လည် ပိုင်းနေလောက်အောင် စီးပွားပျက်နေသော ငယ်ငယ် မိဘများက ငယ်ငယ်ကို ဆီကုန်သည် အညာသား သူဌေး လူပျိုကြီးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ပေးရန် စီစဉ်ကြစဉ် အချိန်တုန်းက မိမိသည် နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(ခ) ကျောင်းသားဘဝတွင် ကျောင်းစရိတ် မတတ်နိုင်၍ ကျောင်းတစ်နှစ် နားထားရချိန် ဖြစ်လေသည်။

'ဘဲဥကို ကျီးတန်း ချီသလိုပဲကွာ၊ ဒီလူ ကိုယ့်ရုပ်မှ ကိုယ် အားမနာ' မင်္ဂလာဆောင်သို့ ရောက်ဖြစ်သော သူငယ်ချင်းများက တက်တခေါက်ခေါက်နှင့် ကြိုးဝါးကြသည်ကို ဘာမှ ပြန်ပြောနိုင်စွမ်းအား မရှိခဲ့။

မိမိ ကျောင်းပြီး၍ ဆရာဝန် ဖြစ်သော နှစ်တွင် မိသားစု အသက်ရှူပေါက် အနည်းငယ် ချောင်တန်ကောင်းရဲ့ဟု မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကမာရွတ် မီးပွိုင့်အနီး လမ်းဘေးဆိုင် တစ်ခုတွင် ကျန်းမာရေး မကောင်းသည့်ကြားက ညနေတိုင်း လက်နှိပ် စက်အချိန်ပို သွားရိုက်နေသော ရုံးအုပ် စာရေးကြီး အဖေကို ကြည့်ရင်းက စွန့်စားလိုစိတ်တို့လည်း လွင့်ပြယ်ခဲ့ရဖူးသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်တော့ ငယ်ငယ်နှင့် မိမိ ကြိုကြား ကြိုကြားသာ ဆုံတော့လေသည်။ လက်ထောက်ဆရာဝန် ဖြစ်ခါစတွင် ထိုစဉ်က ရန်ကုန်တွင် နေနေသေးသော ငယ်ငယ် ကလေးပျက်၍ ဆေးရုံ ရောက်လာခိုက် ဆုံဖူးသည်။ နောက်ပိုင်းလည်း သားသမီး မရတော့ဟု စိတ်မကောင်းစွာ ကြားရသည်။

ရာထူးဌာနနှုတ် ဖြင့်မားသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး၏ သမီးနှင့် မိမိ လက်ထပ်ဖြစ်စဉ်စာ ငယ်ငယ် ခင်ပွန်းက မိမိ ယောက္ခမနှင့် ရင်းနှီး၍ ဟု ဆိုကာ သူတို့ လင်မယား လာကြသေးသည်။

နောက်တော့ မိမိက ဘွဲ့လွန် သင်တန်းတက်၊ ထိုမှ နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင် သွားနှင့် တော်တော် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့သည်။ ယောက္ခမကလည်း အနားယူလိုက်ပြီးနောက် ငယ်ငယ် ခင်ပွန်းနှင့် သိပ်မဆုံဖြစ်တော့ချေ။

မိမိကတော့ ပညာထူးချွန်မှုကို အကြောင်းပြုကာ ထင်ရှားသော ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်စေပြုလာသည်။ ဂေါက်သီးလေး ရိုက်တတ်လာပြီး ကြိုကြား ကြိုကြား အရက် သောက်တတ် လာသည်။ ဧည့်ခံပွဲလေးတွေ ကလည်း ဆက်လာပြီး လူကံထံ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် အတော်ကလေး ဝင်ဆုံလာသည်။

'အစ်ကိုနဲ့ လွဲခဲ့ရင် ငယ်ဘဝမှာ အဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ မရှိ နိုင်တော့ပါဘူး' ဟု ပြောခဲ့သူ ကလေးတစ်ယောက် ဘဝကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နှင့် လျှောက်လှမ်းနေမှန်း မစဉ်းစားမိတော့ သော်လည်း မိမိကတော့ မိမိဘဝကို မိမိ အတော်ပင် ကျေနပ်နေမိခဲ့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မမျှော်လင့်ဘဲ ငယ်ငယ်တို့ လင်မယား အခြေချနေထိုင်ရာ အညာမြို့ ကလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့မိန့် ကျလာသည်။

ကိုယ့်ဟာကိုယ် အလွန် အဆင်ပြေ အခြေကျနေပြီဟု ယူဆထားသော ဘဝကလေးကို မစွန့်လွှတ်လိုစိတ်နှင့်ပင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ပြဿနာတို့ ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်လာကြရတော့လေသည်။

| ၃ |
'ဘာကိုစွ ရှိလို့လဲ'

ဇနီးဖြစ်သူ၏ အသံကို ခပ်တိုးတိုး ကြားရသည်။ ခင်ပွန်းမှ အပ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ချိုသာသော အသံနှင့် ဆီးကြို နှုတ်ဆက်တတ်သူ၏ အသံက သူ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေသည့် ခင်ပွန်းကို ပြောသည့်အသံမျိုး ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေ၍ အံ့အား သင့်မိသည်။

'ဒီ ဆရာဝန်မကလေးတွေ အစ်ကိုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ'

ဘုရားရေ ငယ်ငယ် အသံပါလာ၊ တစ်ခါမျှ အိမ် မလာဖူးသူ ငယ်ငယ် ဘယ်လိုက ဘယ်လို ရောက်ချလာပါလိမ့်။

'သူ အိပ်နေတယ်၊ နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်'

'နိုး နေပြီဟေ့၊ လာခဲ့မယ်'

အထဲမှ လှမ်းအော်သံကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူ သက်ပြင်း တစ်ချက် ချတာ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ညှော်ခန်းထဲတွင်တော့ ငယ်ငယ်နှင့် အတူ အသက် အစိတ်အရွယ် ခန့်ရှိ မိန်းမပျိုကလေးနှစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ သပ်ရပ် ကြည့်ရသော ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံများ အရရော၊ စောစောက ငယ်ငယ်စကားသံ အရရော ဆရာဝန်မကလေးတွေ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

မနက် ၁၀ နာရီအထိ အိပ်ပျော်နေသော ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ် ရွက်ကိုးရွက်ကန်းနှင့် လက်ကာပြပြီး မျက်နှာ သွားသစ်ရသည်။

၂၆

'ပြော ငယ်ငယ်၊ ဘယ်က ဘယ်လို လှည့်လာတာလဲ'

'အစ်ကိုဆီပဲ သက်သက် လာတာပါပဲ'

ဆရာဝန်မကလေး နှစ်ဦးကို နာမည်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

သူတို့က ကိုယ်ကလေးများကို ကျွဲ၍ ရိုသေစွာ ပြုံးမြဲကြသည်။

'သူတို့လေးတွေက ဒီနှစ် လုပ်သက် နှစ်နှစ်ပြည့်လို့ မဟာသိပ္ပံ ဝင်ခွင့် ဖြေချင်တယ်တဲ့၊ အစ်ကိုလို သမားတော် ဖြစ်ချင်ကြတယ် ပြော တယ်၊ အဲဒါ ဒီမှာလည်း အစ်ကိုက အဲသလို ကလေးတွေကို မေတ္တာနဲ့ စာသင်ပေးနေတာ အောင်တာ များတယ်ကြားတယ် ပြောလို့ ငယ်ငယ် က အဲဒီဆရာက ငယ်ငယ်ကတည်းက အစ်ကိုလို ခင်ခဲ့တာ အပ်ပေး မယ် ပြောပြီး ခေါ်လာခဲ့တာ'

မိမိ အလုပ် မဆင်းဘဲ နေခြင်းကို ငယ်ငယ် သတင်းကြားသေးဟန်

မတူ၊ ရုတ်တရက် ပြောပြရလည်း ခက်သဖြင့် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်ရသည်။

'သူတို့က ငယ်ငယ်နဲ့ ဘာတော်လဲ ပြောပါဦး'

ဇနီးဖြစ်သူက အအေး ဖန်ခွက် ကလေး သုံးခွက်ကို လင်ပန်းနှင့် ထည့်ယူ လာပြီး စားပွဲပေါ်တွင် လာချသည်။ ပြီးတော့ မိမိဘေးတွင် မသိမသာ ဝင်ထိုင်ရင်းက တိတ်ဆိတ်စွာ အကဲခတ်နေသည်။

'သူတို့က ငယ်သမီးတွေလေ'

'မဟုတ်ဘူး'

သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်က နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်ကို သမီးတွေဟု ပြောသဖြင့် ရယ်မိသည်။ သွက်လက်ဟန် ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ဦးက ဝင်ရှင်းပြသည်။

'မမက သမီးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ ဆရာ၊ သမီးတို့ နယ်ကနေ ရန်ကုန်မှာ ဆေးကျောင်း လာတက်တုန်းက အိမ်က စီးပွားရေး မပြေလည်လို့ ကျောင်းထွက်ရတော့မလိုကို ဖြစ်ဖူးပါတယ်၊ နောက် တော့ သူများတွေက သမီးတို့ မြို့မှာ ပညာရေး တန်းလန်းနဲ့ စီးပွားရေး အဆင်မပြေ ဖြစ်တဲ့ ကလေးတွေကို လိုက်ကူညီပေးနေတဲ့ မမ ရှိတယ်လို့ ပြောတာနဲ့ သွားတွေ့ဖြစ်တာ၊ အဲဒီ ကတည်းက သမီးတို့ကို အစစ စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ၊ ခုထက်ထိပါပဲ၊ သမီးတို့လည်း အစ်မ အရွယ်ပေ မယ့် အမေအရင်းလိုပဲ သဘောထားပါတယ်'

'ဟယ် ငယ်ငယ်ကို ချီးကျူးရမှာကွယ်၊ သာဓု သာဓု သာဓု'

ဇနီးက ရုတ်တရက် ဝင်ပြောတော့ ငယ်ငယ်က ကျေးဇူးပဲ မမဟု ဆိုသည်။

ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရာက စိတ်ဝင်တစား မေးမိသည်။

'ငယ်ငယ် ကြည့်ပေးတာ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း မကဘူးပေါ့ ဟုတ်လား'

ကလေးမကလေး တစ်ယောက်က ဆရာကလေးဟု ရယ်နေသည်။
ငယ်ငယ်ကတော့ ပြုံးပြုံးကလေး ပြန်ဖြေသည်။

'ယောက်ျား ယူပြီး ကတည်းက စီးပွားရေးကလည်း ယောက်ျားပဲ
သူဟာသူလုပ် အိမ်မှာကလည်း အိမ်အလုပ် လုပ်မယ့် လူတွေက
အများကြီး၊ ကလေးကလည်း မရနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ဧည့်ခန်းထဲ ချထားတဲ့ ကော်ပတ်ရှပ်နဲ့ တူနေပြီ၊ အဓိပ္ပာယ် ရှိတာလေး
တော့ ရှာလုပ်ဦးမှ ဆိုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြားရတဲ့ ပညာဒါနပြုစရာ
ကလေးတွေ လိုက်ပြတာပါ၊ ဘဝဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ် အဓိပ္ပာယ်
ရှိချင်ရှိ၊ မရှိချင် သူများအတွက်တော့ ရှိမှ မဟုတ်လား'

ငယ်ငယ်က အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ရှင်းပြသည်။

ဘုရားရေး မင်း အစ်ကိုကို ရည်ရွယ်ပြီးများ ရှင်းပြနေတာလား၊
ဒါမှမဟုတ် အစ်ကို အခု လုပ်နေတာတွေကို သိလို့ စောင်းမြောင်းပြီး
များ ပြောနေရော့သလား။

ဇနီးက မိမိ မျက်နှာကို ခပ်ထေ့ထေ့ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နေရာမှ
ထ၍ အတွင်းခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

'ဒါဆိုရင် ငယ်ငယ် ကူညီတာ တခြား ကျောင်းက ကလေးတွေ
လည်း ပါတာပေါ့ ဟုတ်လား'

'တခြားကျောင်းတွေက ပိုများတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဒီ သမီးတွေ
လက်ထက်တုန်းက ငယ်တို့မြို့မှာ ဆေးတက္ကသိုလ်မှ မပေါ်သေးတာ၊
တခြား တက္ကသိုလ်တွေကပဲ များတာ၊ ဒီလိုပဲ တစ်ယောက် ကူညီလိုက်၊
တစ်နှစ် နှစ်နှစ်နဲ့ လက်လွတ်ပြီး အဆင်ပြေသွားလိုက်၊ တချို့လည်း
သုံးလေးနှစ် ကူညီရတာပေါ့'

'အဆင်မပြေတဲ့ ကလေးတွေက အများကြီးဟာ၊ ငယ်ငယ် ဘယ်လို
ရွေးသလဲ'

ငယ်ငယ်က ပခုံးတွန့်ပြသည်။

'ရွေးရခက်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ကြိုကြိုက်လာတဲ့ ကလေး ကိုယ်နဲ့

ရေစက် ပါတယ်ပဲ သဘောထားရတာပဲ၊ အစ်ကို ငယ်ငယ်က ဖတ်ပြု
တဲ့ အင်္ဂလိပ် ကဗျာလိုပေါ့'

မျက်မှောင်ကြုတ်၍ 'ဘယ်ဟာလဲ' ဟု မေးမိသည်။

'သောင်ပြင်မှာ လာပြီး တင်နေတဲ့ ကြယ်ငါးလေးတွေက အများ
ကြီး ဆိုတာလေ၊ ရေထဲကို ပြန်ပြန်ပြီး ပစ်ချပေးရင် ဘယ်တော့မှ
ကောက်နိုင် တော့လို့ မပြီးနိုင်တဲ့ အလုပ်ကို ဘာလို့ လုပ်မလဲ ဆိုတာလေ'
ငယ်ငယ်က အားပါးတရ ပြုံး၍ ဆက်ပြောသည်။

'အစ်ကိုပဲ ဖတ်ပြခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ တစ်ကောင်မှ မကယ်နိုင်
လိုက်ရတာနဲ့ စာရင်တော့ နိုင်သလောက် ပြန်ပစ်ပေးနေတာက
အဓိပ္ပာယ် ရှိပါတယ် လို့လေ'

ပေါင် ၂၀၀ အား ဝန်ကို မ နိုင်သော စွမ်းရည် ရှိသော သူကို
ပေါင် ၁၀၀ သာ နိုင်သောသူ လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို ခိုင်းသည်ဟု
မြည်တွန် တောက်တီးနေသော မိမိ အတွက် ပြန်ပြောစရာ စကားလုံး
စွာမတွေ့ခဲ့။ နောက်မှ

'ဘယ်လောက် ရှိသွား ပြီလဲ'

'ဘာကိုလဲ အစ်ကို'

'ငယ်ငယ် ကူညီခဲ့တဲ့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား ဘယ်လောက်
ရှိသွားပြီလဲ'

'ခဏ'

ငယ်ငယ်က မျက်မှောင် ကြုတ်၍ လက်ခိုး ရေတွက်နေသည်။

ပြီးမှ

'ရှစ်ဆယ့်တစ်'

'ဘာပြောတယ်'

'ရှစ်ဆယ့်တစ်ယောက်လို့ ပြောတာ'

ဘာပြန်ပြောရမှန်းကို မသိတော့။

[၅]

'သမီးတို့တစ်တွေက အခု ဘယ်မှာ တာဝန်ကျနေတာလဲ'
 'မမတို့ မြို့မှာပါပဲ၊ သရုပ်ပြ လုပ်နေကြပါတယ်၊ သမီးက ဇီဝကမ္မ
 သူက လူထု ကျန်းမာမှာပါ'
 'အဲဒီတော့ ဆရာ့ဆီ စာလာသင်ချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'
 ဆရာဝန်မ ကလေးများက ရယ်ကြသည်။
 'လာရမှာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဆရာက စာသင်ပေးတာ သိပ် တော်
 တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတာ၊ သင်တဲ့လူကတောင် သင်ပေးမယ်ဆိုမှ
 တော့ ဆရာ သင်ပေးမယ့် ရက်တွေကျ ခွင့်ယူပြီး လာသင်လိုက်
 ပြန်လိုက် လုပ်ရမှာပေါ့'
 'ကားက ဘယ်နှနာရီ စီးရလို့လဲ'
 'အသွား ၁၂ နာရီ၊ အပြန် ၁၂ နာရီပါ'
 သက်ပြင်းတစ်ချက်သာ ချ၍ ပြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။
 'ကဲ ဒုက္ခ မရှာကြနဲ့တော့ သမီးတို့ ကံကောင်းပြီ၊ ဆရာ အဲဒီကို
 ပြောင်းမိန့် ထွက်ထားပြီးပြီ၊ ဆရာ လာခဲ့မယ်၊ ဟိုကျမှ စိတ်ကြိုက်သာ
 စာလာမေးကြပေတော့'
 'ဟင် တကယ်'
 အံ့ဩ ဝမ်းသာဟန် ကလေးများ ဝင်းလက်၍ သွားပါသည်။

[၆]

ငယ်ငယ်တို့ သုံးယောက် ပြန်သွားတော့ ဇနီးက မိမိနှင့် မျက်နှာချင်း
 ဆိုင် ခုံတွင် လာ၍ ထိုင်သည်။ ပြီးမှ တိုးတိုးမေးသည်။
 'ရှင် စိတ်ပြောင်းသွားပြီလား'
 'ဘာကိုလဲ'
 'သွားမလို့ဆို၊ ကျွန်မ ကြားလိုက်ပါတယ်'
 'ဟုတ်တယ်၊ ဘာလို့လဲ၊ မင်းက မသွားစေချင်ဘူးလား'

ခေါင်းခါပြသည်။
 'ကျွန်မပါ လိုက်ခဲ့မလို့'
 'ဘာရယ်'
 အံ့အားသင့်သွား မိသည်။ တစ်သက်လုံး လေအေးစက်နှင့် ခြင်လုံ
 ဆန်ခါ တပ်ထားသော အိပ်ခန်းထဲ ကြီးပြင်းလာသူက ပူပြင်းခြောက်
 သွေ၍ ခြင်ပေါ၊ ယင်ပေါ ဒေသသို့ ဘာကြောင့် လိုက်ချင်ရပါ
 သနည်း။
 'ကလေးတွေလည်း လက်လွှတ်လို့ ရတန်သလောက် ရနေပြီ၊
 သူ့အဘိုးတွေ၊ အဘွားတွေလည်း ရှိနေတာပဲ၊ ရှင်က ဟိုမှာတစ်ယောက်
 တည်း ကျွန်မ လိုက်နေမယ်'
 ခေါင်းကို မသိမသာ ခါယမ်းရင်း ငါ နားမလည်ဘူးဟု ပြောမိ
 သည်။
 'ရှင်က ကျွန်မကိုမှ နားမလည်တာ၊ ကျွန်မက ရှင်ပိုက်ဆံတွေ
 အများကြီး ရှာနိုင်နေတာကို ဂုဏ်ယူတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကို လူတွေက
 လေးစားနေတာ၊ အားကိုးနေတာ၊ ရှင်ကြောင့် သူများတွေ ဘဝအဆင်
 ပြေတာ၊ အဓိပ္ပာယ် ရှိသွားတာ အဲဒါကို ဂုဏ်ယူချင်တာ'
 ရုတ်တရက် သူ့ စကားလုံးများက ရီဝေ နောက်ကျိနေသော
 ဦးနှောက်သို့ ရှင်းရှင်း မစွဲကပ်နိုင်သေး။
 'ဘာလို့ ဂုဏ်ယူချင်တာလဲ'
 'ဒါတော့ ကျွန်မက ရှင်ကို ချစ်တာကိုး'
 မျက်စောင်း တစ်ချက်နှင့် ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောပြီး အတွင်းခန်းထဲသို့
 ဝင်သွားသည်။
 ချစ်သူဟောင်းနှင့် ပြန်ဆုံတွေ့တာတောင် မလှုပ်ရှားဖြစ်လိုက်
 သည့် နှလုံးသားက နွေးထွေးစွာ ခုန်၍ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

စာမေးပွဲကျတဲ့ ဆရာဝန်

MAUNG NEE

[၁]

စာမေးပွဲကျတဲ့ ဆရာဝန်။

ဆေးပညာ လောကနှင့် အကျွမ်းတဝင် ရှိမှု နည်းသူများ အတွက် တော့ သည်စတားလုံးက ထူးဆန်းကောင်း ထူးဆန်းနေပေလိမ့်မည်။

စာမေးပွဲကျတော့ ဆရာဝန် ဘယ်ဖြစ်လာပါလိမ့်မလဲ။ ဆေး တောင်းသားပဲ ရှိမှာပေါ့။ သည်လိုလည်း တွေးမိကောင်း တွေးမိနိုင် သည်။ ဆေးပညာလောကက အထူးသဖြင့် အထူးကု ဆရာဝန်များ လောကနှင့် အကျွမ်းတဝင် ရှိလျှင်တော့ ဆရာဝန်များလည်း စာမေးပွဲ အကြိမ်ကြိမ် ကျတတ်ကြကြောင်း သိပါသည်။

စာမေးပွဲ အကြိမ်ကြိမ် ကျသူများထဲတွင် ခေါက်တာ 'က' တစ်ယောက်လည်း ပါပါသည်။ မှန်ပါသည်။ စရဏ မဂ္ဂဇင်းကို ပုံမှန် ဖတ်ဖြစ်သူများ ဆိုလျှင်တော့ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခန့်က 'ယှဉ်ရဲလို့ လား' ဝတ္ထုတွင် 'ကြက်ဥထုပ်ကြီး' တစ်ထုပ် ရခဲ့သည့် ခေါက်တာ 'က' ကို သတိရကြမည်ပင်။

ခေါက်တာ 'က' သည် ဆေးကျောင်းသား ဘဝတစ်လျှောက် ထူးချွန်သူ တစ်ဦးဟု တစ်ခါမျှ ဆရာများ အသိအမှတ် ပြုခြင်းကို မခံရဖူးသော်လည်း တစ်ခါမျှတော့ စာမေးပွဲ မကျဖူးခဲ့ပါ။

ခေါက်တာ 'က' ပထမဦးဆုံး စ၍ ကျသော စာမေးပွဲမှာ မဟာ သိပ္ပံဝင်ခွင့် ရွေးချယ် စာမေးပွဲ ဖြစ်သည်။

[၂]

'ကို ခွင့်တင်လိုက်ပါလား၊ ဒီနေ့အိမ်မှာပဲ နားလိုက်ပါလား'

အောင်စာရင်း စာမျက်နှာတွင် ပါလာသော မိမိနှင့် နာမည်ချင်း ဆင်တူရိုးများ ဆရာဝန် တစ်ဦး၏ အမည်ကို ဘောပင်နှင့် ဖျက်၍ မိမိအမည် ပြင်လိုက်ရကောင်းနိုးနိုး ရူးရူးကြောင်ကြောင် အတွေးများ ဖြင့် မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ရှိသမျှ သွေးသာမက အရည်ဓာတ် အားလုံး ခန်းခြောက်နေသည့် အသွင်အပြင်နှင့် ကားနောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်ထိုင် လိုက်သော ခေါက်တာ 'က' ကို အိမ်သူသက်ထား 'မဗိုက်' က ကရုဏာ ဖြင့် အကြံပေးသည်။

'လုပ်မယ့် အလုပ်ကတော့ စာမေးပွဲကျလို့ မလုပ်ရဘူးတော့ ဘယ်ရှိမလဲကွာ၊ ကဲ ကိုလေးရေ ရုံးသာမောင်းပါ'

မဗိုက်ကားကို ဆွဲလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ မောင်းပို့သော ယောက်ဖကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကားပေါ်မှာက တစ်နာရီ၊ ရုံးပေါ်မှာက ငါးနာရီ။ အိမ်မှာက တစ်လ။

သိသိသာသာ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

နောက်တော့ အိမ်သူသက်ထားက ကလေးမွေးသည်။ သား တလေး။ အသားဖြူဖြူ ပါးချိုင့်ကလေးနှင့် လှမွလှ။ သားလှလှကလေး ရတော့ နည်းနည်းတော့ စိတ်က အပြောင်းအလဲ ရှိသည်။

လူကလည်း ပြောင်းရသည်။ ရန်ကုန်မြို့မှ မွန်ပြည်နယ်ဘက်သို့ ပြောင်းရင်း ရွှေ့ရင်းပင် နောက်တစ်ခါ စာမေးပွဲဖြေရမည့် အချိန်က ရောက်သည်။ ထိုစဉ်ကမဟာသိပ္ပံ စာမေးပွဲများမှာ ရေးဖြေနှစ်ဆင့်ကို တစ်လခြားပြီး နောက် တစ်လတွင် နှုတ်ဖြေ၊ စုစုပေါင်း သုံးဆင့်၊ သုံးလ ဖြေရသည်မို့ ခေါက်တာ 'က' လို နောက်ဆုံး အဆင့်မှ ပြုတ်သူများ အတွက် ပူဆွေးချိန် သိပ်ကြာကြာ မရ။

ခက်သည်က ဆရာဝန် ဖြစ်ကတည်းက ဆေးခန်းကို မယ်မယ်

ရရ မထိုင်း ပိုက်ဆံကို မယ်မယ်ရရ မရွာဘဲ စာမေးပွဲဖြေရန် စာကျက် နေလိုက်သည်မှာ ဇနီးက တစ်ဖက်၊ သားက တစ်ဖက် ဖြစ်နေပြီ။ ယောက္ခမ အိမ်ပေါ် တက်စားနေ၍သာ ကြွေးမတင်သေးခြင်း ဖြစ်သော်လည်း မိသားစု စီးပွားရေး အခြေအနေက မီးနီမှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ပြနေပြီ။ သည်အတိုင်း ဆက်နေလို့ရော ဖြစ်ပါတော့မလား။ ဒီစားပွဲက ရော ပြန်ဖြေရင် အောင်ရော အောင်မှာမို့လို့လား။

မနှစ်က ဖြေသူ ဦးရေ ၁၀၀ ခန့် ရှိသည်။ ရွေးသူက ခြောက်ယောက်။ သည်အထဲမှာ ဘွဲ့လွန် ဒီပလိုမာ တစ်ခု ရထားပြီးသူ ငါးယောက်ကို ဖယ်လျှင် မိမိလို အခြေခံဆရာဝန် တစ်ဦးသာ ရှိသည်။ ဒေါက်တာ 'ဖ'။

သည်ဒေါက်တာ 'ဖ' ကလည်း မိမိနှင့် ယှဉ်၍ စဉ်းစားရမည့်သူ မဟုတ်။ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားလောက်အောင် ထူးချွန် ထက်မြက်သူ တစ်ဦး။ မိမိဘဝ၏ ဦးဆောင်လမ်းပြ စံပြပုဂ္ဂိုလ် သုံးဦးထဲတွင် အငယ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် အဖြစ် ပါသည်။ နောင်တစ်ချိန်မှာ ပါမောက္ခ ဖြစ်လာသူမို့ ပါမောက္ခ ၃ ဟုပင် ဆိုကြပါစို့။

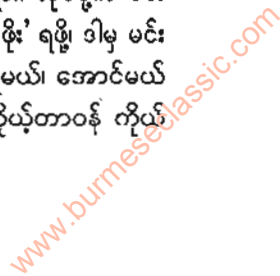
သည်သို့ စဉ်းစားလိုက်လျှင် သည်စာမေးပွဲက ပြန်ဖြေရဲစရာ အကြောင်းပင် မရှိ။ ခက်သည်က ဘယ်တော့မှ အလျှော့မပေးတယ် သော သူဝသိ။

ငယ်ငယ်က တက္ကသိုလ် ရေကူးပြိုင်ပွဲတွင် အမျိုးသား လက်ရွေးစင် ၃ ဦးပါသော ပွဲတစ်ပွဲတွင် ပြိုင်ပွဲဝင် ရေကူးသမား အားလုံး ရှောင်ထွက်သွား၍ သူတို့သုံးဦးပဲ ကူးရမလို ဖြစ်နေခိုက် မောင် 'က' ၏ ဆင်းလာ၍ လေးဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အများမျှော်လင့်ထားသလိုပင် မောင် 'က' စတုတ္ထရသည်။ နောက်ပွဲစဉ်အတွက် ရေသုတ်အပန်းဖြေ နေသော လက်ရွေးစင် သုံးဦးက ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်နှင့် ရေလယ်မှာ ကူးနေဆဲ မောင် 'က' ကို တော်တော်သည်းညည်းခံ စောင့်ခဲ့ရဖူးသည်။ သည်စိတ်ဓာတ်နှင့် ဒေါက်တာ 'က' မဟာသိပ္ပံ ဝင်ခွင့်ကျမှ

လက်မြှောက်ရတော့မည်လား။

သည်မှာပင် ပါမောက္ခ (၁) ကို သတိရမိသည်။
'မင်း ဆရာအရွယ်လောက်ကျရင် ဘာဖြစ်ချင်လဲ မောင် 'က'။
နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း (၁) ကျမှ တွေ့ဖူးသော မောင် 'က' ကို ပါမောက္ခ (၁) က စာကြိုးစားသော ကျောင်းသားတစ်ဦးဟု အမှတ်စွဲ နေသည်။ ပါမောက္ခ (၁) ဆိုသည်က 'လုံ့လများစွာကို အားနာစွာဖြင့်' နှင့် 'ထောင်စုနှစ် ဖြတ်ကျော်ဆရာဝန်' တို့တွင် ဖော်ပြခဲ့ဖူးသော သူ့ဘဝ ၏ ပထမဦးဆုံး စ၍ အားကျလေးစားခဲ့ရာ ပါမောက္ခကြီးပါပဲ။ မိမိ လျှာပေါ် အဆင်သင့် ရောက်လာသော အဖြေသည် မောင် 'က' အတွက်တော့ မိုးကြိုးပစ်ချ ခံထိရလောက်အောင် စိတ်ကူးယဉ် ဆန် သော်လည်း ထိုအဖြေကို ပါမောက္ခ (၁) က စောင့်မျှော်နေကြောင်း ဝိပဿိ၍ ဖြေလိုက်ရသည်။

'ဆရာလို ဖြစ်ချင်ပါတယ် ဆရာ'
ပါမောက္ခ (၁) က ပြုံးသည်။
'နည်းတာပေါ့ကွ၊ ဆရာက နယ်တနေ ဆေးကျောင်း လာတတ် တာ၊ အစစအရာရာ မျက်စိပွင့်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့ တာထွက်က ဆရာထက် ကောင်းနေတယ်၊ ဒီထက်မက မင်း မှန်းသင့်တာပေါ့' ဘုရားရေ၊ ဒီလောက်ပဲ စိတ်ကူးယဉ်ရတာတောင် တော်တော် မတန်မရာ ဖြစ်နေပြီ ဆရာ၊ ပါမောက္ခ (၁) က ပြုံးသည်။
'မင်း ဘာပြောမလဲ ငါသိတယ်၊ မလွယ်ဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ် လား၊ လွယ်တယ်လို့လည်း ဆရာ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လွယ်တာ မလွယ်တာ၊ ဖြစ်လာတာ၊ မဖြစ်လာတာက ကံတရား၊ လုပ်ဖို့က မင်း တာဝန်၊ အခု 'ပက်တူး' မှာ မင်း တာဝန်က 'ဂရိတ်ဖိုး' ရဖို့၊ ဒါမှ မင်း ဘွဲ့လွန် ဖြေခွင့် ရမယ်၊ ဘယ်တော့ ဘွဲ့လွန် ဖြေရမယ်၊ အောင်မယ် မအောင်ဘူး၊ ဒါက နောက်တစ်ဆင့်ထား၊ အခု ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ် ကျေပါစေ'

သည်လောက် လေးစားတန်ဖိုးထားခဲ့သည့် ဆရာစကား အခုခါမှ ပယ်ရှားရတော့မှာတဲ့လား။ ခက်ချင် ခက်ပါစေ။ မရချင် မရပါစေနဲ့။ ကိုယ့်တာဝန်က ဖြေဖို့။ အောင်လျှင်တက်မည်။ ကျရင်ကော ဆေးခန်း စထိုင်မည်။ မိသားစုကို အထိုက်အလျောက် တာဝန်ယူမည်။ ဒါပေမဲ့ စာမေးပွဲတော့ ထပ်ဖြေဦးမည်။

ဒီလောက် စိတ်ပြတ်နေမှဖြင့် ဘာတွေးနေစရာ လိုသလဲ။ ချက္ခဝါဒီ ဒေါက်တာ 'က' စာမေးပွဲ ပြန်ဖြေသည်။ အောင်သည်။ နောက် နှစ်နှစ်တိတိ ကြာသောအခါတွင် အထူးကုဆရာဝန် ဒေါက်တာ 'က' ဖြစ်လာသည်။

[၃]

နောက်လေးနှစ်အကြာတွင် ဒေါက်တာ 'က' စာမေးပွဲ ကျပြန်သည်။ သည်တစ်ခါ ရေခြားမြေခြား နိုင်ငံခြားတွင် ကျခြင်းဖြစ်၍ နှစ်သိမ့်မည့် သူ မရှိ။ အားပေးမည့်သူ မရှိ။

ပါမောက္ခ (၂) ကို ဖုန်းဆက်ရသည်။ ပါမောက္ခ (၂) ဆိုသည်က ဒေါက်တာ 'က' ဘွဲ့လွန် သင်တန်းတက်ရင်း ရင်းနှီးလာသည့် ဆရာ အရင်းဖြစ်သည်။ အစ်ကိုဆိုလျှင်လည်း မမှား။ အဖေဆိုလျှင်တော့ အသက်ငယ်နေသည်က လွဲလျှင် ကျေးဇူးတရားချင်းက မတိမ်းမယိမ်း သည်တော့ စိတ်ထဲက အားကိုးသည်။

တစ်မိနစ်ကို တစ်ပေါင်နှင့် အစိတ်ပေးရသော ဖုန်းကို အားပါး တရ ၄၅ မိနစ် ပြောထည့်လိုက်သည်။ လခကလေးက စတာလင်ပေါင် နှင့် ရနေခိုက်ဆိုတော့ ပိုက်ဆံကို မတွက်မိ။ ကိုယ့်ဆရာအသံကြားရ၍ အားရှိတာနှင့်ပင် တန်သည်ဟု ထင်သည်။

ဆရာကလည်း အမျိုးမျိုး အားပေးရှာသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် နှစ်ခါ ဖြေဖူးတာလည်း ပြောပြသည်။ ဒါကိုတော့ သိပ်စိတ်မပြေနိုင်။ ဆရာက အလွန်တော်သော သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူနှစ်ခါ ဖြေရလျှင် ငါ့နောက်

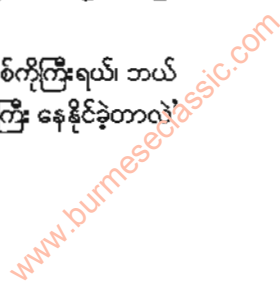
တစ်ခါ အောင်မှအောင်ပါမလားဟု 'အနုတ်တွေး' တွေးမိသည်။

ဒေါက်တာ 'ဖ' (ပါမောက္ခ -၃) အကြိမ်ကြိမ် ဖြေရပြီး နောက်ဆုံး နှစ်စေ့၍ မြန်မာပြည် ပြန်ရခါနီးမှ အောင်တာလည်း ပြန်သတိရမိ သည်။

သည်မျှ တော်သောသူ ကိုယ်ဖြေမည့် စာမေးပွဲကို သည်မျှ ကြိုးစားရသည်မှာ ကိုယ့်အတွက် အားတက်ဖွယ်ရာ မဟုတ်ပေမယ့် စာမေးပွဲကျသည့်အခါတိုင်းတွင် ဒေါက်တာ 'ဖ' ဘယ်လောက်တည်ငြိမ် ခဲ့ဖူးသည်ကို ပြန်ပြောင်းအမှတ်ရမိသည်။

ဟုတ်ပ။ လူသာမန်တို့ ထားနိုင်ခဲ့သော စိတ်ဓာတ်ပါပေ။ တစ်ဆင့် ပြန်ကြားရသော စကားများအရ ထိုစဉ်က ဒေါက်တာ 'ဖ' တစ်ယောက် လန်ဒန်တွင် ရှိနေသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း ပညာတော်သင် လာဖော် လာဖက်နှစ်ဦးက လန်ဒန်နှင့် ရန်ကုန် မြစ်ကြီးနား အတွာအဝေး လောက် ဝေးသော စကော့တလန်တွင် ရှိနေသည်။ စာမေးပွဲ အတူ ဖြေကြသောအခါ ဒေါက်တာ 'ဖ' က ကျသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးက အောင်ကြသည်။ အလွန်တော်ပြီး ကျနိုင်ခြေ မရှိဟု တွက်ထားသော သူ့အတွက် သူ့သူငယ်ချင်း နှစ်ဦးက ဖုန်းဆက်၍ ဝမ်းနည်းစကား ဆိုကြချိန်တွင် သူက ရယ်စရာ အပြောမပျက်။ သူငယ်ချင်းများကို စာမေးပွဲအောင်တာ ကျွေးမှာလားဟု မေးသည်။ ကျွေးမည်ဟုဆိုတော့ သည်မျှ ဝေးသော ခရီးကို ရထားစီး၍ လိုက်သွားပြီး စာမေးပွဲအောင် သော သူငယ်ချင်း နှစ်ဦးနှင့် ညစာစားပွဲ ကျင်းပ၍ သူတို့အတွက် အောင်ပွဲခံခဲ့သည်။ ပြီးမှ ခရီးရှည်ကြီးအတိုင်း ရထားစီး ပြန်လာပြီး နောက် စာမေးပွဲအတွက် ပြင်ဆင်သည်။

'အစ်ကိုကြီးလို စိတ်ထားနိုင်ချင်လိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ဘယ် လိုများ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ မတုန်မလှုပ် အစ်ကိုကြီး နေနိုင်ခဲ့တာလဲ' ဒေါက်တာ 'ဖ' ရယ်သည်။

'ဒီ စာမေးပွဲကဖြေတဲ့ လူအားလုံးရဲ့ သုံးပုံနှစ်ပုံ ဘယ်တော့မှ မအောင်ဘူးဆိုတာတော့ သိနေတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံက လာတဲ့ လူတွေကျတော့လည်း တစ်ကြိမ်ကျတနေ ငါးကြိမ်ကျအထိ အမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေမယ့် နောက်ဆုံးကျတော့ အောင်ကြတာကိုး၊ ကိုယ့် ထက် တော်တယ်လို့ ကိုယ်ထင်တဲ့လူလည်း အချိန်တန်တော့ အောင်တာပဲ၊ ကိုယ့်ထက် ညံ့တယ်လို့ ကိုယ်ထင်တဲ့လူလည်း အချိန်တန်တော့ အောင်တာပဲ၊ ကိုယ့်လောက်ပဲလို့ ထင်တဲ့လူလည်း အချိန်တန်တော့ အောင်တာပဲ၊ ငါလည်း အချိန်တန်ရင်တော့ အောင်မှာပါပဲ။ အချိန် မတန်သေးရင်တော့ စောင့်ရမှာပေါ့၊ ဒီလိုပဲ နှလုံးသွင်းလိုက်တာပဲ'

မြန်မာပြည်မှ ဒေါက်တာ 'က' ထွက်လာကာနီး ဒေါက်တာ 'ဖ' ပြောလိုက်သော စကားများကို ပြန်ကြားယောင်မိလာသည်။

ဟုတ်ပြီလေ ချချ။
ဒေါက်တာ 'က' စာမေးပွဲ ပြန်ဖြေသည်။ အောင်သည်။ တော်ဝင် သမားတော် တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

[၄]

ဒေါက်တာ 'က' တစ်ယောက် စာမေးပွဲ မကျတော့သည်မှာ ၁၀ နှစ် နီးနီး ကြာသွားခဲ့ပြီ။ ကျစရာ စာမေးပွဲလည်း မကျန်တော့ဟု ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ထင်နေမိသည်။ စာမေးပွဲများ ဒဏ်ပိ၍ မိသားစု စားဝတ်နေ ရေးကို တာဝန်မယူနိုင်သည့် ဘဝကလည်း ကျွတ်ခဲ့ပြီ။

အိမ်ထောင်ကျတာ နည်းနည်းနောက်ကျ၍ တူ၊ တူမများက မိမိ သားသမီးများ အရင် အထက်တန်း စာမေးပွဲ အောင်ကြသည်။ အားလုံး တစ်ယောက်မကျန် ထူးချွန်စွာ အောင်၍ ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ကြ တော့ ဒေါက်တာ 'က' နည်းနည်း ကျောချမ်းသွားသည်။

ဘုရား ဘုရား ငါ့ခေတ်က ဒီဆွေတွေ မျိုးတွေထဲမှာ ငါတစ် ယောက်တည်း ဆေးကျောင်းတက်ခဲ့တာ၊ ကလေးတွေ ခေတ်ကျမှ ငါ့

သား တစ်ယောက်တည်း ဆေးကျောင်း မဝင်ရင် ဒုက္ခ။

သားလူလှက ၁၀ တန်း ရောက်နေပြီ။ ငယ်စဉ်က မိမိ ခေါ် မထားနိုင်သည့် အချိန်က ကြက်ဥထုပ်ကြီး ရခဲ့ဖူးရာ အရပ်တွင်ပင် ယောက္ခမကို အပ်ခဲ့ရသည်။ နောက်မှ ထပ်မွေးတဲ့ သမီးကလေး အပါ အဝင်ပေါ့။ သူ့မြို့ကလေးမှာတောင် သူ့ အတန်းထဲတွင် ဒုတိယလောက် သာ ရရှာသည်။ အတန်းကြီးမှ ရန်ကုန်မြို့ရှိ နာမည်ကြီး ကျောင်း တစ်ကျောင်းတွင် သွားထားထားလေရာ ကလေးခမ္ဘာ မတိုးနိုင်မှာ တောင် စိတ်ပူစရာ။

ကဲ အဖေလည်း စာမေးပွဲ ဖြေစရာ မရှိတော့။ ကလေးကို မဲ၍ ပံ့ပိုးရပေတော့မည်။ ချ ချ။

အဖေရော၊ အမေပါ ကားမမောင်းတတ်သော မိသားစု၊ အမေ က ရက်တိုသင်တန်း၊ ကမန်းကတန်း တက်၍ သားငါး ယာဉ်မောင်းသူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျွဲရွှင်ပေါင်းစုံပို့၊ ဝိုက်ပေါင်းစုံ ကြို။

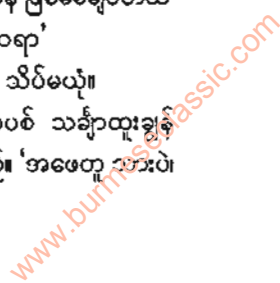
'ဆရာက ဘာတွေ စိတ်ပူနေတာလဲ၊ ဆရာ့သားက ဒီလောက် တော်တာ'

'ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဆရာရယ်၊ ဒီကောင် ငယ်ငယ်က နယ်ကျောင်းမှာ ကြီးလာရတာ၊ ကျွန်တော့် သားလေးဆေးကျောင်း မဝင်မှာ ကျွန်တော် စိတ်ပူတယ်'

'ဆရာ ဆရာ့သား အဆင့်က ဆေးကျောင်း ဝင်၊ မဝင် စိတ်ပူ ရမယ့် အဆင့်မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လောက် အဆင့်နဲ့ ဝင်သွားမလဲသာ တွက်ရမှာ'

'အပြီးဆိုတို ဝင်ဝင် ဆရာရယ်၊ သားကိုဆရာဝန် ဖြစ်စေချင်တယ်' 'ဒါဆို စိတ်သာအေးအေးထားလိုက်တော့ ဆရာ' သူ့ဆရာတွေကပြောတော့ ဒေါက်တာ 'က' သိပ်မယုံ။

နောက် သားလူလှက ရန်ကုန်တိုင်း အိုလံပစ် သင်္ဘောထူးချွန် အရွေးခံရတော့ နည်းနည်း ဟုတ်နီးနီး ဖြစ်လာသည်။ 'အဖေတူ သားပဲ'

တော်မှာပေါ့' ဟု အပေါင်းအသင်းများကို မရွက်မကြောက် ကြွားတတ် လာသည်။

[၅]

သား ၁၀ တန်း ဖြေသည့် အချိန်အတိအကျ လောက်တွင်ပင် ဒေါက်တာ 'က' တစ်ယောက် မိသားစုနှင့် ခွဲရပြန်သည်။ သည်တစ်ခါ တော့ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း၊ အညာဒေသ ဆေးတက္ကသိုလ် တစ်ခု သို့ တာဝန်ဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆေးကျောင်းသား၊ ဆေးကျောင်းသူ လိမ်လိမ်မာမာ ကလေးတွေ တို့ မြင်တိုင်း 'ငါ့သား မကြာခင် ဒီလို ဖြစ်လာတော့မှာလား' ဟု တွေး၍ ပီတိ ဖြစ်မိသည်။ ဆေးကျောင်းမတက်ချင်ဘဲနှင့် အဖေ၊ အမေက အတင်း တက်ခိုင်း၍ တက်ပြီး အဖေ အမေ ကွယ်ရာတွင် ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနေကြသော ညစ်ကျယ်ကျယ် ဆေးကျောင်းသား၊ ဆေးကျောင်းသူ တလေးများကို တွေ့တိုင်းတော့ ဒီလိုကြီးတော့လည်း မဖြစ်စေချင်ပါဘူး လေဟု တွေးမိပြန်သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် ၁၀ တန်း အောင်စာရင်း ထွက်သည့် အချိန် ရောက်လာသည်။ သားမောင်လူလှက ၁၀ တန်း စာမေးပွဲကို ဖခင် ထက်ပင် ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

[၆]

'ဘာပြောတယ် သားက ဆေးကျောင်း မတက်ဘူး ဟုတ်လား'
'ဟုတ်တယ်၊ သူက အမေ့ကို စာမေးပွဲ ဖြေခါနီး ကတည်းက ကတိတောင်းထားတာ၊ ဆေးကျောင်း အမှတ်မီရင် အတင်းမတက်ခိုင်း ပါဘူးလို့'
'ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်က ဆရာဝန် မလုပ်ချင်တာလဲ'
'အဖေ့လို ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့တဲ့'

သူ့အမေစကား ကြားရ သက်ပြင်းသာ ချမိသည်။ ဇွတ်တော့ တက်ခိုင်း၍ မဖြစ်။ တော်တော်ကြာ ဟိုလိုကျစ်ကပ်ကပ် ဆေးကျောင်း သားလေးတွေ ဖြစ်လာမှ ဒုက္ခ။

သားကို လေပြေသွေး၍ စည်းရုံးကြည့်သည်။
'သားက ဘာလို့ ဆရာဝန် မလုပ်ချင်တာလဲ'
'ဆရာဝန်လုပ်တာ ဘာကောင်းလို့လဲ အမေ၊ ဖေဖေရတဲ့ ဝင်ငွေ ဝင်နေတဲ့ အခြားလူတွေ ဖေဖေလို နေ့ရောညပါ အလုပ်လုပ်ရလို့လား၊ ဒါတောင် ဖေဖေလို အောင်မြင်ဦးမှ၊ ဖေဖေလောက် မအောင်မြင်တဲ့ ဆရာဝန်တွေလည်း အများကြီး'
ခေါင်းခါပြမိသည်။

'အလုပ်တစ်ခုရဲ့ တန်ဖိုး၊ ဂုဏ်ဆိုတာ ဝင်ငွေတစ်ခုတည်းနဲ့ တိုင်း တာရတာ မဟုတ်ဘူး သား၊ ကိုယ့်ကို သူများက ဘယ်လောက် အားကိုး ရသလဲ၊ ကိုယ်က သူများကို ဘယ်လောက် ကူညီနိုင်သလဲ၊ အဲဒါနဲ့လည်း တိုင်းရတာ၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်ဟာ အဲဒါပဲ၊ တခြား အလုပ် တစ်ခုက ဒီနေ ဒီဂုဏ်မျိုးရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးနော် သား'
သားက ပခုံးတွန့်ပြသည်။
'ဖေဖေ ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားမှ ဆေးမကုချင်တာ' သူ့စကားက လမ်းဆုံးနေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ အဖေလို၊ အစ်ကိုလို ဖြစ်နေသော ပါမောက္ခ (၂) နှင့်ပင် တိုင်ပင်ရတော့သည်။ ဆရာက 'မင်းသား ငါ့ဆီခေါ်ခဲ့' ဟု ဆိုသည်။

[၇]

'မင်း ဆရာဝန် မလုပ်ချင်ဘူးဆို သား'
'ဟုတ်'
'မင်း သဘောပါကွာ၊ ဆရာဝန်လုပ်ပါလို့ ဘာ အတင်း မတိုက်

တွန်းဘူး၊ မင်းက ဘာလုပ်ချင်တာလဲ ဘာကို ပြောပြစမ်း'

'သား မသိသေးဘူး ဘာ'

'ဟေ'

ဆရာ ပက်လက်လန်သွားသည်။

'မင်းတစ်ခုခု လုပ်ချင်နေလို့ ဆရာဝန် မလုပ်တာဆိုရင် ဘာလက်ခံတယ်၊ မင်းက ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိဘူးဆိုတော့'

'သားက ပြည်းပြည်းမှ စဉ်းစားမလို့ လောလောဆယ် သေချာတာကတော့ ဆရာဝန် မလုပ်ချင်ဘူးဆိုတာပဲ'

ပါမောက္ခ (၂) လည်း လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

သားကိုခေါ်၍ ပြန်လာသောလမ်းတွင် ဒေါက်တာ 'က' အတွေးများ ချာချာလည်နေသည်။ မကြာသေးမီက ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ဘဝမှာ အငြိမ်းစား ယူပြီးပြီးချင်း ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော ငယ်ဆရာ တစ်ဦးကိုလည်း ပြန်၍ သတိရသည်။ တတိယ အမ်ဘီဘီအက်စ်၊ ဆေးရုံလက်တွေ့ စဆင်းဆင်းချင်း တွေ့ခွင့်ရခဲ့သော ဆရာပါ။

'ဆရာဝန်တွေကို ဉာဏ်ထက်တဲ့ လူတွေလို့ လူတွေက ထင်နေကြတာ၊ ဉာဏ်ထက်တဲ့ ကျောင်းသား အများစုက ဆေးကျောင်းတက်နေကြလို့ကွ၊ တကယ်တော့ ဆရာဝန်ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ဉာဏ်ထက်ဖို့ မလိုဘူး၊ လူတွေနဲ့ နေ့တိုင်း တွေ့ပြီး ဆေးကုနေတဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဟာ ဘာကိုမှ တီထွင်နေမှာမှ မဟုတ်တာ။ ခွဲခွဲဖို့ ကြိုးစားဖို့ အပင်ပန်း အနစ်နာခံနိုင်ဖို့နဲ့ သူများကို ကူညီချင်စိတ် ရှိဖို့ပဲ လိုတယ်။ Genius ဂျီးနီးယပ်လို့ခေါ်တဲ့ ဉာဏ်သိပ်ကောင်းတဲ့ လူတွေ တခြား ပညာရှင်တွေ သွားလုပ်ကြပါစေ၊ Genius တွေမှာ စောစောက ဟာတွေက ရှိချင်မှ ရှိတတ်တာမျိုး'

သက်ပြင်းတစ်ချက်သာ ချ၍ စိတ်လျှော့လိုက်ရသည်။

'အဖေတူသား' ဟု ဝံ့ကြွားမိခဲ့သည်ကိုလည်း ရုပ်သိမ်းချင်မိသည်။

တကယ်တော့ သားနှင့် သူသည် မတူသော စရိုက်များနှင့် မတူသော

လမ်းကြောင်းများပေါ်တွင် လျှောက်နေကြသူများသာ ဖြစ်တတ်ရာသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် သားက နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်သို့ တက်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

[စ]

'ဖေဖေက ကိုကို ဆရာဝန် မလုပ်လို့ စိတ်ညစ်နေတာလား'

အဖေရန်ကုန်ရောက်တိုင်း အနားက မခွာသော သမီးငယ်က မေးသည်။

'စိတ်ညစ်တယ်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ သူဝါသနာပါမှပဲ သူလုပ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆရာဝန်လုပ်ခဲ့မိတာကို အမြဲ ဂုဏ်ယူကျေနပ်နေခဲ့တာ၊ ကိုယ့်သားသမီးထဲကလည်း ကိုယ့်လိုလူ ပါစေချင်တာပေါ့'

'ဒါများ ဖေဖေရယ်၊ သမီး လုပ်မှာပေါ့'

ရင်ထဲတွင် ချမ်းမြေ့သွားသည်။

သမီးက ငယ်သေးသည်။ သူ့အစ်ကိုလို ထူးချွန်မည် မထူးချွန်မည်က မသေချာလှသေး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖခင် စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးချင်သည့် စိတ်ကလေးကိုတော့ ချစ်မိသည်။ သမီးခေါင်းကလေးကိုသာ ချစ်စနိုးနှင့် လှမ်းဖွဲ့မိသည်။

ဩဝါ သည်တစ်ခါလည်း ဒေါက်တာ 'က' တစ်ယောက် စာမေးပွဲကျပြန်လေပြီ။ သည်စာမေးပွဲ အောင်နိုင်ဖို့ အတွက်တော့ သမီး ၁၀ တန်း ရောက်မှ သူ့အနေအထားကို စောင့်ကြည့်ရပေဦးတော့မည်။

ဒါကလည်း နောက်ထပ် သုံးနှစ်။

ကိုင်း မတတ်နိုင်ပါဘူးလေ။

ချ. . . ချ။

မြေလျှောက်တဲ, လိပ်ပြာတွေ

ခွန်အားတွေနဲ့ လေထဲမှာ ချက်ချင်း ထပ်ပျံနိုင်တဲ့ လိပ်ပြာဖြစ်ပါစေ’
တော်တော်တော့ အားမာန်ပါသည့် စကားဖြစ်သည်။
ဒီစကားလေးကို ဒေါက်တာ ဝင်းဇွန် ယခု ကျောင်းပြီးတာ သုံးနှစ်
ကျော်သည်အထိ တဝလမ်းညွှန် ဆောင်ပုဒ်လေး တစ်ခုအဖြစ် စွဲမြဲစွာ
မှတ်မိနေဆဲပါ။

| ၁ |

မြေလျှောက် လိပ်ပြာတဲ့။

တော်တော်တော့ ဆန်းကြယ်သည့် စကားလုံး ဖြစ်သည်။ သည်
စကားလုံးကို ဘယ်သူ စထွင်ခဲ့သည်တော့ မသိ။ ဒေါက်တာ ဝင်းဇွန်
သည်စကားလုံး စကြားဖူးသည်တော့ သူ ပညာ ဆည်းပူးခဲ့သော
မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ဆရာတစ်ဦး စာသင်ရင်း ဆုံးမစဉ်က ဖြစ်
သည်။

‘လိပ်ပြာဆိုတာ ခူကောင်က ဖြစ်တာ ဆိုပေမယ့် နိုးနိုးလွယ်လွယ်
ဖြစ်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခူကောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကလွဲ လိပ်ပြာက အဲဒီထဲ
တနေ ကြိုးစားတိုးရှာ ရုန်းကန်ပြီး ထွက်ရတာ၊ အဲသလို တိုးထွက်တော့
မှ လိပ်ပြာရဲ့ ကိုယ်က အကျိအချွဲတွေ ခြစ်ချလိုက်သလို ကျန်ခဲ့ပြီး
စင်ကြယ်သွားတော့မှ လိပ်ပြာက တောင်ပံကလေး ခတ်ပြီး လေထဲကို
ဝဲပျံနိုင်တာ။ တကယ်လို့ သနားတယ်ဆိုပြီး ခူကောင်ကလေးရဲ့ ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို ဓားကလေးနဲ့ ခွဲပေးလိုက် လိပ်ပြာကလေးက သက်သက်သာ
သာနဲ့ လျှောခနဲ ထွက်လာရော၊ ပျံသွားလိမ့်မယ် မထင်နဲ့၊ အကျိအချွဲ
တွေ မစင်တော့ တောင်ပံက ခတ်လို့မရတော့ မြေပေါ်မှာ ချိန်ချိန်နဲ့
လမ်းလျှောက်နေရရော။ အဲဒါ မြေလျှောက် လိပ်ပြာလို့ ခေါ်တယ်။
မင်းတို့လည်း မြေလျှောက်လိပ်ပြာ မဖြစ်ချင်နဲ့၊ ကောင်းကင်မှာ ပျံနိုင်
တဲ့ လိပ်ပြာ ဖြစ်အောင်လုပ်၊ ဆိုလိုတာက ဘယ်တာမှ အလွယ်လမ်း
ကို မလိုက်နဲ့၊ အချောင်မရချင်နဲ့၊ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရုန်းကန်ကြိုးစား
ပြီးမှ ရအောင်ယူ။ ရုန်းကန်တုန်း ကြိုးစားတုန်းက စုဆောင်းမိလာတဲ့

[၂]

‘မင်း ညက မအိပ်ရဘူးလား’

သမားတော်ကြီးက နီမြန်း၍ မို့နေသော မျက်ခွံတို့ကို လှမ်းကြည့်
ရင်း ကရုဏာစကားဆိုသည်။ သမားတော်ကြီး ပြန်ပေးသော ညကျွတ်
မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်း လှမ်းယူရင်းက မျက်ခွံတို့ကို
ပွတ်မိသည်။

‘ဟုတ်တဲ့ ဆရာ’

‘ညက သိပ်မှ မရှုပ်တာ၊ မင်းရိပ္ပိုက်ထဲလည်း လူနာတွေအားလုံး
ကောင်းတာပဲဆို၊ မင်းတို့က တစ်ဆေးရုံလုံးမှ လက်ထောက် ဆရာဝန်
လေးယောက်တည်း ရှိတာ၊ လေးရက်တစ်ခါ ညကျွတ်ဆင်းနေရတာ၊
နည်းနည်း သက်သာတဲ့ ညကျတော့ ဝအောင် အိပ်ထားပေါ့’

ညီအရင်းသဖွယ် ငဲ့ညှာစွာ ပြောသော စကားမို့ ရင်ထဲတွင်
နွေးထွေးစွာ ခံစားရသည်။

‘အိပ်တာပဲ ဆရာ၊ အမှန်က အိပ်မပျော်တာပါ၊ စိတ်လေနေလို့’

သမားတော်ကြီးက ပြုံးသည်။

‘ဟ တယ်ဆိုပါလား၊ ဘာလဲ ငါ့ကောင် ရည်းစားပုမိနေပြီလား’
ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ‘တစ်ယောက်စာတောင် မရှာနိုင်သေးတာ၊
မစဉ်းစားသေးပါဘူး ဆရာရယ်၊ ညက ရန်ကုန်က ဖုန်းလာတာ၊ မဟာ
သိပ္ပံဘွဲ့လွန် ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲကျတာ သိရလို့ ညစ်ပြီး စိတ်လေတာပါ’

သမားတော်ကြီး မျက်နှာညှိုးသွားသည်။

'ဪ ဟုတ်လား၊ အေး ကွာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ညက မင်း ဖုန်းဆက်တုန်းကတောင် ဆရာ့ကို ပြောမပြဘူး'

'ပြီး ပြီးသွားမှပဲ ဆရာရယ်၊ ပြောလည်း ဆရာပါ စိတ်မကောင်း ရုံပေါ့'

'သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဂျူတီရော လဲမဆင်းဘူးလား'

'လဲရော ဘာထူးလဲ ဆရာရယ်၊ ဆေးရုံမှာ စိတ်ညစ်တာကမှ အလုပ်ရှိရင် ထလုပ်၊ အာရုံကလေး ရှိနေသေးတယ်။ အိမ်ပြန် တစ် ယောက်တည်း နေပြီး စိတ်ညစ်နေတော့ ပိုဆိုးမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဆရာဝန် လုပ်မိမှတော့ တိုးတက်ချင်တိုင်း စာမေးပွဲတွေက ဖြေရမယ်။ စာမေးပွဲ တွေကလည်း အောင်တဲ့လူထက် ကျတဲ့လူက အမြဲ ပိုများနေတဲ့ စာမေး ပွဲတွေချည်းပဲဆိုတော့ စာမေးပွဲကျတာတွေကလည်း အကြိမ်ကြိမ် ကြုံရ ဦးမှာပဲ၊ ကျတိုင်းသာ ညစ်ပြီး ကိုယ်လုပ်နေကျအလုပ် မလုပ်နိုင် ဖြစ်နေ ရင် နေစရာ ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ' သမားတော်ကြီးက အားပါးတရ ပြုံး၍ ဒေါက်တာ ဝင်းမျိုး၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။

'ကြိုက်တယ်ကွာ၊ ညီလေး ဒီမှာ မင်း ငါပြောတာကို မယုံမရှိနဲ့၊ တစ်နေ့နေ့မှာ မင်းဟာ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ကို ဖြစ်မှာ၊ ကျွန်တော့် ဒီလို စိတ်ဓာတ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ မင်းလိုလူအတွက် ဘဝတိုက်ပွဲဆိုတာ တစ်နေ့နေ့မှာ ကျိန်းသေပေါက် နိုင်မယ့် တိုက်ပွဲပဲ ကွ'

သမားတော်ကြီးက သူ့စားပွဲပေါ်မှ လိပ်စာ ကတ်ပြားထည့်သော စာအုပ်ကလေးကို လှန်လှောရှာဖွေနေသည်။ သူ ရှာသည့် ကတ်ပြားကို တွေ့တော့ နှိုက်ယူပြီး လှမ်းပေးသည်။

'မင်း သူ့ကို သိသလား'

ဆေးပညာပေး ဆောင်းပါးများ အရေးများ၍ ထင်ရှားသော ဆေးတက္ကသိုလ် (၁) မှ ဆရာတစ်ဦး၏ အမည်။

'လူချင်းတော့ မတွေ့ဖူးဘူး ဆရာ၊ ကြားဖူးပါတယ်'

'အဲဒါ ဆရာ့သူငယ်ချင်းပဲ၊ မင်းက အဲဒီဘာသာ ဖြေမှာဆိုတော့ ဆရာက သင်ပေးလို့ မရ၊ ဒီလူကလည်း မေတ္တာနဲ့ မင်းလို ဆရာဝန် ကလေးတွေ လာအကူအညီတောင်းတိုင်း သင်ပေးလေ့ ရှိတယ်လို့ ပြော တယ်၊ ဒီတစ်ခါ ဝင်ခွင့်နီးရင် မင်း လုပ်သက်ခွင့် တစ်လလောက် ယူ လိုက်၊ ဆေးရုံအုပ်ကို ဆရာ ပြောပေးမယ်၊ သူ့ဆီကိုလည်း ဆရာ စာရေး ပေးလိုက်မယ်၊ ဘယ်လို ဖတ်ရမယ်၊ ဘာတွေ ဖတ်ရမယ်ပေါ့ကွာ၊ သူ လမ်းညွှန်ပေးလိမ့်မယ်'

ကျေးဇူးတင်စကားကို အထပ်ထပ်ဆိုရင်း သမားတော်ကြီး ပေး သည့် ကတ်ပြားလေးကို အခါခါ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

'သွားတော့လေကွာ၊ မင်း ငါနဲ့ 'ရောင်း' မလိုက်နဲ့တော့ ပြန်နား တော့'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဒါနဲ့ ဆရာ'

'အေး'

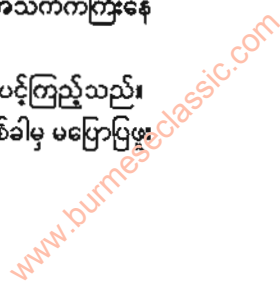
'သူက ဆရာ့သူငယ်ချင်းနော်၊ ကျွန်တော်က ဆရာ့ထက်များ ငယ်မလားလို့၊ ဓာတ်ပုံ ကြည့်ရတာလေ'

သမားတော်ကြီးက ရယ်သည်။

'အများကြီး ငယ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒီလူက ကံကောင်းသားကွ၊ လက်ထောက်ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ စာမေးပွဲရော၊ ဘွဲ့လွန်စာမေးပွဲတွေရော၊ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ စာမေးပွဲရော၊ တော်တော် အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ အောင်ခဲ့ တာကိုး၊ နိုင်ငံခြားသွားတော့ ငါ့ထက်တောင် နည်းနည်း စောသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ငါကလည်း ငါပဲလေ၊ ငါ့အတန်းမှာတောင် အသက်ကကြီးနေ တာ'

'ဘာလို့လဲ ဆရာ' သမားတော်ကြီးက မျက်ခုံးပင့်ကြည့်သည်။

'ဟာ မင်းတကယ် မကြားဖူးဘူးလား၊ ဆရာတစ်ခါမှ မပြောပြဖူး လား'

ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

‘ဆရာက ရဲဘော်ဘဝကနေ ၁၀ တန်း ဖြေတာ။ သုံးဘာသာ ဂုဏ်ထူး ထွက်ပြီး ဆေးကျောင်းဝင်မှတ် မိနေလို့ လူကြီးတွေက လူမှုရေး အရ ပြန်ပေးထွက်ခဲ့ကြတာ။ ဒါတောင် တပ်ကသာ ထွက်ခဲ့တာ။ မိဘ တွေက လယ်သမားတွေဆိုတော့ ဒီဆေးကျောင်း စရိတ်ကို မတတ်နိုင် ကြပြန်ဘူး။ တော်တော် ရွန်းကန်ခဲ့ရတာနော်။ မင်း’

ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထမိပါ၏။ ဒါ တကယ့်အဖြစ်အပျက် ပါလား။ စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်းများထဲက သူရဲကောင်းများ၏ အားမန် ထက်ပင် ပို၍ အံ့ဘာနန်း ရှိလှပါတကား။ လယ်သမား၏ သား သာမန် ရဲဘော်လေး ဘဝမှ အောင်ခဲ့သော ၁၀ တန်းက ဆေးကျောင်းဝင်မှတ် မိသွားသဖြင့် ဆေးတက္ကသိုလ် တက်နိုင်ရန်ပင် မနည်းရွန်းကန်ခဲ့ရသူ သည် ယခုတော့ အင်္ဂလန်ပြန် တော်ဝင်သမားတော်ဘွဲ့ရ သမားတော် တြီး တစ်ဦးပင် ဖြစ်နေပါပေလား။ ကျွန်တော်လည်း တစ်နေ့ ဖြစ်ရပါစေ မယ် ဆရာ၊ ရင်ထဲက ကျိတ်၍ ဆရာ့ကို ကတိပေးမိပါတော့၏။

[၃]

အထူးကု ဆရာဝန်ကလေးက သမားတော်ကြီး၏ စာကို ဖတ်၍ ပြုံး သည်။

‘ငါ့အစ်ကိုကြီးကတော့ မင်းကို တော်တော်မွန်းထားတာပဲတဲ့။ ဘာလဲ မင်းအခု ကျည်ထိုးပြီး အသင်လား’ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပြီးပြီ လားဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်ဟု ဖောင်ကြီး ပြည့်သူ့ဝန်ထမ်း တက္ကသိုလ် ဆင်းပီပီ ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်ပြလိုက်သည်။

‘ဖတ်တာတော့ မနှစ်က ကျပြီးတော့လည်း ဆက်ဖတ်နေတာပဲ ဆရာ၊ ဖတ်တာတွေက လွဲနေရင်တော့ မသိဘူး’

အထူးကု ဆရာဝန် ကလေးက အားပါးတရ ရယ်သည်။

‘မလွဲလောက်ပါဘူးကွ။ မကျေသေးတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျေလည်

အောင်ကတော့ ဆရာလည်း ဝိုင်းကူရှင်းပြပေးမှာပေါ့။ ကျဖူးတော့ ပို တောင် အားရှိသေး’

‘ခင်ဗျာ’

‘မခင်ဗျာနဲ့လေ၊ ဒီနှစ်မှ စပြေမယ့် လူနဲ့ ယှဉ်ရင်တော့ မနှစ်က တစ်ခါ ကျထားတဲ့လူက စာအကြော၊ မေးခွန်းအကြော ပိုသိတာပေါ့။ စာမေးပွဲမကျဖူးတဲ့ ဆရာဝန်ဆိုတာ စာမေးပွဲ သိပ်မဖြေဖူးတဲ့ လူ၊ စာ မေးပွဲတွေကို ကြောက်လို့ ရှောင်နေတဲ့ လူတွေပဲ ရှိမှာပေါ့။ စာမေးပွဲ တျချင်ကျ၊ စိတ်ဓာတ် မကျဖို့သာ လိုတာ မဟုတ်ဘူးလား’

သူ့စကား ကြားရသည်မှာ မွန်းကျပ်နေသော စိတ်အတွက် ဖြေ စရာ နည်းနည်း ရသွားသည်။

‘ဆရာကတော့ တစ်ခါမှ မကျဖူးဘူး မဟုတ်လား’

‘ငါ’

အထူးကုဆရာဝန်ကလေးက ရယ်ပြန်သည်။

‘ငါ တော်ဝင်သမားတော်ဘွဲ့ ဖြေဖို့ သွားတုန်းက အင်္ဂလန်မှာ အခု ပါမောက္ခ သမားတော်ကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံတယ်။ စာမေးပွဲခန်းမှာပေါ့။ သူက ညီလေး ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖြေ ထာလားတဲ့။ ငါက ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာရော ဆိုတော့ ငါကတော့ သုမန ကျောမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ဖြစ်နေပါပြီကွာတဲ့။ ဟား ဟားဟား အဲဒီ တစ်ခေါက်က သူ့အောင်ပြီး ငါကျတာပဲ။ မင်းအခု ဖြေတဲ့ စာမေးပွဲတုန်း တလည်း ငါလည်း တစ်ခါကျပြီး နောက်နှစ်မှ အောင်တာ။ မင်းအခု လာတဲ့ မြို့ကပဲ လာဖြေတာပဲ။ နောက်ပိုင်းလည်း အမျိုးစုံ ကျပြီးမှ စာမေးပွဲတွေ အောင်အောင်လာတာ။ မင်းက ဆိုင်းဘုတ်က ဘွဲ့တွေပဲ မြင်နေ၊ ငါက ကျောလှန်ပြလိုက်ချင်တယ်။ ငါလည်း သုမနကျောမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ဖြစ်နေပါပြီကွာ’

ဘုရားရေ သည်လောက် စာမေးပွဲပေါင်းများစွာ အောင်ခဲ့သူက လည်း အကြိမ်ကြိမ်ကျပြီး ရွန်းကန်ခဲ့ရသူ ဆိုပါလား။ သည်လိုသာ

ဆိုလျှင်တော့ မိမိ၏ ကျန်းမူ တစ်ကြိမ်က စာဖွဲ့စရာပင် မရှိတော့။
ဒေါက်တာ ဝင်းမျိုး တစ်ယောက် ပခုံးထဲတွင် နွေးဆင်းသွားရ
လောက်အောင် စိတ်ထဲတွင် လုံခြုံသွားခဲ့ရပါသည်။

[၄]

‘မောင်ဝင်းမျိုးက ဆေး ၂ ကပဲ ပြီးတာလား’

အထူးကု ဆရာဝန်မမက ဆေးတက္ကသိုလ် ၂ မှ ဘွဲ့လွန်ပထမ
နှစ် သင်တန်းသွား ဆေးရုံတာဝန်ချထားသော အကြောင်းကြားစာကို
စားပွဲပေါ် ပြန်ချရင်း ဖြေသည်။ ရာထူးဘွဲ့ထူးများနှင့် မလိုက်ဖက်
လောက်အောင် နှုတ်နေသော မမ၏ မျက်နှာကို အံ့ဩငေးမောနေရာမှ
ရုတ်တရက် သတိရ၍ ဖြေလိုက်မိသည်။

‘ဆေးမန်းကပါ မမ၊ အခုက ဝင်ခွင့်အောင်တုန်းက တာဝန်ကျခဲ့
တဲ့ မြို့နဲ့ခွဲလိုက်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

‘ဟုတ်လား၊ မမကလည်း ဆေးမန်းက ပြီးတာကွယ်’

‘သိပါတယ် မမ၊ မမက ကျောင်းသူတုန်းက စာသိပ်တော်တာ
ကျွန်တော်တို့ ခေတ်အထိ ဆရာတွေ ပြောပြောနေကြတုန်းပါပဲ’
အထူးကု ဆရာဝန် မမက လှပစွာ ရယ်၍ မင်းကို မုန့်ကျွေးမယ်ဟု
ပြန်ပြောသည်။ ပြီးမှ

‘ကျောင်းတုန်းက တော်တိုင်း ဆရာဝန်ဘဝမှာ တော်တာတော့
လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အခု မင်းကို ဝင်ခွင့်ဖြေခါနီး သင်ပေးလိုက်
တဲ့ ဆရာဆိုရင် ကျောင်းတုန်းက သိပ်မတော်ပေမယ့် ကျောင်းပြီး
ဆရာဝန် ဘဝကျမှ ကြိုးစားပြီး တော်ခဲ့တာ၊ အထူးသဖြင့် သူများတို့
သင်ပေးတဲ့နေရာမှာ တော်တယ်၊ မမနိုင်ငံခြားမှာ စားမေးပွဲကျပြီး
စိတ်ဓာတ်ကျနေတုန်းကလည်း သူပဲ သင်ပေးလို့ အောင်သွားတာ
အံ့အားသင့်ရပြန်သည်။

‘မမလည်း ကျေးဇူးတယ်၊ ဟုတ်လား၊ လူတွေက မမက ဘယ်

စာမေးပွဲကိုမဆို တစ်ခါတည်းနဲ့ အောင်တယ်လို့ ပြော ပြောနေကြတာ’
မမက ရယ်ပြန်သည်။

‘မကျဖူးတဲ့ လူ ဘယ်မျှမှလဲ ငါ့မောင်ရဲ့၊ မမ သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဆေးမန်းကပါ တစ်တန်းတည်းသားပေါ့၊ သူပြောဖူး
တဲ့ စကားရှိတယ်၊ အောင်မြင်မှုဆိုတာ အချိန်မတိုင်ဘဲနဲ့ ရရင် မမှည့်
ဘဲနဲ့ ခူးထားတဲ့ ငှက်ပျောသီးကြီးနဲ့ တူတယ်တဲ့’

‘ဘယ်လို မမ’

‘ငှက်ပျောသီးများဟာ အပင်ပေါ်က မှည့်ပြီးမှ ခူးစားရင် ချိုတယ်
တဲ့၊ အချိန်မတိုင်ဘဲ ခူးထားပြီး အုပ်ဆောင်းနဲ့ အုပ်ထားရင် အရောင်သာ
ဝါလာမယ်၊ အသားကျတော့ စားမကောင်းဘူးတဲ့၊ အဲဒီစကားကို သူ
ရော မမပါ ကျတဲ့ စာမေးပွဲ မဖြေခင် တစ်ရက်က ပြောတာ’

သည်တစ်ခါတော့ ဒေါက်တာဝင်းမျိုးပါ သဘောကျစွာ လိုက်
ရယ်မိသည်။

‘အဲဒီဆရာ အခု ဘာဖြစ်သွားပြီလဲဟင်’

‘နောက်တစ်ခေါက်မှာ မမတို့ နှစ်ယောက်လုံး အောင်တယ်လေ၊
သူကတော့ ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြော အထူးကု သမားတော် ဖြစ်သွား
တယ်’

မြေမလျှောက်တဲ့ လိပ်ပြာတွေ ငါ့ရှေ့မှာ အများကြီး ရှိခဲ့ပါလား
ဟု တွေးမိရလေသည်။

[၅]

‘အဆင်ပြေလား သား’

အထူးကု ဆရာဝန်ကလေးက နှုတ်ဆက်သည်။ တကယ်တော့
ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲ အောင်ကာစက တစ်ခါသွားကန်တော့ပြီး နောက်ပိုင်း
ဆေးတက္ကသိုလ် ၂ တွင် ရောက်နေသော ဒေါက်တာဝင်းမျိုးနှင့် နွေး

တက္ကသိုလ် ၁ တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော အထူးကု ဆရာဝန်ကလေး၏ မဆိုဖြစ်သေး။ သည်နေ့မှသာ အထူးကုဆရာဝန် ကလေး၏ ဆရာရင်း ဖြစ်သူ၏ ဆရာရင်း သူ့စကားအတိုင်း ပြောရလျှင် 'အဘိုးဆရာ' ယေ နိုင်ငံခြားမှ ခေတ္တရောက်နေသော အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး၏ ဟောပြော ပွဲကို လာတက်ဖြစ်ရာမှ ပြန်ဆုံကြခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဒီလိုပါပဲ ဆရာ၊ စာမေးပွဲ အောင်တာစလိုတော့ ယှဉ်စရာ သိပ် မရှိဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဆရာတို့ ဆုံးမစကားတွေ ကြားယောင်တိုင်း အားလုံးဟာ ဒီလိုပဲ ကျော်ဖြတ်ရမှာပဲလို့ သိထားပါတယ် ဆရာ အထူးကု ဆရာဝန်ကလေးက ပြုံးသည်။

'စိတ်ညစ်တယ်လို့ နှုတ်ဆက်တတ်နေပြီပေါ့။ ဟုတ်လား'

'ဘာပြောတာလဲ ဆရာ'

'ငါပြောနေကျ စကားလေ၊ ဘွဲ့လွန်ကျောင်းသား ဆရာဝန်ဆိုတာ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ရုန်းကန်ကြီးစားရတာ များလွန်းလို့ မနက်မိုးလင်း အချင်းချင်း ဆိုရင် 'ငွတ်မောနင်း' တို့ 'မင်္ဂလာပါ'တို့ နှုတ်မဆက်ကြ တော့ဘူး။ 'စိတ်ညစ်တယ်' လို့ နှုတ်ဆက်ကြတယ်လို့'

စိတ်ညစ်စရာကို ရယ်စရာ လုပ်တတ်သော သူ၏ ဟာသဉာဏ် ကို သဘောကျစွာဖြင့် လိုက်ရယ်မိသည်။

'ဒီနေ့ပြောတဲ့ ဆရာကြီးဆိုရင် အသက် ၃၀ လောက်ကတည်းက တော်ဝင်သမားတော် ဘွဲ့ပါရပြီးသွားတာ၊ သူ့ဘဝဆိုရင် ဘာမှ ရုန်းကန် ရတော့မယ် မထင်မိတာနော်။ ဒီနေ့ပြောတာတွေ နားထောင်ကြည့်ရင် ဆရာကြီးလည်း တစ်သက်လုံး ဆက်ရုန်းကန်ခဲ့ရတာ ကြားရတော့ သံဝေဂရစရာပဲနော် ဆရာ' အထူးကု ဆရာဝန်ကလေးက ပြုံး၍ ခေါင်း ညိတ်သည်။ 'ရုန်းကန်ရတယ်ဆိုတာ ဓားများသွေးသလိုပဲကွ၊ အင် ရုန်းကန်နေရမှ အမြဲထက်နေတာ၊ ဆရာကြီးလည်း ငယ်ငယ်ကလေး မှာ စာမေးပွဲတွေ အကုန်အောင်ခဲ့တာ စာမေးပွဲတော့ ကျခဲ့သေးတာပဲ 'တကယ်'

'တကယ်ပေါ့ကွ၊ သူက တစ်သက်လုံး ဘဝမှာ ဘာစာမေးပွဲမှ မကျဖူးဘူးတဲ့လူ၊ လူငယ်ဘဝ မကျွတ်တကျွတ် အချိန်မှာ နိုင်ငံခြားမှာ ကျမှ စပြီး စာမေးပွဲလည်း ကျရော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင် လောက်အောင် စိတ်ညစ်ခဲ့တာတဲ့။ နိုင်ငံခြားမှာ သူ့အပေါ်က အလုပ် လုပ်ခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးကို ဖုန်းဆက်ပြီး အဲဒီအကြောင်းကို ပြောပြ တော့ အဲဒီဆရာဝန်ကြီးက အေးအေးဆေးဆေးပဲ၊ မင်းဘယ်သူတွေနဲ့ စာမေးပွဲ ဖြေလာတာတုံး ပြောပြပါဦးလို့ မေးသတဲ့။ ဆရာကြီးက ပြောပြတော့ အေး မင်းကို စာမေးပွဲ စစ်လိုက်တဲ့ ဆရာ ခြောက်ယောက် စလုံး ငါသိတယ်၊ ဘယ်သူက စာမေးပွဲကို ဘယ်နှခါမှ အောင်တာဆို ပြီး တွက်ပြလိုက်တာ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီဆရာ ခြောက်ယောက်စလုံး အကြိမ်ကြိမ်ကျခဲ့ပြီးမှ ဒီဘွဲ့ကို ရပြီး စာစစ်ဆရာပြန်ဖြစ်လာကြတယ် ဆိုတာ သိရသတဲ့။ ဒီတော့မှ တို့ဆရာကြီးလည်း ဒီစာမေးပွဲလေး တစ်ခါ ကျတာ ဒီလောက် ခံစားနေစရာ မဟုတ်ပါလားဆိုပြီး အမြင်မှန်ရပြီး ပြန်ဖြေလိုက်တာ အောင်သွားတာတဲ့'

| ၆ |

ရင်ထဲတွင် ပေါ့ပါးစက်ကြွစွာဖြင့် ဒေါက်တာဝင်းမျိုး အိမ်ပြန်လာခဲ့ သည်။ ဆေးရုံဝင်းထဲမှ အထွက် ခြံစည်းရိုး ပုဏ္ဏားရိပ်ပင်များအကြား တွင် လူးလာဝဲပျံနေကြသော လိပ်ပြာကလေး များစွာကို တွေ့ရသည်။ ပေါ့ပါးလျှင်မြန်စွာ ပျံသန်းနေကြသော လိပ်ပြာလေးများကို ကြည့်၍ ဒေါက်တာ ဝင်းမျိုး ပြုံးမိသည်။

ခူကောင် အခွံထဲက ရုန်းကန်တိုးဝှေ့ ထွက်လာကြသည့် လိပ်ပြာ တွေပေါ့။ ရုန်းရင်းကန်ရင်းက အကျိအခွဲများ စင်ကြယ်ခဲ့မှတော့ ဘယ် မြေမှာ လျှောက်ကြလိမ့်မတုံး။

ဘဝပွဲလက်နှင့် မာ

[၁]

စာမေးပွဲတူ၍ စိတ်လေးပြီး ကျောင်းမတက်ဘဲနေသော ဆေးကျောင်း သား တစ်ဦးကို ဖျောင်းဖျောင်းမရန်အတွက် 'ကောင်း' ၏ မိဘများ အတူအညီတောင်း၍ လွတ်လိုက်သူသည် ကျောင်းဆရာမ တစ်ဦး လည်း မဟုတ်၊ ဆရာဝန်တစ်ဦးလည်း မဟုတ်၊ 'အဘ' ဖြစ်နေသည်မှာ တခြားသူများအတွက်တော့ အံ့ဩစရာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည် ဖြစ်သော် လည်း အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ 'အဘ' နှင့် ငယ်ငယ်ကတည်းက ရင်းနှီးစွာ နေခဲ့ပြီး ညနေပိုင်း အဘအရက်သောက်တိုင်း အမြည်းလိုက်စား၊ အဘ ပြောပြသော ဇာတ်လမ်းပေါင်းစုံကို နားထောင်ရင်းက ကြီးပြင်းလာရ သော 'ကောင်း' အတွက်တော့ ဒါသည် ကြိုတင်တွက်ထားပြီးသော တိစ္ဆာတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

အဘက အသက် ၇၀ ပြည့်တော့မည်။ ကားမောင်းနိုင်တုန်း၊ ဖျတ်လတ်နေတုန်း၊ သူ့နေရာ ရွှေ့ပြည်သာမှ 'ကောင်း' သွား၍ နေနေ သည့် သူ့ သူငယ်ချင်းအိမ် ရွှေ့ပုံတိုင် အထိပင် ကိုယ်တိုင်ကားမောင်း လာလိုက်သေးသည်။ တပ်မတော်အရာရှိဘဝက အသက် ၅၀ ကျော် သည်အထိ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွင် တစ်တောင်တက် တစ်တောင် ဆင်း အကြမ်းပတမ်း သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့သည့် ခံနိုင်ရည်က အနှစ်နှစ် ဆယ်ကြာသည်တိုင် မကျတတ်သေး။

'လူလေး ကျောင်းမတက်တော့ဘူး၊ စာမေးပွဲ မဖြေတော့ဘူးဆို ဟုတ်လား'

ငယ်ငယ်ကတည်းက လေးစားခဲ့ရသည့် အဘကို စိတ်ပျော့စကား ပြောရမှာ ဝန်လေးလှသည်။

'သားတစ်ခုခု ထွက်လုပ်တော့မယ် အဘရယ်၊ စာတွေက သိပ် ခက်တာပဲ၊ ဒီစာမေးပွဲ သားပြန်ဖြေလည်း အောင်တော့မယ် မထင်ဘူး' ဘာဘက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိုတ်သည်။

'မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ' 'ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိပါဘူး အဘရယ်၊ အဘ သားကို နာရီ ပြင်တာ သင်ပေးပါလား'

'ခွေးကောင်လေး' အဘက ချစ်စနိုးနှင့် ဆဲသည်။ အဘ ငယ်ငယ်ကတည်းက အပျော်သဘောဖြင့် သူများနာရီပျက်တိုင်း ပြင်ပေးလေ့ ရှိသည်ကို သိထား၍ စလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း နာရီပြင်ဆရာ လုပ်မည်ဟုတော့ စိတ်ကူးမရှိပါ။

'မင်းကျတာ ဘယ်နှဘာသာလဲ' 'နှစ်ဘာသာ အဘ၊ တစ်ဘာသာတည်း အောင်တယ်' 'တစ်လဆို ပြန်ဖြေရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား' 'ဟုတ်' 'မင်းက ဘာလို့ မအောင်နိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်တာလဲ' ခေါင်းသာ ခါပြမိသည်။

'သိပ်ခက်တာပဲ အဘရယ်၊ သားလည်း မကျက်ချင်တော့ဘူး၊ ဆရာဝန်လုပ်ရမှာကိုတော့ ကြိုက်ပါတယ်၊ သူများတွေ အားကိုးတာ ခံရတာလည်း သဘောကျတယ်၊ ဒီလောက်ခက်ခဲတဲ့ စာတွေတော့ သား မကျက်နိုင်တော့ဘူး'

အသက် ၂၀ အရွယ် လူပျိုလေး ရဲ့ရဲ့မဲ့မဲ့ ညည်းနေသည်ကို ကြည့်၍ အဘက ရယ်သည်။

'မင်း သောမတ်စ်အယ်ဒီဆင်ကို သိလား' 'လျှပ်စစ်တီထွင်တဲ့ လူလေ၊ အဘ ခဏခဏ ပြောပြနေတာပဲ၊

သူမိန်းမ အဝတ်အစားတွေတောင် ချရောင်းရတယ်ဆိုတာ’
‘အေ ဟုတ်သားပဲ။ အဘလည်း အသက်ကြီးတော့ ပြောပြီးသား မှန်း မေ့မေ့နေတယ် ဟားဟား။ ဒါပေမဲ့ အခု အဘ စဉ်းစားမိတာထဲ အယ်ဒီဆင်က လျှပ်စစ်တီထွင်တုန်းက သူ့ရှေ့က ဘယ်သူမှ အဲဒါ မလုပ်ဖူးသေးဘူး။ မင်းက အခု နောက်ဆက်တွဲ စာမေးပွဲ ပြန်ဖြေရမယ် ဆိုတော့ မင်းရှေ့မှာ ဘယ်သူမှ မလုပ်ဖူးဘူးလား’

အဘတော့ ချက်ကောင်းကို ကိုင်လိုက်ပြန်ပြီဟု တွေးမိသည်။
‘အဘကလည်း အများကြီးပေါ့’
‘နို့ ဘယ်နှရာခိုင်နှုန်းလောက် ထပ်ကျကြသလဲ’
‘၁၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့’
‘သုံးခါဆက်တိုက် ကျလို့ ထွက်ရတဲ့ လူကရော’
‘ဒါတော့ တစ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့’
အဘက ရယ်သည်။

‘ဒါနဲ့များ သားရယ်။ တစ်နေ့နေ့ကျရင် မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ ဆရာဝန် ဖြစ်ဖို့က ၉၉ ရာခိုင်နှုန်းလောက် ရှိနေတဲ့လမ်းကို မလိုက်ဘဲနဲ့ ကျောင်း ထွက်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတဲ့ လမ်းကို လိုက်မလို့လား’
ဆင်ခြေတက်ရန် တော်တော်လေး စဉ်းစားယူရသည်။
‘ဟိုလမ်းက သက်သာတယ်၊ အဘရဲ့။ ဒီလမ်းက ပင်ပန်းတယ်။ သားဆက်ပြီး အပင်ပန်းမခံချင်တော့ဘူး’

အဘက ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ မြန်မာပြည်မှ နာမည်ကြီး သူဌေး ကြီးတစ်ဦး၏ အမည်ရွတ်ပြသည်။ အလှူအတန်း ရက်ရောမှုကြောင့် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကွယ်လွန်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း နာမည်မသေသူ တစ်ဦးအဖြစ် ‘ကောင်း’ က သိထားသည်။

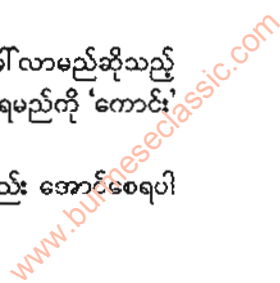
‘သိတယ်လေ ဘာ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ’
‘အဲဒါ အဘရဲ့ အဘိုးတော်တယ်ဆိုတာ သားကို ပြောပြဖူးလား’
‘ကောင်း’ အံ့ဩသွားသည်။
‘ဟင့်အင်း ဒါနဲ့တောင် အဘက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ပင်ပန်းတဲ့

ဘဝကို ရွေးခဲ့တာလဲ’
‘ငယ်ငယ်ကတည်းက ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင် နေခဲ့ပြီး၊ ကြီးတော့ အလိုလို သူဌေးကြီး ဖြစ်သွားတဲ့လူတွေ အဘ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အများကြီးပဲ။ သူတို့ကို အဘ ငယ်ငယ် ကတည်းက အထင်မကြီးခဲ့ဘူး။ အဘ တကယ် အထင်ကြီးတဲ့ လေးစားတဲ့ အစ်ကို တစ်ယောက်က ဂျပန်တော်လှန်ရေးမှာ ပါခဲ့တဲ့ ဘီအိုင်အေ အရာရှိ ဟောင်း တစ်ယောက်လေ၊ သူက ယောက်ျားကောင်း၊ ယောက်ျားမြတ် ဆိုတာ အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံနိုင်တာကို ဂုဏ်ယူတတ်ရတယ်လို့ ငယ် ငယ်ကတည်းက အဘကို သင်ပေးခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် အဘ ၁၉၆၀ ကျော်ပိုင်းမှာ ဝင်ငွေ တစ်နေ့သုံးထောင်ကျော် ရနေတဲ့ လုပ်ငန်းကို စွန့်ပြီး ဒီဘဝကို ဝင်ခဲ့တာ’

‘ကောင်း’ တွင် ဆင်ခြေတက်စရာ စကားလုံး မကျန်တော့ပါ။
‘ပြီးတော့ မင်းဟာက ဒီထက်ခက်တဲ့ စာမေးပွဲတောင် ဖြေခဲ့ရပြီး မှ နည်းနည်းပိုလွယ်တဲ့ စာမေးပွဲကို မဖြေရဲရဘူးလို့ကွာ’
‘ဒီထက်ခက်တဲ့ စာမေးပွဲ သားဘယ်မှာ ဖြေဖူးလို့လဲ’
‘အခု မင်းကျပြီးတဲ့ စာမေးပွဲလေကွာ၊ အဲဒါ ဖြေတုန်းက မင်းဖြေ တာ သုံးဘာသာ၊ အခုက နှစ်ဘာသာ၊ အဲဒါဖြေတုန်းက မင်း စာတစ် ခေါက်ပဲ ဖတ်ရသေးတာ၊ အခုက ဒုတိယ အကျော့ဖတ်ပြီး ဖြေမှာ၊ ဒါ ပိုလွယ်တယ်ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲဟာ’
သည်လိုနှင့် ‘ကောင်း’ နောက်ဆက်တွဲ စာမေးပွဲ ပြန်အောင်ခဲ့သည်။

[၂]

ခြံဝက ကားဝင်လာသံ ကြားကတည်းက အဖေခေါ်လာမည်ဆိုသည့် ‘ဂိုက်’ ဆရာဝန်ပေါက်စ ‘မမ’ ကို ဘယ်လို ‘ဂျစ်’ ရမည်ကို ‘ကောင်း’ တစ်ချိန်လုံး အကြံထုတ်နေမိသည်။
‘သား ဘာသာ ဖတ်ပါမယ်၊ ဒီနှစ်တစ်ခါတည်း အောင်စေရပါ

မယ်၊ သား 'ပိုက်' မလိုပါဘူး ဖေဖေရယ်'

'ပိုက်ရယ်တောင် မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ဖေဖေ စာရင်းကို အရာရှိ ချုပ်ရဲ့ သမီးလေးပါ။ သားစာကျက်ရတာ နည်းနည်း ပိုလျှော့လျှော့ ရှုရှုဖြစ်အောင် လိုက်ကူညီပေးတဲ့ သဘောပါ။ ငွေလိုလို့ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးနော် သား၊ သူ့အဖေက ဖေဖေကို ကူညီတာ၊ မင်း မမကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံရမယ်'

မိန်းကလေးတစ်ဦး၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ကို ဆရာလုပ်မည့် ကိုယ် နှင့် အသက် သိပ်မကွာသူ တစ်ဦးနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံရမှာ ဝန်လေးတတ်သော ကောင်းတစ်ယောက်တော့ 'ဆရာမ' ကို ဘယ်လို စိတ်ကုန်သွားအောင် လုပ်ရမည်ကိုသာ ကြံစည်နေတော့သည်။

အိမ်ရှေ့ သံဆန်ခါတံခါကို သူ့ဖွင့်ပေး၍ ဖေဖေနှင့်အတူ ဝင်လာ သော ဆရာဝန်မလေးကို မြင်လိုက်သည့် ခဏမှာတော့ ဂျစ်ကပ်ကပ် လုပ်ရန် ကြိုတင်စဉ်းစားထားသော စကားလုံး အားလုံး 'ကောင်း' မေ့သွားပါသည်။

[၃]

မမက သိပ်မလှပါ။ သို့သော် ကျက်သရေ ရှိသည်ဟု ကောင်း ထင်သည်။ မိတ်ကပ်၊ သနပ်ခါး ဘာမှမရှိသော နုပျိုသည့်မျက်နှာလေးကို ပေါ်လွင် အောင် ဆံပင်အားလုံး နောက်တွင် ပဝါလေးဖြင့် စုချည်ထားသည့် ဟန်ပန်ကိုက ကောင်းမျက်စိထဲတွင် ဣန္ဒြေရှိရှိ တင့်တယ်နေသည်။

'ကောင်း ဆိုတော့ လူကောင်းလေးပေါ့ မောင်လေးက'

မမက ချစ်စဖွယ် ပြုံး၍ မေးသည်။

'ကျွန်တော်က သိပ်မကောင်းပါဘူး မမ၊ ကျွန်တော့်အဖေက ကောင်းတာပါ'

'ဘယ်လို'

'ကျွန်တော့်နာမည်က မောင်ဘကောင်းပါ။ အဘပဲ ကောင်းတာ

ပါ။ ကျွန်တော် မကောင်းပါဘူး'

မမက မျက်လုံးလေး ပိတ်အောင် ရယ်သည်။

'ခုမှပဲ အဖော်တွေ့တော့တယ်ကွာ၊ မမ နာမည်က မေမေအောင် တဲ့ စစ်ကြိုခေတ်က နာမည်မျိုးတွေ ပေးတတ်တာ မမ မိဘတွေချည်း ပဲ အောက်မေ့နေတာ'

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ဘကောင်းနှင့် ဒေါက်တာ မေမေအောင်တို့ ခင်သွားကြပါသည်။

| ၄ |

အဘက အမြည်းပန်းကန်ကို ရှေ့တိုးပေးသည်။

'လူလေး အမြည်းလည်း စားဦး၊ မင်းရောက်ကတည်းက ဘာမှ မစားဘဲ စကားချည်း ပြောနေတာ မမမေချည်းပဲ ငါ့ခါပြည့်ပြီ'

'ကောင်း' ရှက်တိုးရှက်ကန်း ရယ်မိသည်။

'နာမည်က ဆန်းလို့ပါ အဘရဲ့'

'ငါ့နာမည်လည်း ဆန်းတာပဲ၊ မင်း သတိထားမိလို့လား'

'ကောင်း' မျက်မှောင်ကြုတ်မိသည်။

'အဘနာမည်က ဦးစိုးအောင်လေ၊ ဘာဆန်းလို့လဲ'

'ဆန်းတာပေါ့ကွ၊ မိုးသက်လေနှင့် သီချင်းထဲမှာတောင် ငါ့နာမည် ထည့်စပ်ရသေးတာ'

'ဟာ အဘကလည် မပါပါဘူး'

'ပါ ပါသော်လေကွာ၊ ပြိုမှာ လေလာမိုးရဲ့ စိုးအောင် ခုပင် အမျှန် မောင် ဖန်အားလေရဲ့ အစဉ်' ဆိုတာမှာလေ စိုးအောင်ပါတယ်'

'ကောင်း' အားရပါးရ ရယ်မိသည်။

'အဘက သားကို သက်သက်စနေတာပဲ'

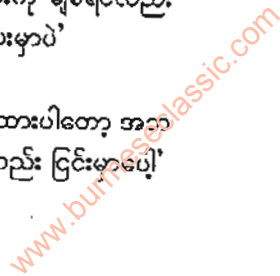
အဘက လက်ထဲက အရက်ဖန်ခွက်ကို ကုန်အောင် မော့ချ၍ ရှေ့သို့ အနည်းငယ် တွန်းဖယ်လိုက်သည်။ တော်ပြီဆိုသည့် သဘော။

အဘ ဘယ်တော့မှ နှစ်ပတ်ထက် ပို၍ သောက်လေ့ မရှိ။
 'တော်တော်ချစ်စရာ ကောင်းတယ်နော်၊ အဲဒီ သမီးလေး'
 'ဟင် အဘ မြင်လိုက်လို့လား'
 'မမြင်ပါဘူး၊ မင်းပြောတာနဲ့တင် တော်တော် ချစ်စရာ ကောင်း
 နေတာ'
 'ကောင်း' ရွက်ကိုးရွက်ကန်း ရယ်ရပြန်သည်။
 'ဆရာ ဂိုဏ်းဝင်နေပါပြီ အဘရယ်၊ မပြစ်မှားရဲပါဘူး'
 အဘက ခေါင်းညိတ်သည်။
 'ကောင်းတယ် သားရေ တစ်နှစ်လုံး တပည့်လုပ်မှာ ဟိုခိတ် ဒီ
 ခိတ်တွေ အဝင်မခံနဲ့၊ မင်းခိတ်က အဲဒီမိန်းကလေးကို တန်ဖိုးထားရင်
 မင်းဆက်ဆံတဲ့ နေရာမှာလည်း အဲဒီလို လေးစားစိတ်လေး ထားတာ
 ကောင်းတယ်'
 'ကောင်း' နှုတ်ဆိတ်သွားပါသည်။

[၅]

တစ်နှစ်တိတိ ကြာမြင့်ပြီးခဲ့ပြီ။
 ပန်းခြံထဲတွင် ပန်းပင်များ မြေဆွနေသော အဘ ဘေးတွင်
 ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ 'ကောင်း' တစ်ယောက် ဝိုင်နေသည်။
 'စာမေးပွဲ တစ်ခါတည်းနဲ့ အောင်တာ မပျော်နိုင်ပါလား လူလေးရဲ့'
 အဘက မျက်မှန်ပေါ်က ကျော်ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။
 'ကောင်း' က သူ့ခိုးလူမိဟန်ဖြင့် ရယ်သည်။
 'စာမေးပွဲအောင်တာက မမမေ ရှင်းပြတာတော်လို့ အဘရဲ့၊ ဝိုင်
 နေရတာက မမမေ လက်ထောက်ဆရာဝန် တာဝန်ကျလာလို့ မင်းဘူး
 ကို သွားတော့မှာမို့လို့'
 'နို့ မင်းက အခု နောက်ဆုံးနှစ်က ဆေးလက်တွေ့ပဲ ကျန်တော့
 တယ်ဆို၊ ဆေးရုံတွေပဲ ဆင်းရဲတော့မယ်၊ လူနာစမ်းဖို့က အဓိကဆို၊
 မင်းဟာ မင်း ဖြေလည်း အောင်တော့မှာပေါ့ကွ'

'အဘကလည်း သိရက်သားနဲ့'
 အဘက ပန်းဆွရင်းက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။
 'ဒီလောက် ဖြစ်နေလည်း ဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့ လူလေးရယ်၊
 အသက် နှစ်ဆယ်ကျော် လူပျိုလေးက အသက်အစိတ် အပျိုလေးကို
 ချစ်တယ်လို့ ပြောတာ စိတ်ဆိုးမယ် မထင်ပါဘူး'
 'အဘကလည်း သားက မနေနိုင်လို့ ပြောတောင် ပြောလိုက်ပြီ'
 'ဟ သောက်ခွေး၊ ဒါကျ အဘကို မတိုင်ပင်တော့ပါလား'
 ရွက်ရယ်သာ ရယ်၍ ဖြေရသည်။
 'နို့နို့ပဲ နှုတ်ဆက်စကား သွားပြောတာ အဘရေ၊ မမမေ မျက်နှာ
 လေးကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းက ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ရင်ထဲ
 မှာ ဆိုတက်လာတာ အကြာကြီး တိတ်နေတော့ မမမေက မောင်လေး
 ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးရော အဲဒါ လွတ်ခနဲ မမနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး မမရယ်၊
 မမကို 'ကောင်း' ချစ်တယ်ဆိုပြီး ပါးစပ်ကြီးက ထွက်သွားတာ၊ ကိုယ့်
 ကိုယ်ကိုယ်တောင် တိုင်ပင်ချိန် မရလိုက်ပါဘူး'
 အဘက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။
 'အဲဒီတော့ ဟိုသမီးလေးက နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲ အောင်ပြီးမှ
 အဖြေပေးမယ်လို့ ဖြေလိုက်ရောလား'
 'ကောင်း' မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည်။
 'အဘ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ'
 အဘက ပန်းတွန့်ပြသည်။
 'ခါတိုင်းလိုပဲပေါ့ကွ၊ အဘက ဖြစ်နိုင်ခြေ တွက်တာပေါ့၊ အဲဒီ
 သမီးလေးက မင်းပြောထားတဲ့ ပုံစံအရဆိုရင် မင်းကို ချစ်ရင်လည်း
 ဒီအဖြေပဲ ပေးမှာပဲ၊ မချစ်ရင်လည်း ဒီအဖြေပဲ ပေးမှာပဲ'
 'ကောင်း' မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။
 'ချစ်ရင် စောင့်ခိုင်းတာတော့ မိန်းကလေးမို့ ထားပါတော့ အဘ
 ရယ်၊ မချစ်ဘဲနဲ့ရော စောင့်ခိုင်းပါ့မလား၊ တစ်ခါတည်း ငြင်းမှာပေါ့'
 အဘက ခေါင်းခါသည်။

‘မချစ်ဘူးလို့ ပြောချင်ရင်လည်း မင်း ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးမှပဲ ပြောမှာပဲ၊ ဒီသမီးလေးက အဘလို့ပဲ ဥယျာဉ်မှာ စိတ်ဓာတ် ဝင်နေပြီ၊ သူ့ပျိုခွဲတဲ့ ပန်းလေး သူ့ကြောင့် ညှိုးမှာ ကြောက်မှာပဲ’

‘ကောင်း’ ရင်လေးသွားမိသည်။

‘ဒါဆို သားက ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

‘ဘာလုပ်ရမှာလဲကွ၊ ဆရာဝန် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေါ့၊ စာမေးပွဲ တစ်ခါတည်း အောင်အောင် စာကို ကြိုးစားပေါ့၊ ဆရာဝန်လည်း ဖြစ်ရော၊ သမီးလေးဆီက အဖြေက ‘ချစ်တယ်’ ဆိုရင် အိုကေပြီပေါ့၊ မိဘတွေကလည်း သဘောတူမှာပဲ’

‘အဘပဲ မချစ်ဘူးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ဆို၊ မချစ်ဘူး ဆိုရင်ကော’

‘ဒါဆိုရင်တော့ ဆရာဝန် ဖြစ်သွားတာ မြတ်တာပေါ့ သားရဲ့’

‘ဟာ အဘကလည်း’

နှုတ်ခမ်း စုပွားသော ‘ကောင်း’ ကို ရယ်၍ အဘက ပန်းပင်ကို ဆက်ဆွနေရင်း တခြားရော မင်း ဘာလုပ်လို့ ရလို့လဲ သားရယ်၊ မင်းကို ဒီလိုပဲ သမီးလေးက ပြောလိုက်တာ မင်းမှာ တခြား ရွေးစရာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ တစ်နှစ်ကြာရင် ဘာပဲ ဖြစ်လာ ဖြစ်လာ မင်းဘဝမှာ ဘာအနှံ့မှ မရှိဘူး၊ ဆရာဝန်ဘွဲ့နဲ့ အဖိုးတန် ချစ်သူလေး တွဲရမှာလား၊ ဆရာဝန်ဘွဲ့ ချည်းပဲ ရမှာလား၊ ဒါပဲရှိတယ်၊ ဘာမှတော့ မဆုံးရှုံးသွားဘူးဟု ဖြေသည်။

‘ကောင်း’ ကတော့ ဘာလဲ၊ အကို့ မဝတ်ထားသော ကျောပြင်ပေါ်က အနာရွတ်ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း တွေဝေစဉ်းစားနေမိသည်။ ပြီးမှ

‘အဘ’

‘ဟေ’

‘အဘကျော်က ဒဏ်ရာက အဘ ပြောပြောနေတဲ့ ခြူးရွှေ၊ ပန်ကောက်တိုက်ပွဲတုန်းက ရခဲ့တာလား’

‘ဟုတ်တယ် သား၊ ဗုံးဆန်ဝင်သွားတာ’

‘အဲဒါကြီးနဲ့တောင် အဘ နောက်မဆုတ်ဘဲ ဆက်တိုက်ခဲ့တာ’

နော် အဘ၊ သေမှာ မကြောက်ခဲ့ဘူးလား’

အဘက ရယ်သည်။

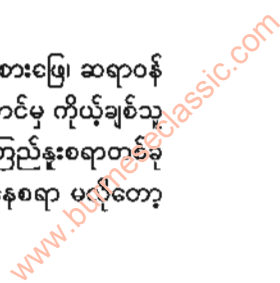
‘သေမှာ မကြောက်တဲ့ လူ ဘယ်ရှိမှာလဲ သားရယ်၊ အဘပြောခဲ့ပါပကောလား၊ အဲဒီတုန်းက အဘလက်အောက်က အရာရှိလေး ဦးစီးတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က ရှေ့မှာ ‘ပင်းဒေါင်း’ ပိတ်အတိုက်ခံနေရတယ်၊ အဘက တွက်တယ်၊ ဒီဒဏ်ရာတန်းလန်းနဲ့ ငါဆက်တက်ပြီး လုံးချလိုက်ရင် ကံကောင်းရင် ဒီကောင်တွေ အဖွဲ့ကို ကယ်နိုင်မယ်၊ ကံဆိုးရင်သေမယ်၊ နှစ်လမ်းရှိတယ်၊ ဆုတ်ပြေးရင်တော့ ရှင်သွားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသက်ရှင်သွားရင်တောင် ကိုယ့်ရဲဘော် ရဲဘက်ကို အသေခံ မကယ်ထုတ်ခဲ့တဲ့ လူဘဝနဲ့ ရှင်ရမယ်၊ လိပ်ပြာလုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သေသလိုပဲ ဆိုးတာပဲ၊ ဒီလို တွက်လိုက်တော့ လုံးချလိုက်တာကသာ မြတ်စရာ ရှိတယ်လို့ မြင်လာတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဆေးရဲဘော်ကို ဗုံးစကို ညှပ်နဲ့ ဆွဲထုတ်ခိုင်း၊ တက်ထရာဆိုင်ကလင်းတောင့် အနာထဲ ညှစ်ထည့်ပြီး ဆက်တိုက်တာ ကံကောင်းတော့ ကိုယ်လည်းရှင် သူလည်း ကယ်နိုင်ခဲ့တာပေါ့’

အဘက စကားအရှည်ကြီး ပြောရာမှ နား၍ လှည့်ကြည့်သည်။

‘အဘပြောပြောနေတဲ့ စာရေးဆရာ ဟားဗတ်အင်ကာဆယ်ရဲ့ စကားအတိုင်းပေါ့၊ Calculated Risk ဆိုတာလေ၊ ကြိုတင်တွက်ချက်ထားသော ကံဆိုးနိုင်ခြေ ပမာဏလို့ ပြောရမလား မသိဘူး၊ ကောင်းနိုင်တာရော၊ ဆိုးနိုင်တာရော ကြိုတွက်ကြည့်၊ ဆိုးမယ့် ပမာဏကို တန်တယ် ထင်ရင် ကောင်းတဲ့ ပမာဏကို အရေးကြီးတယ်ထင်ရင် အန္တရာယ် ကြားကလည်း စွန့်စားရဲရမယ်၊ အဲသလိုလူမှ ဘဝမှာ အရာရာကို အရှုံးပေးစရာမှ မလိုတော့တာ’

အဘက သက်မပင့်တင်လိုက်သည်။

‘မင်းလိုပေါ့ လူလေးရယ်၊ ဒီစာမေးပွဲကို ကြိုးစားဖြေ၊ ဆရာဝန် ဖြစ်ပြီးလို့ ကိုယ့်ချစ်သူဆီက အချစ်ကို မရခဲ့ရင်တောင်မှ ကိုယ့်ချစ်သူ ဖြစ်စေချင်တာကို ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်လို့ ကြည်နူးစရာတစ်ခု ရလိမ့်မယ်လို့ သဘောထားနိုင်ရင် ဘာမှ စဉ်းစားနေစရာ မလိုတော့’

ဘူး ချသာချပဲ
'ကောင်း' ပါးစပ်က ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘဟု အလိုလို ပြောပြီးရက်သား
ဖြစ်သွားပါသည်။

| ၆ |

'သိပ်တော်တာပဲ ကောင်းရယ်'
မမမေ၏ အသံလေးက လှိုက်လှဲစွာ တုန်ယင်နေသည်။
သည်အသံလေးကို ကြားရသည်မှာ ခွဲစိတ်ပညာ ဂုဏ်ထူးဖြင့်
စာမေးပွဲ အောင်သည်ဆိုတာကို သိသိချင်း အချိန်ကထက်ပင် ကြည်နူး
စရာ ကောင်းလှသည်။

'ခုတော့ အဖေရော သားရော ကောင်းပေါ့ ဟုတ်လား'
မမေက မျက်ရည်လေးများလည်အောင် ပြုံးရင်းက မေးသည်။
'ကောင်း' ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပါသည်။
'မမက မှတ်ထားတာကိုး'
မမမေက ရယ်သည်။

'ဒီလောက်တော်တဲ့ ကောင်း တတိယနှစ်တုန်းက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့
လို့ အဲဒီလို ဖြစ်ရတာလဲ၊ မမမေတော့ နားမလည်နိုင်ဘူး'

'ကောင်း' တွေဝေ စဉ်းစားကြည့်ပြီးမှ ဖြေသည်။

'သိပ်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် တွဲကြတာ မမမေရယ်၊
နှစ်ယောက်က ဆေးကျောင်း ဆက်မတက်တော့ဘူးဆိုပြီး ထွက်သွားကြ
တယ်၊ တစ်ယောက်က နိုင်ငံခြားမှာ အိတ်လက်ထရွန်းနစ် ဆက်တက်
တယ်၊ တစ်ယောက်က ဒီမှာ စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်တယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး
အဆင်ပြေကြတယ်၊ ကောင်း တစ်ယောက်တည်း စာတွေ ကျက်ပြီး
ကျန်ခဲ့တော့ ယောင်ချာချာပေါ့လေ၊ သူတို့လို လိုက်လုပ်ရကောင်းနိုးနိုး
ပေါ့၊ နောက်မှ ကောင်း သဘောပေါက်လာတယ်၊ သူတို့က ပိုက်ဆံပဲ
လိုချင်တာ၊ ကောင်းက ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး သူများတွေကို ကူညီနိုင်တယ်
ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကို လိုချင်တာ၊ သူတို့တစ်တွေဟာ ကျွန်တော့် ရေရှည်ဘဝ

အတွက် အရေးမပါလှဘူးပေါ့လေ'
'ကောင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သဘောပေါက်တာလား'
'အဘကြောင့်ပါ အဘကတော့ ကျွန်တော့် ဘဝရဲ့ ပဲ့ကိုင်
မာလိန်မှူးပါပဲ'

မမမေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍ အဘကို တွေ့ဖူးချင်
လိုက်တာဟု ဆိုသည်။ ကောင်းက ချက်ချင်း သတိရဟန်ဖြင့်
မေးသည်။

'မမမေ ကျွန်တော် မမမေ အဖြေကို စောင့်နေတာလေ'
မမမေက ကောင်း မျက်နှာကို ထူးဆန်းစွာ ကြည့်သည်။
'ကောင်း မမမေ မေးတာကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး တကယ်
ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ရှိရဲ့သားသား ဖြေမလား'

'ဖြေမှာပေါ့ မမရဲ့'
မမမေက ကောင်းပြီဟု ဆိုကာ သက်မပင့်တင်လိုက်သည်။
ကောင်းကတော့ အသက်ပင် မရှူရဲတော့။

'ကောင်းကို အခု မမမေက မောင်လေးတစ်ယောက်ထက် မပိုနိုင်
ဘူးလို့ ဖြေရင် ကောင်း ဘာလုပ်မလဲ'
ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။

| ၇ |

'ဖြေလေ ကောင်း'
ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် အသံထွက်မလား၊
ထွက်လာတော့လည်း အက်ရှသော အသံ ဖြစ်နေသည်။

'မမက အဖိုးသားဆုံး ဖြေဆိုတော့ ကောင်း အမှန်အတိုင်း ဖြေပါ
မယ်၊ မမမေ မချစ်ဘူးဆိုလည်း ကောင်းဘဝမှာ လုပ်စရာ ရှိတာတွေ
ဆက်လုပ်နေမှာပါပဲ'

'လုပ်စရာ ရှိတာတွေ ဆိုတာက'
'လက်ထောက်ဆရာဝန် လုပ်မယ်၊ ခွဲစိတ်ဘွဲ့လွန် ဖြေမယ်၊

အောင်ရင် တက်မယ်၊ လူနာတွေ ဆေးကုမယ်ပေါ့၊ မမမေ ချစ်လည်း
ဒါတွေပဲ လုပ်ရမှာပါပဲ၊ မမမေ မချစ်လည်း ဒါတွေကတော့ လုပ်နေဦး
မှာပါပဲ၊ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်ပေါ့လေ'

မမမေက ထူးဆန်းစွာ ကြည့်နေဆဲ

'မမမေ လက်မထပ်မချင်းတော့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက် ထား
နေဦးမှာ၊ မမမေ အိမ်ထောင်မကျမချင်း ကောင်း ဘယ် မိန်းကလေးကို
မှ စိတ်မကူးဘဲ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး စောင့်နေဦးမှာ'

မမမေက လှပစွာ ပြုံးသည်။

'ဒါမှ ငါ့မောင်လေးကွ၊ မမမေတော့ စိတ်ချသွားပြီ'

'ကောင်း၊ မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။'

'ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ဖို့ စိတ်ချသွားတာလား မမ'

မမမေက ချစ်စရာကောင်းလောက်အောင် ပြုံး၍ ဖြေသည်။

'မဟုတ်ဘူး ကောင်းကို တစ်သက်လုံး အားကိုးပြီး ချစ်သွားဖို့
မမမေ စိတ်ချသွားတာ၊ မင်းကို မမချစ်တယ်၊ မင်း ပြောပြောနေတဲ့
မင်းဘဝရဲ့ ပဲ့ကိုင်မာလိန်မှာဆိုတဲ့ အဘနဲ့သာ မမမေကို မိတ်ဆက်ပေး
တော့'

မျက်စိရှေ့က နေရောင်ခြည်သည် 'ကောင်း' ရှေ့တွင် ရုတ်
တရက်ကြီး လှပစွာ တောက်ပလာလေသည်။

[၈]

'မာလိန် မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးရယ် အဘက မာလင်ပါ'

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကန်တော့နေကြသော ဒေါက်တာ
ဘကောင်းနှင့် ဒေါက်တာ မေမေအောင်တို့ကို အဘက ကုလားထိုင်
ပေါ်တွင် ထိုင်စေရင်းက ရည်ရွယ်ဖတ်ရွမ်း ပြောသည်။ ကောင်းရော
မမမေပါ နားမလည်ပါ။

'မာလင်ဆိုတာ ဘာလဲဟင် အဘ'

'သမီး ဘုရင်အာသာနှင့် သူ့ရဲကောင်းများ စာအုပ်တော့ ဖတ်ဖူး

မှာပေါ့၊ အာသာဘုရင်ဘေးကနေ တစ်ချိန်လုံး အကြံတွေပေးနေတဲ့
'မာလင်' လေ'

မမမေက ရယ်သည်။

'အဘက ဒါဆို မှော်ဆရာကြီး ဖြစ်သွားမှာပေါ့'

အဘက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

'မှော်ဆရာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ သမီးရယ် ပဉ္စလက် ဆရာပေါ့၊
ကောင်းရဲ့ ဘဝကို ဂဏန်းလိုလုပ်ပြီး တွက်တဲ့နည်းတွေ တစ်ချိန်လုံး
သင်ပေးနေတဲ့ ပဉ္စလက်ဆရာကြီးပေါ့'

'ဒါဆိုရင် သမီးကိုလည်း သင်ပေး'

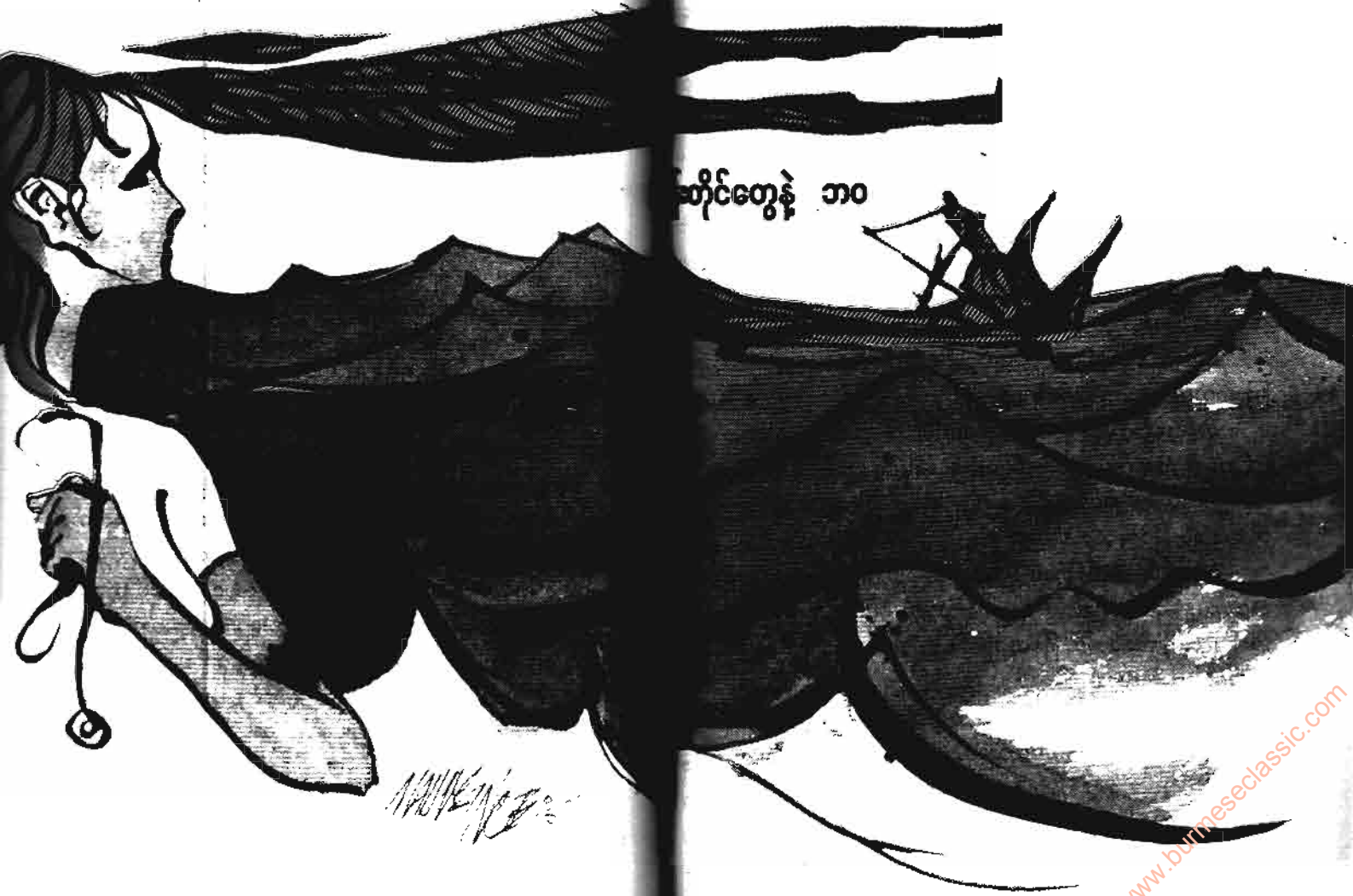
'ဟေ'

'အဘပဲ စောစောက ပြောတယ်လေ၊ သမီးကို မမြင်ဖူးခင်
ကတည်းက ကိုယ့်သမီးလို မြေးလို စိတ်ထဲမှာ ထားခဲ့တာဆို၊ ဒါဆို
သမီးလည်း အဘဆီက အဲဒီပညာတတ်ချင်တယ်'

အဘက အားရပါးရ ရယ်သည်။

'သမီးရယ်၊ သမီးက ဒီပညာကို အစကတည်းက တတ်ပြီးသားပါ၊
သမီးအကြောင်းတွေ လူလေး ပြောပြောနေခဲ့ ကတည်းက 'အဘ' အဲဒီ
လို ထင်နေခဲ့တာ၊ သမီး လူလေးကို အဖြေပေးပုံပေးနည်း ကြားလိုက်ရ
တော့ အဘ သိပ်ကို သေချာသွားပြီ၊ ဒီနေ့ကစပြီး အဘအနားယူတော့
မယ်၊ လူကလေးကို အကြံတွေ ဆက်ပေးဖို့ တာဝန် သမီးပဲ ယူတော့'
ကြည်နူးပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောသံလေးများ ဝေစည်သွားပါသည်။

မှတ်ချက် 'အဘ' သို့ ချစ်ခင် လေးစားစွာ အမှတ်တရ။

ဆိုင်တွေနဲ့ ဘဝ

အောင်ကျော်စွာ

[၂]

ထားထွက်ခါစကတော့ သူကလည်း နှစ်ခုကို တစ်ယောက်တည်း ထိုင်
လာသည်။ မိန်းကလေးကလည်း သူ့ရှေ့ကခုံတွင် နှစ်ခုကို တစ်ယောက်
တည်း၊ သူကတော့ အနံ့အသက်အလွန်ဆိုးသူ၊ ကားပေါ်တွင်ပင် လစ်
လျှင် လစ်သလို ဆေးလိပ်သောက်တတ်သူ၊ အရက်မူးလာသူ၊ ကလေး
အကြီးကြီးကို လက်မှတ်သီးခြား မဝယ်ဘဲ ခေါ်လာသူ စသဖြင့် လူပေါင်း
စုံ ကြုံခဲ့ပြီး အတွေ့အကြုံကြောင့် ငွေငါးထောင် မနုမြောနိုင်ဘဲ နှစ်ခု
တစ်ယောက် စီးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးကတော့ သည်ခရီး
တို့ သူ့လောက် အတွေ့အကြုံများပုံမရ။ လက်မှတ်တစ်စောင်တည်း
မဝယ်စီးလာသည်။

သူ့ဘေးက ကပ်လျက် ထိုင်မည့်သူက သစ်ရာကောက်လမ်းခွဲက
ထက်လာသည်။ မိန်းကလေးနှင့် ယောက်ျားလေး ဘယ်လိုမှ လှည့်မရ
၍ အတူတူ ဖြစ်သွားရခြင်းကို ယာဉ်နောက်လိုက် ဝန်ထမ်းက တောင်း
မိန်သည်။

ကားက ဆင်ဖြူကျွန်းက စထွက်၊ မိန်းကလေးက မကွေးက
ထက်ပြီး ယောက်ျားလေးက မကွေးတွင် လက်မှတ်လာဝယ်ကာ သစ်ရာ
ကောက်က စီးခြင်းဖြစ်၍ ထိုသို့ လွဲတတ်သည်ကို မိန်းကလေးက
ရပါတယ်ဟု လက်ခံလိုက်သည်။ သူမနှင့် အသက်ချင်း သိပ်ကွာဟန်
တော့သော ယောက်ျားပျိုကလည်း လည်ကတုံး အင်္ကျီဖြူနှင့် ကချင်
လုံချည်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားထားသော တစ်ဦးတည်း ခရီးသွား
ဖြစ်သည်။

သို့သော် တစ်နာရီခန့်အတွင်းတွင် မထင်တာတွေ ဖြစ်လာသည်။
ယောက်ျားပျို လူငယ်က အိပ်ပျော်လျက်က မိန်းမပျိုဘက်သို့
ထိုင်လဲ၍ ကျသည်။ မိန်းမပျိုက 'အို ဘယ်လိုလဲ' ဟု တိုးတိုးရွတ်၍
တွန်းထုတ်သည်။ တစ်ဖက်သို့ ပြန်ယိုင်သွားသော်လည်း သကောင့်သား
လုံးဝ မနိုး။ နောက်တစ်ခါ ပြန်ကျလာပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့

[၁]

'ဟယ် ဟိုကိုရီးယား မင်းသမီးလေးပေါ့၊ သနားပါတယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ
သတ်သေသွားတာ'

ခရီးဖော် မိန်းမပျိုက ခရီးသည်တင်ကားကြီး ဦးပိုင်းမှ ရုပ်မြင်သံ
ကြားစက်တို့ ငေးကြည့်ရင်းက တိုးတိုးဆိုသည်။

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး နာမည် မသိသေးသော်လည်း ကားထွက်ခါစ
က သူမ၏ အခက်အခဲကို ကူညီပေးခဲ့၍ ခင်မင်စ ပြုနေပြီမို့ တစ်ခုခု
ပြန်ပြောလိုက်ရန် ပြင်မိသည်။ ခက်တာက ကိုယ်မကျွမ်းကျင်သော
ဘာသာရပ် ဖြစ်နေသည်။

ညနေပိုင်း ဘယ်တော့မှ မအား၍ ကိုရီးယားကား မကြည့်ဖြစ်
သည်က ကြာနေလေပြီ။ သည်မင်းသား၊ မင်းသမီးကလေးများ
အကြောင်းကို လစဉ်ထွက် မြန်မာမဂ္ဂဇင်းများ ဖတ်ရှုရင်း ကြားဖူးနားဝ
လောက်သာ ရှိတော့သည်။

နာမည် မသိရသေးသော်လည်း ဆရာဝန်မကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ရ
မည်ဟု သူ ကျိန်းသေတွက်မိထားသော သည်မိန်းကလေးကတော့
ညနေခင်းပိုင်းများ အားလပ်ဟန်တူသည်။

မျက်ရည်ပင် မသိမသာ ဝိုင်းစပြုလာသော နုပျိုသည်မျက်လုံး
ကလေးတစ်စုံကိုသာ တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်နေလိုက်မိသည်။

၁၇၆

လတ်ကရည်တော်

မိန်းမပျို သူမအားနှင့် ကြီးစားတွန်းသော်လည်း ပြန်ယိုင်မသွား။

သူတို့ရှေ့ခုံမှ အသက် ၅၀ ခန့် မိန်းမကြီးက လှည့်၍ 'မိုးနေတာ ထင်တယ်' ဟု တိုးတိုးပြောသည်။ ဆောက်တည်ရာမရ မျက်စိ မျက်နှာ ပျက် ဖြစ်နေသော မိန်းမပျိုကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်၍ ယာဉ်နှောက် လိုက်က ခပ်ဝေးဝေးတွင် သွားနေနေသည်။ သူလည်း မတတ်နိုင်ဘဲ သည့် သဘော။

၁၃ နာရီ ကြာမည့် ခရီးကို သင်္ကေတသားနှင့် အတူ သည် မိန်းကလေး ဘယ်လိုလုပ် စီးရမှာတဲ့လဲ။

'သမီး ဒီကိုလား၊ ဦးနဲ့ လဲလိုက်'

မိန်းမပျို မျက်နှာကလေး ဝင်းပသွားပြီး သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့် သည်။

'ဦးက နှစ်ခုံယူထားတာလား'

'အေး၊ ရတယ်၊ သမီးပဲ ထိုင်လိုက်တော့၊ ဦး အဲဒီမှာ ထိုင်မယ်'

'အို မဟုတ်တာ၊ ဒီလူနဲ့တော့ လာမထိုင်ပါနဲ့၊ သမီး အဲဒီတစ်ခုံမှာ ထိုင်ရရင်ပဲ ဦးကို ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ'

'သမီးသဘော'

သည်လိုနှင့်ပင် သည်မိန်းကလေးက သူ၏ ခရီးဖော် ဖြစ်လာခဲ့ သည်။

[၃]

'ဦးက ကိုရီးယားကား မကြည့်ဖူးဘူးလား'

'အွန်စော၊ ဂွန်စောတို့၊ နှလုံးလှ ဆရာဝန်တို့တော့ ကြည့်ဖူးတယ်၊ ကြိုက်လည်း ကြိုက်ပါတယ်၊ နောက်ပိုင်းက ခရီးသွားရတာ များ တော့ စောင့်မကြည့်ဖြစ်တဲ့ အတူတူဆိုပြီး မကြည့်ဖြစ်တော့တာပါ' 'ဪ၊ ဪ' ဟု ဆိုကာ မိန်းမပျိုက ရုပ်မြင်သံကြားဘက်

သမားလည်ပြန်

ပြန်ဝေးနေသည်။ ရှေ့ခုံတွင် တစ်ဦးတည်း ကုလားသေ၊ ကုလားမော အိပ်ပျော်နေရာမှ လဲကျသွားလိုက်၊ သူမ ထားခဲ့သော ပလတ်စတစ်ခြင်း ပေါ် ထောက်မိတိုင်း ပြန်မတ်တက်လာလိုက် ဖြစ်နေသော အရက်မူး နေသည့် လူငယ်ကိုလည်း ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်၍ ပြုံးပြန်သည်။

'ဦးကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ'

'ရပါတယ်၊ ဦးလည်း ဒီခုံအားလား ခဏခဏ လာမေးမခံရတော့ ဘူးပေါ့' ပြိုင်တူ ရယ်မိကြသည်။

'သမီးက ကိုရီးယားကားတော့ သိပ်ကြိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုပြ

တာလို ရုပ်ရှင်တွေတော့ သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ စီးရီးအရှည်ကြီးတွေမှ'

'ညနေဆေးခန်း မထိုင်ဘူးပေါ့'

'ရှင်'

မျက်လုံးကလေးများ ပိုင်းသွားသည်။ 'သမီး ဆရာဝန်မှန်း ဦး ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ' ဟု တိုးတိုးမေးသည်။

'မတွေးကနေ သောကြာနေ့ ညနေထွက်တဲ့ ကားပေါ်မှာ သမီးလို အရွယ် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဝတ်စားထားတဲ့ မိန်း ကလေးတွေ ပါလာရင် ဆရာဝန်လား၊ တက္ကသိုလ်က ဆရာမလား၊ ပုဂ္ဂလိကဘဏ်က ဝန်ထမ်းလား၊ စီးနေကျ ဦးတို့လို လူတွေကတော့ ခွဲတတ်နေပါပြီ'

မိန်းမပျိုက သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ သမီးက မကျေးဆေးတက္ကသိုလ်က သရုပ်ပြ ဆရာ ဝန်ပါ၊ နာမည်က 'ဝတ်မှုန်' ပါ။ ဦးက'

'ဦးက စာရေးဆရာပါ'

ကလောင်နာမည်ကို ပြောပြတော့ မိန်းမပျိုက မျက်မှောင်ကြုတ် သည်။ အားနာဟန် ပေါ်လာသည်။

'ဦးစာတွေက ဦးတို့အရွယ် ၄၀ ပိုင်းတွေပဲ ဖတ်ကြတာ များတယ်

ကွယ်၊ အထူးသဖြင့် ကိုရီးယားကား ပရိသတ်ကတော့ ကြိုက်မယ် မထင်ဘူး'

'ဆောရီး ဦး' ဟု ဆို၍ ရယ်လေသည်။

သစ်ရာကောက် ကိုးပင်လမ်းခွဲ တစ်လျှောက် ဖုန်လုံးကြီးများ ကားထဲသို့ လှိမ့်၍ ဝင်လာတော့ မိန်းမပျိုက ခွဲစိတ်ခန်းသုံး မျက်နှာနဲ့ ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်စွပ်သည်။ သူ့ကိုလည်း တစ်ခုလှမ်းပေးတော့ ပြုံး၍ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ 'ဦးက ရိုးသွားပြီ' ဟု တိုးတိုးဖြေတော့ သူမက ရယ်သည်။

[၄]

လမ်းတစ်လျှောက်တွင်တော့ ဆေးတက္ကသိုလ် (မန္တလေး) တွင် တယ်ရောက်စဉ်က သူမ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော အခတ်အခဲများအကြောင်း ဝတ်မှုန်က ဝေဝေဆာဆာ ပြောပြသည်။

'မလွယ်ပါဘူး ဦးရယ်၊ သမီး ညည်းပြတာနဲ့ ဦးစိတ်ညစ်သွားပြီလား'

ပြုံး၍ ခေါင်းခါပြသည်။

'ဒါက သဘာဝပဲ မဟုတ်လား သမီးရဲ့၊ အင်္ဂလိပ် စကားတောင် ရှိတယ်လေ၊ 'The sleepless nights you passed, the failures you met, the shoulders you cried on' တဲ့ ကြားဖူးလား'

'အိပ်ခွင့် မရတဲ့ ညတွေ၊ ကြုံဆုံခဲ့ရတဲ့ ရှုံးနိမ့်မှုတွေ၊ မှီပြီး ငိုခဲ့ရတဲ့ ပခုံးတွေ' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော အင်္ဂလိပ် စကားကို ရွတ်ပြမိသည်။ ဝတ်မှုန်က သူ့ရွတ်ပြသော အင်္ဂလိပ် စကားကို တိုးတိုးရွတ်ဆိုကြည့်သည်။

'The shoulders you cried on' တဲ့၊ ကောင်းလိုက်တာ ဦးရယ်၊ ဒါ စာရေးဆရာကြီး တစ်ယောက်ယောက် ပြောထားတာလား'

'ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်ပါ၊ စကော့လူမျိုးပေါ့၊ Professor

James Patric တဲ့၊ ဆုံးသွားရှာပါပြီ'

'သမီးမှာကတော့ မိဘနဲ့လည်း တစ်မြို့စီ၊ စာမေးပွဲတွေကလည်း ကျလိုက်၊ အောင်လိုက်နဲ့ မအိပ်ရတဲ့ ညတွေနဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေသာ ရှိခဲ့တာ၊ မှီငိုစရာ ပခုံးလည်း မရှိခဲ့ရပါဘူး ဦးရယ်' ပြောရင်း ရယ်ပြန်သည်။

'အခုတော့ ပန်းတိုင်ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား'

'ဒါ ပန်းတိုင် ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဦးရယ်၊ ရှေ့လျှောက် အများကြီး ရုန်းရ၊ ကန်ရဦးမှာ၊ သမီးက အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ကလည်း ဖြစ်ချင်သေးတယ်၊ ဖြစ်လာမယ်၊ မဖြစ်လာမယ်က မသေချာသေးဘူး၊ တွေ့ရမယ့် အခက်အခဲတွေက သေချာနှင့်နေပြီ၊ မဟာသိပ္ပံ ဝင်ခွင့် ဖြေဖို့က နှစ်နှစ်စောင့်ရမယ်၊ ဒီကြားထဲ 'ဇီးပင်ကြီး' ကလည်း တက်ပြီးထားပါမှ ဝင်ခွင့်ကလည်း ဘယ်နှုတ် ဖြေရမယ် မသိသေးဘူး၊ အောင်ရင်လည်း စာမေးပွဲက အဆင့်ဆင့်၊ ပြီးရင် ပညာတော်သင် သွားချင်ရင် ကြိုးစားရဦးမယ်၊ ဒါက သိပ်ခက်သွားပြီ၊ သိပ်တော်၊ သိပ် ကြိုးစားတဲ့လူမျိုးမှ သွားရတာ၊ အဲ ရဲ့လို့ ပြန်လာရင်လည်း ပါရဂူဘွဲ့က ဆက်ရုန်းရဦးမယ်၊ အားလုံးလည်း ပြီးရော ပင်စင်ယူခါနီးရော၊ ဘယ်မှာလဲ ပျော်စရာ၊ တစ်ဘဝလုံးကို ရုန်းကန်စရာတွေချည်းပဲ၊ တန်းစီနေတာ မဟုတ်ဘူးလား'

'အဲဒါ အောင်ပွဲတွေ၊ ပျော်စရာတွေ တန်းစီနေတဲ့ သဘောပေါ့ သမီးရဲ့'

'ရှင်'

မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွားသည်။

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ရုန်းစရာ၊ ကန်စရာ မပါရင် သမီးက ဘယ်ဟာကို သွားပြီး အနိုင်ယူရမှာလဲ၊ အနိုင်ယူစရာ ဘာမှ မရှိတော့ ဘဝက ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်သွားတယ်ဆိုတဲ့ အရသာကို မခံစားရတော့ ပျော်စရာ ဘယ်ကောင်းတော့မှာလဲ၊ 'ဘဝအသေကြီး' ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ဝတ်မှုန် မျက်မှောင်လေး ကြုတ်သွားသည်။

ဦးပြောတာ နည်းနည်းလေး နက်သွားသလိုပဲ၊ သမီး မရှင်းဘူး' ဖွဖွ ရယ်မိသည်။

'ဆောရီး ဦးက စာရေးဆရာဆိုတော့ စကားတန်ဆာ ဆင်ပြော သလို ဖြစ်သွားတယ်၊ ရှင်းရှင်းကလေးပါ၊ သမီးက ဆရာဝန်ဆိုတော့ ၂၄ နာရီလုံးလုံး မအိပ်လိုက် ရတာမျိုး ကြုံဖူးမှာပေါ့'

'ကြုံဖူးတာပေါ့၊ အလုပ်သင် ဆရာဝန် ဘဝတုန်းက' 'နောက်တစ်နေ့ အိမ်ပြန်ရောက်လို့ အိပ်ရာပေါ် ရောက်တော့ ဘယ်လိုခံစားလိုက်ရလဲ'

'တုံးခနဲပဲ' 'မဟုတ်ဘူးလေ၊ အိပ်ရာတာကို တအားကျေနပ်သွားတယ် မဟုတ် လား'

'ဟုတ်'

'အေး သိပ်အိပ်ချင်နေတဲ့ အချိန်မှာ မအိပ်ရဘဲ အိပ်လိုက်ရင် လူနာက သေသွားမှာကိုး၊ မအိပ်ဘဲ ပေတေပြီး ကု၊ ဖိုးလင်းတော့ လူနာ ကလည်း ရှင်သွား၊ ကိုယ်ကလည်း အနားရပြီး အိပ်ချလိုက်ရတာ ဘယ် လောက် ပျော်ဖို့ကောင်းလဲ၊ ဒီအရသာကို သိဖို့ဆိုတာ ဒီလို အပင်ပန်း မခံရဖူးဘဲနဲ့ သိနိုင်ပါ့မလား'

ဝတ်မှုန် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

'ဟုတ်တယ်နော်၊ အိပ်မပျော်ဘူးဆိုတဲ့ လူတွေက မအိပ်ရဘူး ဆိုတဲ့ ညမျိုးကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး'

'သေချာတာတော့ ရှေ့က သူငယ်ပဲ'

ဝတ်မှုန်က အားရပါးရ ရယ်၍ သူက အိပ်ပျော်နေသားပဲဟု ဆိုသည်။

'အိပ်ပျော်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မူးပြီး သတိလစ်နေတာပါ။ ဦး ပြောပြချင်တာက ဘဝဆိုတာ လူတိုင်းအတွက် ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ခဲ နေတဲ့ နေရာပါ။ စိတ်ညစ်စရာတွေရယ်၊ အောင်မယ်၊ မအောင်မယ်

မသေချာတဲ့စာမေးပွဲတွေရယ်၊ ဖြေရှင်းနိုင်မယ်၊ မဖြေရှင်းနိုင်မယ်၊ မသေချာတဲ့ ပြဿနာတွေရယ်၊ ဒါတွေချည်းပဲ၊ ပျော်စရာ ရှာတယ် ဆိုတာက ထက်မြက်တဲ့၊ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတဲ့ လူတွေက ရုန်းကန်ပြီး ပြဿနာကို ရှင်းတယ်၊ အောင်မြင်သွားတဲ့အခါ အဲဒီ အောင်မြင်တဲ့ အရသာကို ခံစားပြီး ပျော်တယ်၊ ပြေလည်မသွားဘူးနော်၊ နောက် ပြဿနာ တစ်ခု ပေါ်လာတာပဲ၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ပေါ်လာမှာကို မျှော်လင့် ထားပြီးသား လူက ဆက်ရင်ဆိုင်တာပဲ၊ အဲ လူပျင်းတွေ၊ လူဖျင်းတွေက ဘဝရဲ့ ပျော်စရာကို ရုန်းကန်ပြီး မရှာဘူး၊ ထွက်ပေါက်ဖော်ပြီး ရှာတယ်၊ မူးယစ်ဆေး သုံးတယ်၊ အရတ်သောက်တယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အရွံ့ တိုက်တယ်၊ ဘဝကို ခဏမေ့ပစ်လိုက်ဖို့ ကြိုးစားကြတာပဲ ဒီကောင် လည်း ဒီလိုလူစားပဲ'

ရှေ့ခုံက လူငယ်ကတော့ သူ့စကားများကို ကြားနိုင်ဖို့ ဝေးစွ၊ ဝတ်မှုန်၏ ခြင်းပေါ်သို့ အခွေလိုက် ပုံကျနေလေပြီ။

'မမှန်တဲ့ နည်းတွေနဲ့ပဲ အပန်းဖြေဖို့ အမြဲကြံစည်နေတော့ ကြာ ရင် လူက ဆင်ခြင်တဲ့တရား နည်းလာမယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကြီးမားတဲ့ စိတ်ညစ်စရာ တစ်ခုလောက်များ ထပ်တွေ့ရင် ဘဝကိုပါ အနှံ့ပေးသွား တတ်တယ်'

'ဟိုမင်းသမီးလေးလိုလား'

'အင်း သူ့အကြောင်း ဦး သိပ်မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဦးသိတာ အဲဒီ လိုမျိုး အနည်းဆုံး နှစ်ယောက် ရှိပြီ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်'

'တို့လူမျိုး အနုပညာရှင်ထဲမှာ အဲဒီလိုမျိုး ကြားရော ကြားဖူးလို့ လား'

ဝတ်မှုန်က မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားနေပြီး 'ဟုတ်တယ်နော်၊ မကြားဖူးဘူး၊ သူတို့ဘဝက ပိုပြီး ဖိစီးမှုများလို့လား မသိ' ဟု ဆိုသည်။

ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

'လူသာ အဓိကပါ သမီးရယ်၊ သူတို့က ဖွံ့ဖြိုးပြီး နိုင်ငံကလူတွေ၊ လုပ်ရတဲ့ လုပ်ငန်းသဘောသဘာဝချင်း တူဦးတော့ အခြေခံ လိုအပ်ချက်တွေက တို့တွေထက် ပိုပြီး ပြည့်စုံနေကြတာ၊ လောဘကို မသတ်နိုင်တဲ့ ဖိစီးမှုသာ ပိုချင်ပိုမှာပါ။ သမီး ထမင်း ငတ်ဖူးလား'

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'တစ်နပ်လောက် လွတ်တာကတော့ ရိုးနေပါပြီ'

'အေး ဦး ငယ်ငယ်ကတော့ အနပ်တော်တော်များများတောင် ဆက်တိုက်လွတ်ဖူးတယ်။ ဆာလွန်းလို့ မူးဝေအားပြတ်နေတဲ့ အချိန် ရုတ်တရက် ထမင်းစားရတဲ့ အခွင့်အရေးကလေး ပြန် အပေါ်လိုက်မှာ ပျော်သွားတဲ့ အရသာမျိုး ဒီဒုက္ခနဲ့ ဒီအရသာ ဒီမိန်းကလေးတွေ ကြုံဖူးပါ့မလား'

ဝတ်မှုန်က တွေးတွေးဆဆ ခေါင်းခါသည်။

'ဟုတ်တယ်နော်၊ အခြေခံ လိုအပ်တာတွေက ပြည့်စုံတော့ လူက အောင်မြင်မှုနဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာနောက် ထပ်လိုက်၊ လိုက်ရင်းကချရရင်းက ထပ်လိုက်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လိုက်မမီတာ ပေါ်လာတော့ စိတ်ဆင်းရဲ၊ ဒါပဲနေမှာ'

လူငယ်တစ်ယောက်ကို ကိုယ်ပေးချင်သည့် အသိတရား ပေးလိုက်ရသည့် လူကြီးတစ်ယောက်၏ ကြည်နူးမှုဖြင့် သူ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'ဒါဆို သမီးက ဘဝမှာ ရုန်းကန်စရာတွေချည်းပဲ ပြည့်နေတယ်လို့ ပြောတော့ ဦးက ဒါဆိုရင် အောင်ပွဲတွေ၊ ပျော်စရာတွေ တန်းစီစောင့်နေတာမေါ့လို့ ဘာလို့ ပြောသလဲ၊ ရှင်းပြီလား'

ဝတ်မှုန်က အားပါးတရ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

[၅]

ကားက မှော်ဘီအဖြစ်တွင် လက်ကိုင်ဖုန်းဖွင့်၍ အိမ်မှ ကြိုရန် ကားကို မှာတော့ ဝတ်မှုန်က ပြုံးကြည့်သည်။

'စာရေးဆရာထဲမှာတော့ ဦးက ဘော့စ်ပဲ'

ရှက်ရှက်နှင့် ရယ်လိုက်သည်။

'စာရေးဆရာတွေကို GSM ချပေးတာ သမီး မကြားဖူးဘူးလား' ခေါင်းညိတ်ပြပြီးမှ 'ဪ ဦး ကန်တော့နော်' ဟု ဆိုသည်။

'ဘာလဲကွယ်'

'ဦး ကလောင်နာမည် သမီးမေ့သွားလို့'

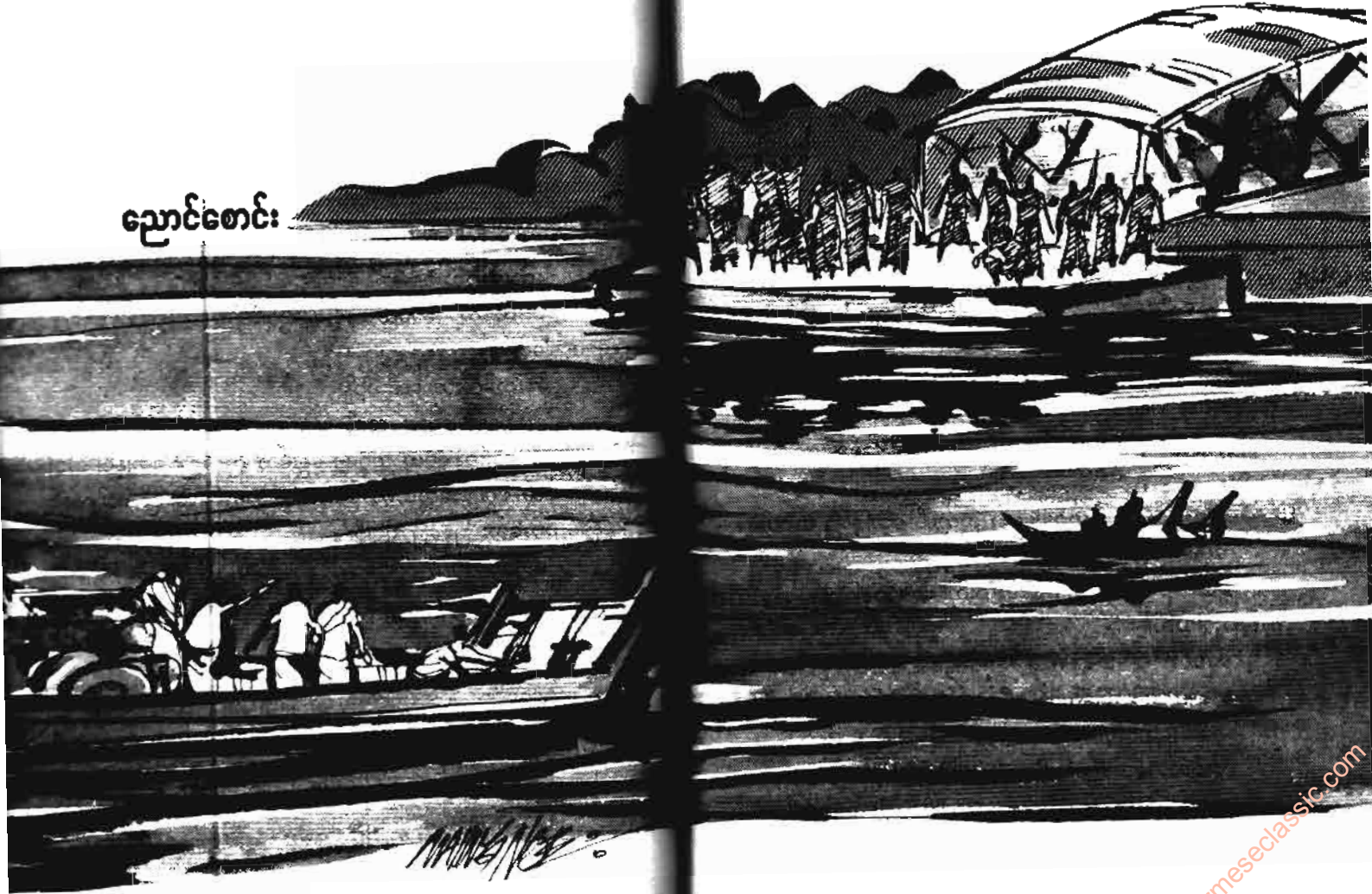
'ဟေ'

မိန်းကလေးက ရယ်သည်။

'ဦးပြောတဲ့ စကားတွေကို သဘောကျလို့လေ၊ သမီးဖြင့် အားလည်း ရှိ၊ ရုန်းကန်ရမယ့် ဘဝမျိုး ရွေးမိတာကိုလည်း ကျေနပ်၊ အဲဒါနောက်ဆို မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ဦးစာတွေ ရှာဖတ်မလို့၊ ဦး ကလောင်နာမည်ကလေး ပြန်ပြောပြပါဦး'

'ရပါတယ်ကွယ် ဦးကလောင်နာမည်က...'

ညောင်စောင်း

ဘုရားရေ၊ ဘယ်သူပြောလိုက်တာလဲ၊ ငါ့အသံလိုလိုပါပဲလား၊
လေသံလေးက ငြိမ်းချမ်းလိုက်တာ၊ ငါပဲဆိုရင် ဒီလောက် ငယ်ငယ်လေး
နဲ့ သေရမှာကို ဘာလို့ မကျေမနပ်အသံမျိုး မရှိရတာတဲ့လဲ။

ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် မိမိရင်ထဲတွင်လည်း ချောက်ချားခြင်း
ကင်းမဲ့နေသည်။

‘ဆရာကြီး ငွီအီးတွေ ပေါ်လာပြီ’

‘ဟာ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီစီရိုက်ရအောင်၊ နောက်ဆုတ်
နောက်ဆုတ်’

ဒီနိုးခနဲ အသံနှင့်အတူ တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်ပါသွားသည်။

‘ဟာလဝါတွေ ရမယ်၊ ဟာလဝါတွေ ရမယ်၊ မြေပဲယိုတွေ၊
နှမ်းပျစ်တွေလည်း ပါတယ်’

ဒါလည်း ငါ့အသံပဲ၊ ငါ ၁၀ နှစ်သားတုန်းကလေး၊ ပုသိမ်ဘူတာရုံ
မှာ လင်ပန်းလေးနဲ့ ဈေးလိုက်ရောင်းရတုန်းက အသံ။ အခု ဘယ်က
ပြန်ပေါ်လာတာတဲ့လဲ။

[၁]

စူးခနဲတစ်ချက် ရင်ဘတ်က ဓားစိုက်သလို နာလာပြန်သည်။ နာကျင်
သည့် ဒဏ်ကို အကြိတ်အခဲလိုက်တွင် သတိတို့ပင် လစ်ချင်ချင် ဖြစ်လာ
သည်။

ဘုရား ဘုရား၊ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ် သေဖြစ်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

‘ပေစင် ထည့်မယ်ဟေ့၊ အဆင်သင့်ပြင်’

မိမိဆရာ ဖြစ်ဖူးသူ နှလုံးအထူးကု ဆရာဝန်ကြီး၏ အသံကို
သဲ့သဲ့ကြားသည်။

ပေစင်။

ဘုရားရေ ငါ့နှလုံးခုန် ရပ်နေပြီတဲ့လား။ ဒါဆို ဘာလို့ ငါ့အသိစိတ်
က မြဲနေသေးရတာတဲ့လဲ။

လူဆိုတာ သေမျိုးပဲ၊ သိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အသက်က လေး
ဆယ်ကျော်ရဲ့ပဲ ရှိသေးတာ၊ ပြီးတော့ အသက်ပေါင်း များစွာကို ကယ်
ဖူးတဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်။ ကိုယ့်အလှည့်ကျမှ သက်တမ်းတိုတိုလေး
နေရတော့မှာတဲ့လား။

‘တာဝန်ကျေပြီလေ’

[၂]

‘မေမေ ဟာလဝါ ဝယ်ပေး’

‘ဟယ် ဒီကလေး၊ အလကား ရင်ကျပ်မယ် မစားနဲ့’

‘မရဘူး၊ မရဘူး စားမှာပဲ၊ ဝယ်ပေး ဝယ်ပေး’

ကလေးက ခြေဆောင့်ငို၍ ပူဆာသည်။ နဂိုကတည်းက ရထား
ကျပ်ညပ်၍ စိတ်ရှုပ်နေဟန်တူသော မိခင်က သူကလေးကို သူ့မျိုးစုံ
မြည်တွန်တောက်တီး၍ ‘ဟဲ့ ဟိုကလေး လာဦး’ ဟု ခေါ်သည်။

‘ဒီဘူးက ဘယ်လောက်လဲ’

‘နှစ်ကျပ်ခွဲပါ ဒေါ်လေး’

'များတယ် နှစ်ကျပ်တစ်မတ်ထား'

ပါ' မရပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ အဲဒီဈေးနဲ့ ဆိုင်ကြီးက ဝယ်ထားရတာ

ဒီဘက်ဘူးသေး ဆိုရင်တော့ တစ်ကျပ်တစ်မတ်ပါပဲ'

'မေမေ အကြီးပဲ'

'တယ် ဒီကလေး နှင့်ပါးစပ် ပိတ်ထား၊ ဟဲ့ ကောင်လေး နှစ်ကျပ် တစ်မတ် မရရင် မယူဘူး သွားတော့'

'မေမေ စားမယ်ဆို'

ကလေးက ဝိုပြန်သည်။ ကဲပါ ယူလိုက်ပါဟု ဆိုကာ ပေးခဲ့လိုက် သည်။ ဒါတောင် နှင့်မှာ အမ်းစရာ ပါရဲ့လားဟု အရင်မေးပြီးမှ ကျပ်တန်သုံးရွက် ထုတ်ပေးသည်။

ထိုနေ့က ရထားအထွက် နောက်ကျသည်။ ရောင်းလက်စ လင်ဗန်းပင်ပစ္စည်း ပြတ်သဖြင့် ဘူတာဈေးထဲတွင် ဆိုင်ခင်းရောင်းနေ သော အမေဆီ နှစ်ခေါက် ပြန်ယူရသည်။

ဒုတိယ အခေါက်တွင်

စောစောက ဟာလဝါ ၅၀ သားဘူးကို တစ်မတ်အတင်း ဈေးဆစ် ချ် ဝယ်သွားသော သားအမိနှင့် ဆိုင်ရှေ့တွင် ပက်ပင်းတိုးသည်။

'ဟော ဟော အဲဒီ ကလေးပဲ၊ သူ့ဆီမှာ ကျွန်မတို့ နှစ်ကျပ် တစ်မတ်နဲ့ တစ်ဘူး ဝယ်ပြီးသား၊ အိမ်က ယောက်ျား လက်ဆောင် ပေးဖို့ တစ်ဘူးထပ်ဝယ်ဦးလို့ ပြောလို့ အခုဆင်းဝယ်တာ၊ ရှင်က မရဘူး ပြောနေ'

အမေ မျက်နှာမှာ မဲ့တဲ့တဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

'ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ဒါ ကျွန်မသား၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဆိုင်ကြီးကနေ နှစ်ကျပ် တစ်မတ်နဲ့ ယူပြီး ဗန်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာ၊ သူတောင် ကျွန်မကို နှစ်ကျပ်ခွဲ ပြန်လာပေးပြီးပြီ'

ဈေးဝယ်သူ မိန်းမ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

'သား ဟုတ်လား၊ နှစ်ကျပ်တစ်မတ်နဲ့ ပေးလိုက်တာလား'

အမေ့ကို ကြောက်စိတ်ဖြင့် ခေါင်းလေးငုံ့၍ ကလေး ငိုနေလို့ သား သနားလို့ မေမေဟု ဖြေမိသည်။ ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ် အမေ့ကို သားက နှစ်ကျပ်ခွဲပေးသွားလဲဟု အမေက ဆက်မေးသည်။

'မေမေ ရှုံးမှာစိုးလို့ သားမုန့်ဖိုးထဲက စိုက်ပေးလိုက်တာပါ။ တစ်မတ်ဆို လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ပဲ ရတာ၊ သားဒီနေ့ ကျောင်းမှာ လက်ဖက်ရည် မသောက်တော့ဘူးဆိုပြီး'

ကြားလားဟု ဆိုကာ အမေက လှည့်မေးမည်လုပ်တော့ ကပ်စေး နဲ့ ဈေးဝယ်သူက ကလေးအမေ နေရာတွင် မတွေ့ရတော့ပေ။ အလို။

ဒါတွေက နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကြာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်နံဘေးမှာ လာပြောနေကြသလို ထင်ရှားစွာ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ကြား နေရပါလိမ့်။

'ဆိုင်းနပ်စ်ဟေ့ ဆိုင်းနပ်စ် ဝင်ပြီ၊ ပရက်ရှာတိုင်းကြည့်စမ်း'

'ငါ့သားလေး စိတ်စေတနာက သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သား ရယ်၊ လူတွေကို ကူညီချင်ရင် လူတွေကို ကူညီနိုင်တဲ့ လူ ဖြစ်အောင် အရင်လုပ်ရတယ်၊ ဟာလဝါ ရောင်းနေလို့တော့ လူတွေကို ဘယ်ကူညီ နိုင်မလဲ၊ ဟိုဘက်တိုက်ကြီးက ဆရာဝန်ကြီးလို့ ပညာတတ်အောင် အရင်လုပ်ရတယ်'

'မေမေပဲ အဲဒီဆရာဝန်ကြီးက လောဘကြီးတယ်၊ ဆင်းရဲသား တွေ ဂရုမစိုက်ဘူးဆို'

အမေက တိုးတိုးရယ်၍ သားဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်တော့ လောဘ မကြီးနဲ့ပေါ့ဟု ဆိုကာ မိမိခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ထွေးဖက်လိုက် သည်။

'မရဘူး ဆရာကြီး ဇီးနိုးပဲ'

အမှောင်တိုက်က ပြန်လည် ပိတ်ဖုံးသွားသည်။

[၃]

တိ တိ တိ တိ

ဒါက ဘာအသံလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ရင်ဘတ်ထဲက နာတဲ့အကြိမ်နဲ့ ဒီအသံနဲ့ ကွက်တိ ကိုက်ကိုက်နေရတာလဲ၊ ကြည့်ရတာ ငါသေတော့ မသေသေးဘူး ထင်တယ်။ သေရင် ဒီရင်ဘတ်နာတဲ့ ဝေဒနာ ကျန်နေ မှာမှ မဟုတ်တာ။

'ငါသေရင်တော့ သိပ် မခံစားချင်ဘူးကွာ၊ နှလုံးရောဂါဆို မဆိုးဘူး၊ ခေါက်ခနဲ သေလိုက်လို့ရတယ်'

တယ်ညံ့တဲ့ ငါပါလား၊ ဘယ်မှာ မခံစားရလို့လဲ၊ ခံစားလိုက်ရ သမှ။ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ဒါကိုတောင် မသိခဲ့ဖူးတဲ့လား။

'ဖြူရယ် မောင်လည်းဆေးခန်း ထိုင်နေပြီဥစ္စာ၊ ဖြူမိဘတွေ့ဆီက မုန့်ဖိုးသွားသွားတောင်းမနေပါနဲ့'

'အို တောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေတို့က ခေါ်ပေးတာ'

'အေးလေ မောင်က ကျေးဇူးမတင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူများတွေက မောင့်ကို ယောက္ခမလုပ်စာ ထိုင်စားနေတဲ့ ဆရာဝန်လို့ စရင် မခံချင်လို့ပါ၊ ကိုယ့် ဝင်သလောက် ကိုယ်ချွေတာ သုံးကြရင် ရပါတယ်'

'ကိုယ့် ဝင်သလောက် ဟုတ်လား၊ မောင့်လက်ထောက် ဆရာဝန် လခက ၄၅၀၊ မောင့် ဆေးခန်းကလည်း ငွေဝင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ အလကား ကုရတာနဲ့ လျော့ယူရတာနဲ့၊ ထိုးဆေးပါ ပါသွားလို့ အရင်းထဲ က စိုက်ရတာနဲ့၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျေးဇူးတင်လို့ဆိုလာပေးတဲ့ ငါပဲ တွေ၊ ငါးခြောက်တွေပဲ ဝင်နေတာ၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်ဆရာဝန် ဖြစ်နေ တာလေ၊ နေ့တိုင်းတော့ ငါးပိ၊ ငါးခြောက် မစားနိုင်ဘူး မောင်ရေ၊ ပြီး တော့ ဖြူက တစ်ဦးတည်းသော သမီး၊ ဖြူမိဘက သမ္မာအာဇီဝနဲ့ ချမ်းသာတာ၊ သူတို့ငွေ ဖြူ သုံးတာ၊ ဘာမှ ရှက်စရာ မလိုဘူး'

ကိုယ့်ကို ငါးပိ၊ ငါးခြောက်ဆရာဝန်ဟု ခေါ်တာကို မခံချင်စိတ် ဖြင့် 'ဥပဒေနဲ့ လွတ်ကင်းတဲ့အလုပ် လုပ်တိုင်း သမ္မာအာဇီဝ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြူ မုဆိုးလည်း ဥပဒေနဲ့ လွတ်တာပဲ၊ တံငါလည်း ဥပဒေနဲ့ လွတ်တာပဲ၊ ဖြူမိဘက ဆေးလိပ်လုပ်ငန်းနဲ့ ချမ်းသာနေတာ၊ ဒီလူတွေ ကိုယ့် ဆေးလိပ် မထွက်လည်း တခြား ဆေးလိပ် သောက်ကြမှာပဲ၊ သူတို့ ရောဂါဖြစ်တာ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ပြောရင် မုဆိုးကလည်း ဒီလူတွေ ငါအမဲ မလိုက်လည်း တခြားက အသား ရှာစားမှာပဲလို့ ပြောသလိုပဲ၊ ဖြူမိဘ ထုတ်တဲ့ ဆေးလိပ်ကို သောက်လို့ လူတွေ နှလုံးရောဂါ၊ အဆုတ် ရောဂါ ရရင် အဲဒီငွေနဲ့ သုံးစွဲနေတဲ့ ဖြူတို့ ကိုယ်တို့လည်း ဆေးလိပ် မသောက်ဘဲကို နှလုံးရောဂါ ရဦးမှာ' ဟု ကက်ကက်လန် ပြန်ရန်ဖြစ်မိ မည့် စကားလုံးများကိုတော့ အသစ်စက်စက် ဇနီးလှလှလေးကို အားနာ သည့် စိတ်ဖြင့် မျှီချခဲ့ရဖူးပါသည်။

'ခင်ဗျား အင်ဇိုင်းတွေပါ တက်နေတာနော် ကိုစောဦး၊ အသက် လေးဆယ်ကျော်ရှိ ရှိသေးတယ်၊ ဆေးလိပ်လည်း မသောက်၊ အရက်က လည်း ကျွန်တော်တို့ အတင်း ဝိုင်းဖျက်ဆီးမှ တစ်လတစ်ခါလောက် လေး နှုတ်ခမ်းစိုရုံထိတာ၊ ဝလည်း မဝ၊ ခင်ဗျားဟာ မတန်လိုက်တာဗျာ'

မိမိအလုပ်လုပ်ရာ နယ်ဆေးရုံမှ နှလုံးအထူးကု ဆရာဝန်ကြီး ရာထူးဖြင့် ရန်ကုန်ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သူ ဆရာသမားက လက်ထဲက အီးစီဂျီ စာရွက်၊ သွေးအဖြေများကို ကြည့်၍ စုပ်တသတ်သတ်နှင့် ဆိုသည်။

'ဝဋ်ကြွေးပါလာလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အခု နေကောင်းပါတယ်'

'နေကောင်းလည်း မပြန်နဲ့ဦး၊ ရန်ကုန် ယောက္ခမအိမ်မှာ ခဏ နားနေဦး၊ ဟိုပြန်ရောက်ရင် ခင်ဗျား ဘယ်လို အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်၊ ခင်ဗျားကို ပြန်လွှတ်လို့ မဖြစ်ဘူး'

'ဆရာရယ်၊ ဆေးရုံက အခု အထူးကုတွေသာ များလာတာ၊ ညဂျူတီဆင်းဖို့က အရေးပေါ် ဆရာဝန် ကျွန်တော်နဲ့ လူငယ် လေး၊ ငါးယောက်ပဲ ရှိတာ၊ ပြီးတော့ ဟိုကလေးတွေကလည်း ငယ်တော့ မလုပ် တတ်ရင် အိမ်နီးတဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းလှမ်းခေါ်တာ ကျွန်တော် မရှိ ရင် သူတို့ သနားပါတယ်'

ဆရာက ရယ်၍ မရဘူးဟု ခေါင်းခါသည်။

'ဪ အရေးပေါ်ဆိုလို့ ခင်ဗျား ဦးထူကြီးကို မှတ်မိသေးလား'

'နှုတ်ခမ်းကြီး ထူနေလို့ ဦးထူလို့ ကျွန်တော်တို့ ခေါ်နေကျ လူကြီး လေး၊ မှတ်မိတာပေါ့၊ ဆရာရဲ့၊ မနက်လင်းအားကြီးဆိုရင် ရင်ကျပ်ပြီး ရောက်လာနေကျ ဖောက်သည်ကြီးလေး၊ လာလိုက်ရင် ပြာနန်း၊ တခွီခွီ မြည်၊ ရှုဆေးလေးပေးရှု၊ တစ်ခါတလေ ဆေးထိုးပေးပြီးတာနဲ့ ဆေးရုံ ဖမ်းတင်မယ်လုပ်ရင် ရှိခိုးမတတ် တောင်းပန်ပြီး ပြန်ပြန်သွားတာ၊ ကျွန်တော့် ဖောက်သည်ကြီးပဲ'

ဆရာက ရယ်သည်။

'ဟုတ်တယ် ဟိုနေ့က ခင်ဗျား ဆေးရုံအုပ်ကြီး ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်၊ ခင်ဗျားအခြေအနေ မေးတာပေါ့၊ အဲဒါ အဲဒီနေ့မနက် က အရေးပေါ်က ဆရာဝန်လေး ခွဲခန်းက ခေါ်လို့ တက်သွားတုန်း ဦးထူကြီး ရောက်လာတယ်တဲ့၊ သူလည်း မနက်စောစော လမ်းလျှောက် ရင်း အရေးပေါ်ထဲ ဝင်သွားတော့ သူနဲ့တိုးလို့ သူပဲ ကြည့်ပေးလိုက်တယ် တဲ့၊ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ သိပ်ကို ကျပ်လာတာ၊ အဲဒါ ဒီနေ့ ခင်ဗျားဂျူတီ မဟုတ်ဘူးလားလို့ မေးတယ်တဲ့၊ ဆရာကြီးက ဒေါက်တာ စောဦး နှလုံး ရောဂါဖြစ်လို့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ တင်ထားရတယ်လို့ ပြောလည်း ပြောရော ဝုန်းဆိုဆေးထိုးခံမလို့ ပြင်နေရာကနေ ကုန်းထပြီး ဆေးရုံ ပေါက်ဝကို ပြေးရောတဲ့၊ ဆရာကြီးက ဟဲ့ ဟဲ့ လိုက်ဆွဲကြပါဦးဆိုပြီး အလုပ်သမားတွေ အတင်း အထဲပြန်ခေါ်လာတော့ မျက်ရည်တွေ ရွဲလို့ တဲ့၊ ခင်ဗျားဆီ လိုက်မလို့ဆိုပဲ၊ ဆေးဖိုးတောင် တစ်ပြားမှ မရှိတဲ့လူက

ရန်ကုန်သွားမလို့ဆိုပဲ'

ဆင်းရဲသလောက် ရိုးအသော ဦးထူကြီးကို မြင်ယောင်၍ မျက်ရည်ပင် လည်မိသည်။ ဆရာကြီးကတော့ ပခုံးကို လက်တစ်ဖက် နှင့် ညှစ်ကိုင်ကာ ခင်ဗျား လူနာတွေက ခင်ဗျားကို ချစ်ကြပါတယ် ခင်ဗျ၊ ခင်ဗျား ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုထိ ဆေးရုံမှာ တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် ခင်ဗျား သတင်း လာမေးနေကြတာ တစ်နေ့တစ်နေ့ နည်းတဲ့ လူတွေ မဟုတ်ဘူးတဲ့ဟု ပြောသည်။

'ခင်ဗျား ထင်သလို' ဆိုသည့် စကားကြောင့် ဖျတ်ခနဲ အမှတ်ရမိ ပြန်သည်။ 'ဒေါက်တာ ကြည်ဝင်း' ဆုံးတုန်းကပေါ့။ ထာဝစဉ် ပြုံးရွှင်နေ သော မျက်နှာနှင့် ဘယ်သူ့ကိုမဆို ချိုသာစွာ ဆက်ဆံတတ်သော ဒေါက်တာ ကြည်ဝင်းသည် ဆေးခန်းလည်း အလွန်အောင်မြင်သည်။ သူ့အသုဘကို မြို့လုံးကျွတ်နီးနီး လိုက်ပို့ကြသည်။

'ကိုကြည်ဝင်းလို သဘောကောင်းတဲ့လူ သေတော့ အသုဘက တိုးမပေါက်ဘူးပေါ့၊ ကျွန်တော့်လို လူနာက ကိုယ့်စကား နားမထောင် တိုင်း အော်နေငေါက်နေတဲ့ လူသေရင် ဘယ်သူမှတောင် လိုက်ပို့မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်'

မေ့ဆေးဆရာဝန်မ အပျိုကြီးက ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်၍ 'ဆရာ ကိုစောဦးရယ်၊ ရှင် စေတနာ ကောင်းတာ လူတိုင်း သိပါတယ်၊ ဒီပီးစပ် ဆိုးတာကြီးကြောင့် ခက်နေတာ၊ အဲဒီတစ်ခု ပြင်လိုက်၊ ကျွန်မထင်တာ ကတော့ ရှင် ဒါပြင်ရင် 'ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏပဲဖြစ်မယ် ထင်တယ်' ဟု ပြောသည်။

ထမင်းအတူ စုစားနေကြသော ဆရာဝန်၊ ဆရာမ အားလုံး ဝိုင်း ရယ်ကြသည်။ ပြီးတော့ ဒီလူလား ပြင်မှာဟု ပြောကြသည်။

'ဪ ကျွန်မ ပြောတာ မရှင်းကြဘူး ထင်တယ်၊ ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏဆိုတာက ကိုစောဦး ပီးစပ်ဆိုးတာကြီးက ပြင်ရင်လည်း ခဏပဲ ခံမယ်၊ ပြန်ပျက်မှာပဲ ပြောတာ'

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြတော့ အောင့်သက်သက်နှင့် ခံခဲ့ရဖူးပါသည်။

အား။

အောင့်လာပြန်ပြီ။ တစ်ခုခု လှမ်းပြောလိုက်မှ ဒီဘေးမှာ ဆရာဝန်၊ ဆရာမ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိနေမှာပဲ။

ပါးစပ်ဖွင့်ရန် ကြိုးစားကြည့်တော့မှ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းပေါ်တွင် ပလတ်စတစ် ခွက်တစ်ခု အုပ်ထားသည်ကို သတိထားမိသည်။

အောက်စီဂျင်။

တုတ်ပါရဲ့၊ အောက်စီဂျင် ပေးထားကြတာကိုး။

‘အောက်စီဂျင် တင်မယ်ဟေ့’

ဟင် မေ့ဆေးဆရာဝန်မ အပျိုကြီး အသံပဲ။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ ခွဲခန်းထဲမှာ အမြဲကြားရနေကျ အသံမို့ နားက ကြားယောင်ခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။ သည်အနားမှာ သူမတော့ ရှိမနေနိုင်။

လွန်ခဲ့သည့် ငါးလခန့်ကပင် လေဖြတ်၍ အနားယူလိုက်ရပြီ။ ယခုထက်တိုင် ပါးစပ်က အနည်းငယ် ရွှေ့နေ၍ စကားမပိတ်တတ်သေး။

သနားပါတယ်။

အို ငါကရာ၊ ဒီတောင်က ကျော်နိုင်ပါ့မလား။

အမှောင်တိုက်က ပိတ်ဖုံးသွားပြန်သည်။

| ၄ |

တောက်ပသော အလင်းရောင်။

မျက်စိတော့ ကျိန်းမသွား။ အေးမြစွာ တောက်ပနေသည်။

‘သားလေး နေသာရဲ့လား’

ဟင် မေမေ။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ မေမေက ငါ ၁၀ နှစ်သားတုန်းက အရွယ်ပါပဲ

လား။ ပြီးတော့ မေမေ မဆုံးခင်က သီလရှင် အပြီးဝတ်ပြီးမှ ဆုံးခဲ့တာလေ။

‘ကိုစောဦး၊ သတိရနေလား’

ဆရာအသံ။

ဒါဆို စောစောကဟာ မေမေ မဖြစ်နိုင်။ သူ ငယ်စဉ် နေမကောင်းတုန်းက မေမေပြုခဲ့တာကို ပြန်သတိရတာသာ ဖြစ်ရမည်။

‘ခင်ဗျား မျက်လုံးထဲကို ကျွန်တော် မီးထိုးကြည့်နေတာနော်၊ မကြောက်နဲ့၊ အခု ကျွန်တော် ပြောတာ နားလည်ရင် ညာဘက်လက်လေး နည်းနည်း လှုပ်ပြပါ’

ကြိုးစား၍ ညာဘက်လက်ကို လှုပ်ကြည့်သည်။

ညာဘက်လက်က ဘောင်းဘီ ညာဘက်အိတ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။

‘ဟင် ဆရာကလည်း လူနာပေးတဲ့ ပိုက်ဆံဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ဒီလိုပဲ ထိုးထည့်ရလား၊ ညစ်ပတ်လိုက်တာ’

အိမ်တွင် တွဲဖွင့်ထားသော ဆေးခန်းလေးထဲတွင် လာထိုင်စကား ပြောနေသော လူပျိုဆရာဝန်လေးက နှာခေါင်းရှုံ့၍ ဆိုသည်။

‘ပိုက်ဆံရှာနေပြီးမှ ပိုက်ဆံရွံတတ်ရသလားကွ’

‘ဟာ ဆရာကလည်း ပိုက်ဆံဆိုတာ အညစ်ပတ်ဆုံး ပစ္စည်းပေါ့၊ လူပေါင်းစုံက ကိုင်ထားပြီး ပိုးမွှားပေါင်းစုံ ပါလာမှာ၊ ပြီးတော့ အခု ဆရာထည့်လိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံက ဝမ်းသွားနေတဲ့ လူနာက ပေးတာ’

ရှက်ရှက်နှင့် ရယ်ပြီး ငါ ပြီးရင် လက်ဆေးမှာပါကွာဟု လျှော့ချလိုက်သည်။ ဆရာဝန်လေးကတော့ ရန်ကုန်မှာတုန်းက လူနာက ပိုက်ဆံပေးရင် လက်နဲ့မထိဘဲ ပလတ်စတစ် ဗန်းလေးနဲ့ ခံပြီးယူတဲ့ ဆရာဝန်မကြီးတောင် တွေ့ဖူးတယ်ဟု ဆိုသည်။

‘လူနာ ကိုင်ပြီးတော့မှ ဘာထူးလဲကွာ၊ ပြီးမှ တစ်ခါတည်း လက်ဆေးပေါ့၊ အဲသလိုလုပ်တော့ လူနာက သူ့ကို မသတိဘူးလို့ ယင်

ပြီး အားငယ်မှာပေါ့၊ မလုပ်တောင်းပါဘူး၊ ပြီးတော့ ငါငယ်ငယ်က ပုသိမ်မှာ နေတုန်းက သိပ်သဘောကျခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်နဲ့ တယ်၊ သူ့အိုက်တင်က အဲသလိုပဲ၊ လူနာက ပိုက်ဆံလှမ်းပေးရင် မကြည့်ဘဲ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ဒီလိုပဲ ထိုးထည့်တာ၊ အဲဒါ ငါက အိုက်တင် လိုက်အတုခိုးရင်း အကျင့်ပါသွားတာ'

'ဘောင်းဘီထဲ ပိုက်ဆံထိုးထည့်တာ ဘာများ သဘောကျစရာ ရှိလို့လဲ'

'ရှိတာပေါ့ကွ၊ ဆရာ၊ ဘယ်လောက်ကျသလဲလို့ လူနာက မေးရင် မင်းအောင့်သက်သက် မဖြစ်ဘူးလား'

ဆရာဝန်လေးက အင်း ဟုတ်တယ်ဟု တွေးတွေးဆဆ ဖြေသည်။

'ဆရာကို ဘယ်လောက်ကန်တော့ရမလဲလို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး မေးရင်တောင် မဖြေချင်ဖြေချင်နဲ့ ဘယ်လောက်ဆို ပြောရတာမျိုးလေး တို့က ဈေးသည်မှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ ဟိုက ပိုက်ဆံထုတ်ပေးရင် ပြည့် မပြည့် ငုံ့မကြည့်ဘဲ ပြီးပြီးရော အိုက်တင်နဲ့ ဘောင်းဘီထဲ ထိုးထည့်လိုက်တာ၊ ရတာ မရတာ၊ ပြည့်တာ မပြည့်တာ စိတ်မဝင်စားဘူးပေါ့၊ အဲဒီအိုက်တင်ကို သဘောကျတာ'

ဆရာဝန်လေးက ရယ်၍ တော်ကြာပြန်အမ်းတာ စောင့်နေတဲ့ လူနာနဲ့ တွေ့မှ ခက်နေမယ်ဟု ဆိုသည်။

'ဆရာပြောတာ ဆရာ့အိမ်ဘေးကပ်လျက် တိုက်ကြီးက ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးလား'

'မဟုတ်ဘူးကွ၊ အခုပြောတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးက ရွှေစေတီလမ်းထဲမှာ နေတာ၊ သူက ဆင်းရဲ သားတွေကို အလတားကုလွန်းလို့ နာမည်ကြီးတာ၊ မချမ်းသာဘူး၊ သူ ပြောင်းတုန်းက တစ်မြို့လုံး ကမ်းနဖူးဆင်းပြီး လိုက်ပို့ကြတာ၊ ငါလည်း ပါတာပေါ့၊ လူကြီးတွေငိုတော့ ရောယောင်ပြီး လိုက်ငိုသေးတယ်'

ဆရာဝန်လေးက သက်ပြင်းချ၍ ဆရာပြောင်းလည်း ဒီမြို့မှာ ဒီလိုပဲနေမှာပဲဟု ဆိုသည်။ ရှက်ရှက်နှင့် ရယ်၍ သူက ငါလိုလည်း အပေါက်မဆိုးဘူးကွဟု ဖြေရသည်။

'လက်တော့ လှုပ်မပြဘူးကွ၊ ဒီလူ သတိတော့ မရနေဘူး ထင်တယ်'

ရပါတယ် ဆရာ။
စကားသာ မပြောနိုင်တာပါ။ ကျွန်တော့်ခေါင်းက ကြည်လင်နေပါတယ်။

[၅]

'သားကတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ၊ သူတို့က အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး'

'သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ မေမေ'
ဟိုမှာလေဟု လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ အိုး
ကမ်းနဖူး တစ်ခုလုံး လူတွေ ပြည့်သိပ်နေပါလား။ မှတ်မိသည့် မျက်နှာတွေလည်း ပါသည်။ မိမိတာဝန်ကျနေသည့် မြို့က လူတွေပဲ၊ တစ်မြို့လုံးနီးနီး ကမ်းပဲကို ဆင်းပြီး ဘာလုပ်နေကြတာပါလိမ့်။

'ဆရာကြီး လက်လှုပ်နေတယ်'
'ဟယ် ဟိုဘက် လက်ကို ဖမ်း၊ ဟိုဘက်လက်ကို ဖမ်း၊ အကြောဆေးကို ဆွဲဖြုတ်နေတယ်'

'ကိုစောဦး သတိထားနော်၊ သတိထား၊ ခင်ဗျားကိုယ်မှာ ပိုက်တွေ ရှိနေတယ်၊ မကြောက်နဲ့ ခင်ဗျား သတိရလာပြီ'

[၆]

ခြောက်လတိတိ ကြာပြီးမှ အလုပ်ပြန်ဆင်းနိုင်ပြီဟု ဆရာက ခွင့်ပြုသည်။ မရောက်တာလည်း ကြာပြီ။ ခင်ဗျားကို လိုက်ဖို့ရင်းနဲ့ မြို့ကို လိုက်လည် ဦးမှပဲဟု ဆိုကာ လိုက်လာသည်။ ကျေးဇူးတင် အားနာစွာဖြင့်ပင် ခေါ်ခဲ့ရသည်။

ဇက်ကူးတော့ အိပ်မက်ထဲက မြင်ကွင်းအတိုင်းပင် ကမ်းနဖူးမှာ ဧရာမ လူအုပ်ကြီးကို မြင်ရသည်။ ဘာလုပ်နေကြတာပါလိမ့်ဟု ဝေခွဲမရ ဘောခံကုန်းပတ်ပေါ် အဆင်းတွင်တော့ သဘောပေါက်သွားသည်။ လူအုပ်ကြီးက မိမိဆီ လက်ညှိုးတထိုးတိုးနှင့် အားရဝမ်းသာ ဆင်းလာဆီးကြိုကြသည်။

ဆေးရုံအုပ်ကြီးလည်း ပါလာသည်။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ပြုံး၍ ဆရာကိုယ်တိုင် လိုက်ဖို့တာကိုးဟု ပြောတော့ ဆရာက တစ်မြို့လုံးတောင် လာကြိုကြသေးတာပဲဟု ဖြေသည်။

တစ်ယောက် တစ်ပေါက်နှင့် ဝမ်းသာအယ်လဲ နှုတ်ဆက်နေကြသူများကို လက်မလည်အောင် နှုတ်ဆက် နေရရင်းက ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် ဒီရထားနဲ့ ပါလာမှာ ကြေညာထားတယ်ပေါ့လေဟု မေးမိသည်။

'မကြေညာရပါဘူးဗျာ၊ သူတို့ဟာ သူတို့ လာလာမေးကြတာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုကြည်ဝင်းတုန်းက ခင်ဗျား ပြောတာ မှားကြောင်း သက်သေပြချင်လို့ ခေါ်လာလိုက်တာ'

အားလုံး ရယ်မိကြသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့၊ မသေဖြစ်လိုက်လို့၊ သေများသေဖြစ်ခဲ့လျှင် သည်လူတွေရဲ့ မေတ္တာ သူ သိခွင့်ရမည် မဟုတ်။

ယခုတော့ သည်မေတ္တာတွေနှင့် သေရာညောင်စောင်းကို နောက်တစ်ခါ လျောင်းရလျှင်တောင် တုန်လှုပ်စရာတော့ ရှိမည် မထင်။

မှတ်ချက်။ ဇာတ်လမ်းကျောရိုး ပြောပြပေးခဲ့သော ဒေါက်တာ ဦးမြင့်ဦး (အထွေထွေ ရောဂါကု ဆရာဝန် မိတ္ထီလာမြို့) အား အထူးကျေးဇူးတင် ရှိပါသည်။

ပိန်ပျောက်တဲ့ ဆရာဝန်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

[၁]

နည်းနည်းတော့ ကြာသွားပြီ။

ဇာတ်ကားနာမည်က ဟီးရီး (သူရဲကောင်း) မင်းသားက ဒတ်စတင်ဟော့ဖ်မန်း။ ဒါတော့ မှတ်မိသေးသည်။ ကျောရိုးကတော့ နေတေးတေး။

လေယာဉ်ကြီး မီးလောင်နေသည့်အထဲတွင်ဟု ထင်သည်။ လူတစ်ဦးကို ဒတ်စတင်ဟော့ဖ်မန်းက သက်စွန့်ဆံဖျား ဝင်ကယ်သည်။ ထိုသူ ဘေးကင်းရာသို့ ရောက်အသွားတွင် ဒတ်စတင်ဟော့ဖ်မန်းလည်း ထွက်သွားသည်။

အဲ ဖိနပ်လည်း ပျောက်သည်။ ထိုဖိနပ်တစ်ဖက်ကို အခြားတစ်ဦးက ရသည်။

သူ ကယ်လိုက်သူက ကျေးဇူးဆပ်ချင်၍ လိုက်ရှာသောအခါ ဖိနပ်တစ်ခုသာ သဲလွန်စ၊ ရသဖြင့် လက်ရှိဖိနပ်ရှိနေသူကို သူ့ကျေးဇူးရှင်ဟု ထင်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်သည်။ အဖြစ်မှန်များ ပေါ်ပေါက်ပြီး ဇာတ်သိမ်းခန်းတွင် ဒတ်စတင်ဟော့ဖ်မန်းက သူ့သားကလေးနှင့်အတူ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်သွားသည်။ ကျားလှောင်အိမ် အတွင်းသို့ အခြားကလေးတစ်ဦး ကျသွားသည်ကို သက်စွန့်ဆံဖျား ဆင်းကယ်ဖို့ ဖြစ်လာပြန်သည်။ သူက

လည်း ဆင်းကယ်မည် ပြင်သည်။ ဒါပေမဲ့ မဆင်းမိမှာတော့ သူ့သားကလေးကို လှည့်၍ မှာသည်။

'သား ဖေဖေဖိနပ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ထားနော်'

တကယ်တော့ သည်ရုပ်ရှင်ကို ဒေါက်တာရွှေစိုး မကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။ ကြည့်ရအောင်လည်း ဒေါက်တာ ရွှေစိုးတွင် ဘယ်တုန်းကမှ ဝီစီအာရ်အောက်စက မရှိခဲ့ဖူးပါ။ ရှိလျှင်လည်း ကြည့်လောက်အောင် တစ်ခါမှ မအား။ တီဗွီရှေ့တွင် ထိုင်ချင်ရလောက်အောင်လည်း အတူတူထိုင်စရာ မိသားစု တစ်ခါမှ မရှိခဲ့။ စာဖတ်တော့ ဝါသနာပါသဖြင့် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ထဲတွင် နာမည်ကြီး ဆရာဝန် စာရေးဆရာမ 'ဂျူး' က ထိုရုပ်ရှင်အကြောင်း ရေးသားထားသည်ကို ဖတ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

မှတ်မှတ်ရရ ပထမလက်ထောက် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ဘဝက တာဝန်ခံ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး အိမ်အသွားတွင် မြန်မာဗွီဒီယိုကား တစ်ကား သူတို့ မိသားစု ထိုင်ကြည့်နေတာနှင့် ဆုံဖူးသည်။ မင်းသားက ကျော်ဟိန်းနှင့် မြို့တော်ချစ်ဖွယ်၊ ရေနစ်သည့် မိန်းကလေး တစ်ဦးက အသက်စွန့် ကယ်ခဲ့သည့် ကျေးဇူးရှင် မြို့တော်ချစ်ဖွယ်ကို ဖိနပ်တစ်ဖက် သဲလွန်စနှင့် ရှာရာမှ ကျော်ဟိန်းနှင့် မှားသည့် ဇာတ်လမ်း ဖြစ်၍ ဩော် ဟို 'ဟီးရီး' ပဲကုံးဟု တွေးမိခဲ့ရသေးသည်။

ထားပါတော့လေ။ ရုပ်ရှင်တွေက အဓိကမကျ။

ဒေါက်တာ ရွှေစိုး အဓိက တွေးမိနေသည့် အကြောင်းက အပြင်လောကကြီးတွင်လည်း သူရဲကောင်းတို့ ခဏခဏ ဖိနပ်ပျောက်တတ်ကြသည့် အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။

[၂]

‘ရွှေစိုး ပြော’

‘ရည်ခိုင် နှင့် ဘာလို့ ကျောင်းမတက်တာလဲ၊ ခိုဗင်ရှင်းတွေဟာ စာမေးပွဲအတွက် အရေးကြီးတာတွေချည်း သင်နေတာ’

‘ငါ မျက်စိ နာနေတာဟ’

ပုန်းတစ်ဖက်မှ ရည်ရည်ခိုင်အသံက တိုးတိတ်နွမ်းလှနေသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး မျက်စိနာသူ တော်တော်များနေခိုက်ပဲ။

‘ဟိုကောင်တွေဆီကရော ယူ မဖတ်ဘူးလား’

‘မလာကြပါဘူးဟာ၊ ကူးမှာ ကြောက်တယ်တဲ့၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ စာမေးပွဲတလည်း ကပ်နေပြီ၊ ကူးလိုက်ရင် ဘယ်လွယ်မလဲ’

စာအတူတူကျက် မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းများလည်း ပြေးကြပြီ။

‘နှင် ဆေးမခတ်ဘူးလား’

‘ဆေးက ရှားတယ်ဟာ၊ အခု ဓာတ်ခွဲအဖြေက ဆာလဖာအက်စီ တမိုက်တဲ့၊ အဲဒါ ဘီပီအိုင်က မထုတ်တာ ကြာပြီ၊ တက်ထရာ ဆိုင် ကလင်းက မှတိုးဘူးတဲ့၊ ဘီပီအိုင်ကလည်း ခုမှ ကမန်းကတန်း ပြန်ထုတ် တော့ မလောက်သေးဘူး၊ ငါ့အဖေ ပြည်သူ့လွှတ်တော် သွားတက်တာ တောင် မျက်စိနာနေတဲ့လူတွေ တစ်ပုလင်းကို မျှခတ်ရတယ်တဲ့၊ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်နေမှ ငါ့ကို ရမယ် ပြောတယ်၊ ငါတော့ ကျပါပြီ ထင်တယ်ဟယ်’

‘ပူမနေပါနဲ့ဟာ၊ နင်က စာတော်ပြီးသားပဲ၊ ပြီးတော့ ငါအခု လာခဲ့ မယ်၊ ငါ့စာအုပ်နဲ့ အတူတူ ဖတ်ကြတာပေါ့’

‘ဟဲ့ နင့်ကူးမှာပေါ့၊ စာအုပ်တစ်အုပ်တည်း ကိုင်ရင်’

‘လက် သတိထားဆေးမှာပေါ့ဟာ၊ စောင့်နေ အခု’

အားတုံ့အားနာဟန်နှင့် နေကာမျက်မှန်ကြီး တပ်ထားသော ဆေး ကျောင်းသူကလေး ရည်ရည်ခိုင်နှင့် ဆေးကျောင်းသားကလေး ရွှေစိုးတို့ တစ်ပတ်လောက် အတူတူ စာကျက်ကြပြီး စာမေးပွဲ ဖြေချိန်တွင်တော့

ရည်ရည်ခိုင်က မျက်စိနာပျောက်နေပြီး ရွှေစိုးက နာနေလေပြီ ချည် ရည်ခိုင်က အောင်သည်။ ရွှေစိုးက ကျသည်။

နင့်ကို အားနာလိုက်တာ ဟယ်ဟဲ့ ရေရွတ်ပြီး မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းများနှင့် အောင်ပွဲခံ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် ထွက်ခွာသွားသော ရည်ရည်ခိုင်၏ ကျောပြင်ကို နေကာမျက်မှန် တပ်ထားသော နာနေ သည့် မျက်စိတို့နှင့် ရွှေစိုးငေးမော၍ ကျန်နေခဲ့ရသည်။

နောက်ဆက်တွဲ စာမေးပွဲ ဖြေဆိုရန် ပြင်ဆင်နေရသည့် တစ်လခွဲ ကာလလုံးလုံး ရွှေစိုးနှင့် ရည်ရည်ခိုင် မဆုံဖြစ်၊ အထက်တန်း ကျောင်း သား၊ ကျောင်းသူ ဘဝကတည်းက ငယ်သူငယ်ချင်းများမို့သာ ခင်နေကြ ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အရာရှိကြီး တစ်ဦး၏ သမီး ရည်ရည်ခိုင်နှင့် အခြား အဆင့် ဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ သား ရွှေစိုးတို့ အသိုက်အဝန်းချင်း သိပ်မနီးခပ်။

နောက်ဆက်တွဲ စာမေးပွဲကို ရွှေစိုးပြန်အောင်၍ တစ်တန်းတည်း ပြန်တက်ခဲ့ရသော်လည်း ကျောင်းပြန်ဖွင့်ပြီး မကြာမီ ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦး၏ သား ဆေးကျောင်းသား တစ်ဦးနှင့် ချစ်သူဖြစ်သွားသော ရည်ရည်ခိုင်နှင့် အနည်းငယ် တန်းသွားခဲ့သည်။

[၃]

ခြောက်နှစ် ကြာပြီးနောက်။

ခရိုင်ဆေးရုံကလေးတစ်ခုတွင် ဒေါက်တာ ရွှေစိုး တာဝန်ကျနေ သည်။ ထိုစဉ်က ခရိုင်ဆေးရုံများတွင် အထူးကု ဆရာဝန်များ တာဝန် ချထားခြင်း မရှိသေး။ ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီး၏ အောက်တွင် ဒေါက်တာ ရွှေစိုး အပါအဝင် လက်ထောက် ဆရာဝန်လေးဦးသာ ရှိသည်။

ထိုစဉ်က တစ်မြို့လုံး ကလေးရော၊ လူကြီးပါ ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက် ရောဂါများ ဖြစ်နေခိုက်နှင့် ကြုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာ ရွှေစိုး တို့ လေးဦး ညတာဝန်ကို အလှည့်ကျ ဆင်းရဲသော်လည်း နေ့ခင်းတွင် အနားယူ၍ မရတော့။ လေးယောက်စလုံး အပြည့်ပြန်ဆင်းနေရသည်။ သည်အချိန်မှာပင် ဒေါက်တာ ရွှေစိုး ဆေးပညာ မဟာသိပ္ပံ (ခွဲစိတ်ကု ပညာ) ဘွဲ့လွန် သင်တန်းဝင်ခွင့် စာမေးပွဲ ဖြေဖို့ကိစ္စက ပေါ်လာသည်။ အနီး ဆုံး တိုင်းမြို့တော်ကြီးမှာ ပထမအဆင့် ဖြေရမည်။ အောင်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းက သုံးပုံတစ်ပုံလောက်ပဲ ရှိသည်။ အောင်လျှင် ရန်ကုန်မြို့ တော်ကြီးတွင် ဒုတိယအဆင့် ဖြေရမည်။ ဒါကလည်း သုံးပုံ တစ်ပုံခန့် သာ ကိုယ့်ဘက်တွင် ရှိသည်။ ဒါပါအောင်ပါမှ နှုတ်ဖြေ။ သိပ်တော့ ဓမ္မာလင်္ကာချက် မရှိလှ။ ကျက်စရာ ရှိတာတော့ ကျက်နေဖြစ်သည်။ ဆေးရုံ အလုပ်ကလည်း ဒီရက်တွေထဲ ပင်ပန်း၍ ခဏ်းသိပ်မထွင်။

‘ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခွင့်ယူရင်တော့ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက် သိပ် ပင်ပန်းမှာဗျာ’

ခခိုင်ဆရာဝန်ကြီးက အားတုံ့ အားနာဟန်နှင့်ဆိုသည်။ မှန်ပါသည်။ အမျိုးသမီး လက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ဦးကလည်း ဆေးပညာ မဟာသိပ္ပံ (မီးယပ်နှင့် သားဖွား) ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲ ဖြေမည်။ ကျန်နှစ်ဦးကတော့ တစ်ဦးက လုပ်သက်နှစ်နှစ် မပြည့်သေး။ တစ်ဦးက ဖောင်ကြီးသင်တန်း မတက်ရသေး။

‘ရပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဝမ်းလျှောတဲ့ ကိစ္စတွေကလည်း ရှိနေတော့ ဒီလိုပဲဖြစ်အောင် ကျက်ပြီး သွားဖြေပါမယ်။ ဖြေမယ့်ရက် မတိုင်ခင် တစ်ရက်ညနေ ရထားနဲ့မှပဲ ကျန်တော်တို့ သွားပါတော့မယ်’

‘အေးဗျာ သာဓု သာဓု’

သာဓု နှစ်ကြိမ်အခေါ်ခံရပြီးနောက် တစ်ရက်တွင်မှ ဒေါက်တာ ရွှေစိုးတစ်ယောက် သူနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် နှစ်ဦးသာ ကျန်တော့သည်ကို တအံ့တဩ တွေ့ရသည်။ ဘွဲ့လွန်ဖြေမည့် နောက်တစ်ဦးကို ဆရာ

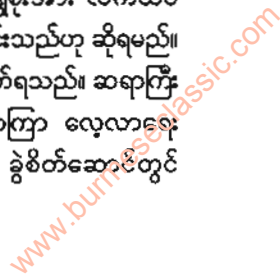
ကြီးက ခွင့်ပေးလိုက်သည်ဆိုပဲ။

အလုံးအရင်းနှင့် တရစပ် ဝင်ရောက်လာနေသော လူနာများကို ဘွဲ့လွန်သင်တန်းဝင်ခွင့် မဖြေဆိုသေးသော အခြား လက်ထောက် ဆရာဝန်နှစ်ဦးနှင့် အတူ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ကြည့်ရှုကုသပေးရင်း စာမေးပွဲကို အပြေးတစ်ပိုင်း သွားဖြေသော ဒေါက်တာရွှေစိုး တစ်ယောက် စာမေးပွဲကျသည်။ မီးယပ်သားဖွားဘွဲ့လွန် ဖြေသည့် လက်ထောက်ဆရာဝန် အမျိုးသမီးကတော့ အောင်ပြီး ဘွဲ့လွန်သင်တန်း တက်သွားသည်။ လူစားပင် တော်တော်နှင့် ပြန်မရသည့်အတွက် ဒေါက်တာ ရွှေစိုးတို့ အတော် ပင်ပန်းခဲ့ကြရသေးသည်။ ဘယ်သူကမှ ကိုယ့်ကို လာကော့ဇူတင်စကား မဆိုသော်လည်း သူ့စာမေးပွဲကျတာ အလဟဿတော့ မဟုတ်ဟု ဒေါက်တာရွှေစိုး ခံစားမိနေသေးသည်။ နောက်တစ်နှစ်တွင်တော့ ဒေါက်တာရွှေစိုးလည်း အောင်သည်။

[၄]

နောက်ထပ် ခြောက်နှစ်အကြာ။

ရန်ကုန်မြို့တော်နှင့် နီးနီးတိုင်းမြို့တော်ကြီး တစ်ခုသို့ ဒေါက်တာ ရွှေစိုးတစ်ယောက် ပထမလက်ထောက် ခွဲစိတ်ဆရာဝန် အနေနှင့် တာဝန်ကျနေသည်။ ဒေါက်တာရွှေစိုး အထက်မှ တာဝန်ခံ ခွဲစိတ် အထူးကုဆရာဝန်ကြီးမှာ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူ ဖြစ်ပြီး အရေးကြီး ခက်ခဲနက်နဲသော ခွဲစိတ်မှုများကို ဒေါက်တာ ရွှေစိုးအား လက်ထပ် သင်ပေးခဲ့သည့်အတွက် ဒေါက်တာရွှေစိုး ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ သို့သော် တစ်လလောက်သာ ကံကောင်းလိုက်ရသည်။ ဆရာကြီး က အရှေ့တောင် အာရှနိုင်ငံတစ်ခုသို့ ခြောက်လကြာ လေ့လာရေး ခရီး ထွက်သွားသည်။ လူနာ ၄၀ ခန့်ရှိသော ခွဲစိတ်ဆောင်တွင်

လက်ထောက်ဆရာဝန် တစ်ဦးမျှ မိမိ လက်အောက်တွင် မရှိဘဲ
ဒေါက်တာ ရွှေစိုး ကျန်နေခဲ့သည်။

ဒီအချိန်တွင်ပင် တော်ဝင် ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ဘွဲ့ အတွက်
ယူကေနိုင်ငံသို့ ပညာတော်သင် စိစစ်ရွေးချယ်စေလွှတ်ရန် စာမေးပွဲ
ခေါ်စာ ဝင်လာသည်။

'ချက်ကောင်းကြီးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှန်း
မသိတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားရော ဘယ်လို လုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ'

'မဖြေတော့ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ စာလည်း ဘာမှ မကျက်ရသေး
ဘူး၊ အောင်မယ်လည်း မထင်တော့ပါဘူး'

တိုင်းကျန်းမာရေးမှူး မျက်နှာ ဝင်းပသွားသည်။ သူ့ခမျာလည်း
ယခုမှပင် ရင်ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားဟန်တူသည်။

ဒေါက်တာရွှေစိုးကတော့ ညတိုင်းနီးနီး ဆေးရုံတွင် အရေးပေါ်
လာခွဲစိတ်နေရသည့် ဘဝကိုပင် ဖျော်နေမိသည်။ အစပိုင်းကတော့
သူ့အကြောင်း မသိသော လူနာတို့က ဆေးရုံဝင်းအတွင်းရှိ သူ့အိမ်မကျ၊
အခန်းမကျ နေရာလေးသို့ အထုပ်ကြီး အထုပ်ငယ်များနှင့် လိုက်လာ
ကြသေးသည်။ ငွေ (သို့မဟုတ်) အဖိုးတန် ပစ္စည်းပါလျှင် ချက်ချင်း
ပြန်ပေးပြီး တန်ဖိုးနည်း မုန့်ပဲသရေစာ ပါလျှင်တော့ အလုပ်သင်
ဆရာဝန်များနှင့် သူနာပြုဆရာမများကို ချက်ချင်းဝေငှ ကျွေးပစ်တတ်
သော သူဝသီကို သိလာကြသည့် အခါတွင်တော့ သိပ်လာမပေးကြ
တော့။

တချို့ရွာမှ လာသည့် လူနာများကတော့ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ဟု
ဆိုကာ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်တို့ ကန်တော့ကြပြန်သည်။ အိမ်ရှင်မ မရှိလို့
ပါဟု ပြောလျှင်လည်း ကြော်ငြာသလိုက ဖြစ်ဦးမည်။ ဘာလုပ်ရမှန်း
လည်း မသိ။

'ဆရာအခန်းတောင် ငါးခြောက်နဲ့ တော်တော် ထွက်နေပြီ'
အလုပ်သင် ဆရာဝန်မကလေး ဒေါက်တာ ရည်မွန်ထွေးက

ပါးချိုင့်ကလေးများ ခွက်ဝင်အောင် ရယ်သည်။

'ဒါကြောင့် ရည်မွန်က ဆရာကို ငါးပိငါးခြောက် ဆရာဝန်ကြီးလို့
ခေါ်တာပေါ့ ဆရာရဲ့'

သူ့အဆောင်တွင် အလုပ်သင် ဆရာဝန်နှစ်ဦး ချထားသည်။
ယောက်ျားကလေးက တော်တော်ပေါ့လျော့ တာဝန်မကျေသောသူ ဖြစ်
သော်လည်း မိန်းကလေးဖြစ်သူ ဒေါက်တာ ရည်မွန်ထွေးက တော်တော်
ကြိုးစားသည်။ အရေးပေါ်ချိန် ခွဲစိတ်စရာ ရှိပါက သူ့တာဝန်ချိန်
မဟုတ်သော်လည်း လာရောက် ကူညီတတ်သည်။ ဟိုယောက်ျား
ကလေး လစ်သမျှ ကျန်ခဲ့သည့် အလုပ်များကိုလည်း ကျုံး၍ လုပ်ရှာ
သည်။

ဒါပေမဲ့ သိပ်လည်း မချီးကျူးရဲ။ အသက် ၃၂ အရွယ် လူပျိုကြီး
နှင့် အသက် ၂၄ နှစ်အရွယ် အပျိုကလေးတို့မှာ ရင်းနှီးလွန်းလျှင်လည်း
အများက သမုတ်ကြမည်။ သမုတ်ခံရတော့လည်း ကြည်နူးရင်ခုန်ချင်
စရာ အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ဘဲ မိန်းကလေးဘက်က အားနာပေးရမည့်
အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေပြန်သည်။

ဒီလိုနှင့်ပင် အဝေးပြေး ကားကြီးတစ်စီး တိမ်းမှောက်၍ လူနာများ
အစုလိုက် အပြုံလိုက် ရောက်လာကြသည့် တစ်ညနေကို ရောက်လာခဲ့
သည်။

[၅]

'ခွဲခန်း ပြောပြီးပြီလား ရည်မွန်'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ အရေးပေါ်က လက်ထောက်ဆရာဝန်က ပြော
ထားပြီးပြီ ပြောပါတယ်၊ ခွဲခန်းဆရာမလည်း ရောက်နေပြီတဲ့'

'ဒီနေ့ည တာဝန်ကျက ရည်မွန်မှ မဟုတ်တာ၊ ဟိုတောင်ခေ'

ရည်မွန်ထွေး မျက်နှာကလေး ပျက်သွားသည်။

'တို့ အပြင်ခွဲစိတ်ခန်းမှာ အိုဂျီမေ အယ်လ်အက်စ်စီအက်စ် လုပ်တာ အဆစ်စလုပ်ဖို့ ပါသွားတယ်တဲ့ ဆရာ'

'ကောင်းကွာ၊ ပိုက်ဆံရမယ့် အလုပ်ပဲ ကြိုးစားနေပြီး ဝါဒီကို ပစ်သွားတယ်၊ လိုက်တော့ ရှာခေါ်ခိုင်းဦး။ ရည်မွန်က ဆရာနဲ့ အိုတီဝင်၊ ဝါဒီထဲမှာ ဒီကောင် လာထိန်းထားပေးဦးမှ ဖြစ်မှာ'

နောက်တစ်နေ့တွင်တော့ ဒေါက်တာရွှေစိုးတစ်ယောက် တာဝန် မကျေသည့် အလုပ်သင် ဆရာဝန်ကို ခေါ်ဆွဲမိတော့သည်။

'မမက ခဏလေးပါဆိုလို့ လိုက်သွားတာပဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော့် ဂျူတီဆိုတာ မမလည်း သိတာပဲ၊ ကားမှောက်မှာတော့ ဘယ်ကြိုသိပါ့မလဲ'

မီးသပ်သားဖွား အထူးကု ဆရာဝန်မမမှာ တစ်ချိန်က ခရိုင် ဆေးရုံကလေးတွင်း ဒေါက်တာ ရွှေစိုးထက် တစ်နှစ်စော၍ ဘွဲ့လွန် အောင်သွားသူ ဖြစ်ပြီး ယခုအခါ တာဝန်ခံ ဆရာဝန် အဆင့်ဖြစ်၍ ဒေါက်တာ ရွှေစိုးထက် ရာထူးကြီးမြင့်နေသည်။

ဒါကို သူ့ကောင်းသားက အကာအတွယ် ယူလိုက်ခြင်းပင်။

ဒေါသဖြင့် ဒေါက်တာ ရွှေစိုး ပါးစပ်များ တဆတ်ဆတ် တုန်လာ သည်။

'ဒီမှာ မင်း နားလည်ထားဖို့က ဆရာဝန်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ ကေအေပီလို့ခေါ်တာ သုံးခု ရှိတယ်၊ ကေက နော လေ့ရှိ အသိပညာ၊ ဒါက တစ်သက်လုံး သင်ယူရတာ၊ အခုမပြည့်သေး လည်း တဖြည်းဖြည်း ဖြည့်ယူလို့ ရတယ်၊ ပီက ပရက်တစ်၊ အတွေ့ အကြုံ၊ ဒါလည်း တဖြည်းဖြည်း စုဆောင်းရတာ၊ အေး အေက အက်တီ ကျူ၊ ခံယူချက်၊ ဒါမှားနေရင်တော့ ဘာမှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူး၊ မင်းက ခံယူချက်ကိုက မမှန်ကန်တဲ့ကောင်၊ မှန်လာအောင်လည်း ငါသင်ပေးလို့ မရဘူး၊ ဒါက မင်းငယ်ငယ် ကတည်းက မင်းကို မင်း မိဘက သင်ပေးခဲ့

ရမှာ၊ အခုမှတော့ ငါပြောစရာ စကားတစ်ခွန်းပဲ ရှိတယ်၊ မင်းဟာ ဘယ်တော့မှ အဖိုးတန်တဲ့ ဆရာဝန် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ' အလုပ်သင် ဆရာဝန်ကလေးက ဒေါက်တာ ရွှေစိုး မျက်နှာကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်၍ နေပါသည်။

[၆]

တာဝန်ခံ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးက သက်ပြင်းတချချ ခေါင်းတယမ်းယမ်း ဖြစ်နေသည်။

'ခင်ဗျားလောက် တာဝန်ကျေတဲ့လူ၊ လူနာတွေအပေါ်ရော၊ လုပ် ဖော်ကိုင်ဖက်တွေရယ် အပေါ်မှာရော၊ စေတနာ ထားတဲ့လူဗျာ၊ ဒီလို ဘေးကျပ်နံကျပ်ကြီး ဖြစ်ရတယ်လို့'

ဒေါက်တာ ရွှေစိုးက ပခုံးသာ တွန့်ပြမိသည်။

'ခင်ဗျားက တကယ်ပဲ သူ့ကို မိမဆုံးမ၊ ဖမဆုံးမလို့ ပြောထည့် လိုက်တာလား'

'အဲဒီ သဘောမျိုး ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ စကားလုံးက သာ အဲဒီလို နည်းနည်း ဆင်တာပါ'

ဆရာဝန်ကြီးက သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းယမ်းပြန်သည်။

'အေးဗျာ၊ ဒီလိုလုပ်ရအောင်၊ ဒီကိစ္စ လူကြီးတွေ သိသွားရင်လည်း ခင်ဗျားအခြောက်တိုက် နာမည်မကောင်းဘူး ဖြစ်သွားမယ်၊ ကောင် လေးကို ကျွန်တော် ခေါ်ဖျောင်းဖျလိုက်မယ်၊ ကျွန်တော် မရှိတုန်း ခင်ဗျားက သူ့ရဲ့ အလုပ်သင် ဆရာဝန်ကတိပြားမှာ ကျေနပ်ဖွယ်ရာ မရှိ မှတ်ချက်ပေးထားတာလည်း ပြင်ပေးလိုက်မယ်'

'ဆရာ'

ဆရာဝန်ကြီးက လက်ကာပြသည်။

'တော် တော် ကိုရွှေစိုး၊ ဒါ ကျွန်တော့် အသော်ရတီပဲ၊ ခင်ဗျားက ဒီလိုကောင်မျိုး ဝါဒ်ထဲ သုံးလ ထပ်လာမှာများ လိုချင်နေသေးလို့လား' ဒေါက်တာ ရွှေစိုး အောင့်သက်သက်နှင့် ငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။

[၂]

နောက်ထပ် ခြောက်လ အကြာတွင် ဒေါက်တာရွှေစိုး တစ်ယောက် နယ်စပ်မြို့တစ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ ယခင်မြို့မှ မြို့များနှာဖုံးများ ဖြစ်ကြသော အလုပ်သင်ဆရာဝန်ကလေး၏ မိဘများက သူတို့သားကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောဆိုတာ လူကြီးများ သိသွား၍ ရွှေပစ်လိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သတင်းလွင့်ကြသော်လည်း အမှန်တကယ် ဖြစ်စဉ် မှာ ထိုကိစ္စကို ဆရာဝန်ကြီးက သူ့အဆင့်မှာ ဖြတ်ထားပြီးသား ဖြစ်လေ သည်။ ဒေါက်တာရွှေစိုး၏ ပြောင်းရွှေ့ရမှုမှာ တကယ်တော့ ဒေါက်တာ ရွှေစိုး တာဝန်ခံဆရာဝန် အဆင့်သို့ ရာထူးတိုးမြှင့်ပေးခံရ၍သာ ဖြစ်သည်။

ကောလဟာလများကို မဖြေရှင်းတော့ဘဲ ဒေါက်တာရွှေစိုး နယ်စပ်မြို့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့ထုံးစံအတိုင်းပင် နေ့ညမပြတ် ဆေးရုံမှ ပြန်သည်မရှိဘဲ လူနာ များအကြားတွင် ဘဝကို အချိန်ပြည့် မြှုပ်နှံ၍ ပျော်နေခဲ့သည်။

သိပ်ပင်ပန်းလွန်းသည့်အခါမျိုးတွင် ရည်မွန်ထွေး ဖျော်တိုက်နေ ကျ ကော်ဖီကလေးကို တစ်ချက် တစ်ချက် လွမ်းမိသည်မှ အပ ဘဝ သည် အဆင်ပြေ အချိုးကျနေဆဲ။

ရောက်ပြီး တစ်နှစ်တိတိ အကြာတွင်တော့ ဒေါက်တာ ရွှေစိုး တစ်ယောက် ဦးနှောက်ထဲ ငှက်ဖျားဖိုးဝင်၍ သတိလစ်သွားတော့သည်။

[၈]

အတူ တာဝန်ကျနေသည့် ဆေးပညာ အထူးကုဆရာဝန်၏ အင်တိုက် အားတိုက် ပြုစုကုသပေးမှုကြောင့် သုံးရက်ခန့် အကြာတွင် ဒေါက်တာ ရွှေစိုး သတိပြန်ရလာခဲ့သည်။ တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင်တော့ အလုပ် မဆင်းနိုင်သေးသော်လည်း ဆေးရုံဝင်းအတွင်းမှ သူ့အိမ်ကလေးတွင် သူ ပြန်နားခွင့် ရလာသည်။

ထိုအချိန်တွင်ပင် သူ့ဆီသို့ သူလုံးဝ မျှော်လင့်မထားသော လူနာ မေး ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။

လက်ထောက်ဆရာဝန် ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သော ဒေါက်တာ ရည်မွန် ထွေးပါ။

[e]

'အဝေးကြီးပဲ ရည်မွန်ရယ်'

ဆရာဝန်မကလေးက ယဲ့ယဲ့သာ ပြုံးနိုင်သည်။

'တစ်လမ်းလုံး စိတ်ပူလာတာနဲ့ ဘယ်လို ရောက်လို့ ရောက်လာ မှန်းတောင် မသိလိုက်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ အခု ဒီလိုမြင်ရမှ ရင်အေးရ တော့တယ်'

ဒေါက်တာ ရွှေစိုးက အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်မှ မြင်နေရသော ဟိုး အဝေး တောင်တန်းများဆီ ငေးမောကြည့်နေရင်းက ရည်မွန်ဂုဏ်ငယ် မှာ စိုးတယ်ကွယ်ဟု တိုးတိုးပြောမိသည်။

ရည်မွန်ထွေးက မျက်စောင်း တစ်ချက် ပင့်ထိုးရင်း အဲဒီလို သူများဘက်ကချည်းပဲ စဉ်းစားပေးနေ၊ သေစရာ ရှိရင်တောင် အနား မှာ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟ တစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ အသေခံတော့မလို့ မဟုတ်လားဟု ရန်လုပ်သည်။

ဒေါက်တာ ရွှေစိုးက အသံမထွက်ဘဲ ရယ်သည်။

'ကိုယ့်အတွက်ကြောင့် ဘယ်သူမှ မနစ်နာစေချင်တာပါ။ ရည်မွန်ကိုတော့ ပိုတောင် မနစ်နာချင်သေးတယ်။ ပြောသာ ပြောရတာပါ။ ရည်မွန် ဖျော်တိုက်နေကျ ကော်ဖီကိုတော့ နေမကောင်း မဖြစ်ခင် ကတည်းက လွှမ်းနေတာ'

ဆရာဝန်မလေး မျက်နှာ သည်တော့မှ အပြုံးဖြာတော့သည်။

'ရည်မွန်ကလည်း ဘာနစ်နာတာမှ ခေါင်းထဲ ထည့်ထားတယ် မထင်ပါနဲ့'

ပြောရင်းက ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ဒေါက်တာရွှေစိုးလည်း မျက်နှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အရာရှိကြီး နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်နေကြပြီးမှ ခပ်တိုးတိုး ဒီအချိန်လောက်ဆို ဖောင်ကြီးတက်နေမယ်လို့ ထင်နေတာဟု ပြောမိသည်။

ငြင်းလှိုက်တာလေး အခုတော့ ဆေးရုံမှာ လူနည်းနေလို့ ပင်ပန်းကြော ဖိုးတာနဲ့ ညှိတယ်မဟုတ်လား၊ ဆရာတူ တပည့်လေ'

ပြိုင်တို ရယ်မိကြသည်။ ဘွဲ့လွန်တက်ဖို့ ဖောင်ကြီးတက်ထားမှ ပေါ့ဟုတော့ ပြောမိသည်။ ရည်မွန်ထွေးက ခေါင်းခါသည်။

'ဘွဲ့လွန်လည်း မလိုချင်တော့ပါဘူး ဆရာရယ်'

'ဟင် ဘာဖြစ်လို့'

'ကိုယ့်အတွက် တစ်ခုခု အကျိုးကျေးဇူးဖြစ်မှ အပင်ပန်းခံတတ်ကြတဲ့ လူတွေကို ကြည့်ရင်း ဘာအကျိုးကျေးဇူးမှ မလိုချင်တော့ဘူး၊ ဆရာတို့လို ဘယ်သူမှ ကျေးဇူးတင် မခံရလည်း လုပ်ပေးတတ်တဲ့ လူတွေ ခြေရာပဲ နင်းချင်နေပြီ'

ဒေါက်တာရွှေစိုး ခေါင်းခါသည်။

'ကျေးဇူးအတင်ခံရတာ မခံရတာ အရေးမကြီးဘူးဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ရင်းစေတနာ ကောင်းတဲ့လူဟာ ဆယ်ပေါင်

ဝန်ကို ထမ်းနိုင်တာနဲ့ ပေါင် ၁၀၀ ဝန်ကို ထမ်းဆောင်နိုင်တာ ဘယ်ဟာ ပိုကောင်းမလဲ။ အဲဒီလို တွေးမှပေါ့။ ဆရာလည်း ဘွဲ့လွန်တက်ခဲ့တာပဲ'

'ရည်မွန်လည်း တက်ပါကွယ်'

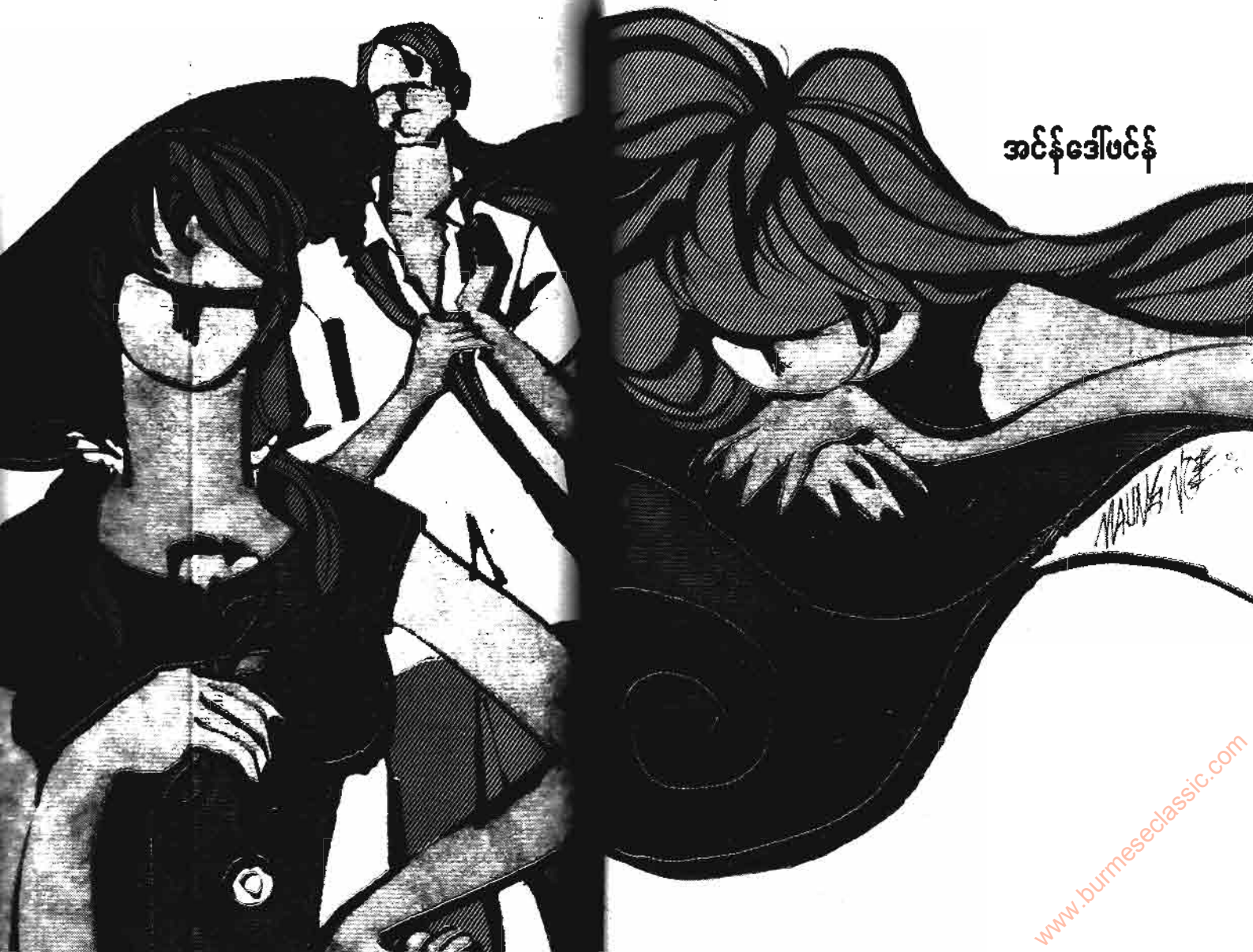
ရည်မွန်ထွေးက အတန်ကြာအောင် ပြုံး၍ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဆို မေ့ဆေးတက်မယ်ဟု ဆိုသည်။

'မေ့ဆေး ဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့လဲ'

မသိမသာ နှုတ်ခမ်းစူ၍ မျက်စောင်းထိုးသည်။

'ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်ဖြစ်' ဟု ဆိုသည်။

ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းနေသော မျက်စောင်းကလေးကို သဘောကျစွာ ပြုံးကြည့်နေရင်းက အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်ဘတ်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ပျဉ်ထိုးကြမ်းခင်းပေါ်တွင်တော့ သူ၏ မိုးတွင်းစီးခြေညှပ်ဖိနပ်နှင့် ရည်မွန်ထွေး၏ မိန်းမစီး ခြေညှပ်ဖိနပ်ကလေးကို တွဲလျက်သား တွေ့ရလေသည်။

အင်န်ဒေါပင်န်

[၁]

နှစ်သန်းပေါင်းများစွာ ကြာအောင် စူးစမ်းလေ့လာသော်လည်း ကမ္ဘာလောကကြီးတွင် တကယ်တမ်း တည်ရှိနေသလား၊ ကတယ် မရှိဘူးလား ဘယ်သူမှ တပ်အပ်မပြောနိုင်သည့် တိုင်အောင် ယဉ်ကျေးမှု စတင်ဖြစ်ပေါ် ကတည်းက ပေါ်ခဲ့သမျှ အနုပညာ ဖန်တီးမှု အားလုံးတွင် မပါမဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ပြီး လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျားတွင် နေ့တိုင်း မပြောဘဲ မနေနိုင်ရလောက်အောင် ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် အရာသည် ဘယ်နှခုများ ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။ အချစ်တဲ့ ဒါပဲလေ။

၂၀ ရာစုနှစ် အကုန်ပိုင်းတွင်တော့ သိပ္ပံပညာရှင်တချို့က အချစ်တွင် ဖြစ်ပေါ်သော ဓာတုဗေဒပစ္စည်း ပြောင်းလဲမှုတချို့ကို တွေ့ခဲ့ရ၍ အချစ်ဆိုတာ တကယ်ရှိသည်ဟု အဆိုတင်သွင်းလာကြသည်။ အင်န်ဒေါ်ဖင် ဆိုသည့် ဟော်မုန်းတစ်မျိုး ထွက်လာသည်ဆိုပဲ။ သည်ဟော်မုန်းက ရင်ကို တည်ငြိမ်အေးမြစေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ချစ်သူနားတွင် ရှိနေရလျှင် နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းနိုင်သည်တဲ့လေ။ သည်ဟော်မုန်းက စွဲမက်စေသည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်သောသူနှင့် မပေါင်းဖက်ရလျှင် ရင်ဝနာမငြိမ် တုန်ယင်ချောက်ချားဆိုသည်ပဲ။

ဒါဆို အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဆိုတာကို သိပ္ပံနည်းကျ သက်သေပြနိုင်ပြီတဲ့လား။ ၂၁ ရာစုဦးပိုင်း သိပ္ပံပညာရှင်တို့ကတော့ အင်န်ဒေါ်ဖင်နဲ့ သည် နှစ်အနည်းငယ်သာ မြင့်တက်လေ့ရှိကြောင်း တွေ့ရှိကြပြန်သည်။ ခက်ရချည်ရဲ့။

ဆရာဝန်လောင်း၊ မကွေးဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားလေး မောင်အောင်မျိုးက ဆရာဝန်လောင်း မကွေးဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူလေး မပန်းမြဖြူကို 'ချစ်ပါသည်' ဟု ပြောစဉ်ကတော့ မပန်းမြဖြူ၏ သွေးထဲတွင် အင်န်ဒေါ်ဖင်နဲ့ တက်လာဟန် မတူပါ။ ဘယ်လိုမှ ပခံစားလိုက်ရ။ ဒါကလည်း ပန်းမြဖြူတစ်ယောက် အချစ်ဆိုတာ တကယ်ရှိသည်ဟုပင် လက်ခံရ ခက်ခဲနေသေး၍ ဖြစ်နိုင်သည်။

ကိုရီးယား ဇာတ်လမ်းတွဲတွေထဲမှာ ရင်နှင့်အောင် ချစ်ပြကြတာ ခံစားပြကြတာ ကြည့်ရင်းတော့ ပန်းမြဖြူ ခဏခဏ မျက်ရည်လည်ဖူးသည်။ အပြင်မှာတော့ တစ်ခါမျှ ရင်ခုန်ခံစားကြည့်လို့ မရ။ မရတာက သည်အကောင် အောင်မျိုး၏ အပြစ်လည်း ပါသည်။

အသက် ၁၆ နှစ်မှသည် အသက် ၂၁ နှစ်အထိအောင် မကွေးဆေးတက္ကသိုလ်၊ မကွေးတိုင်း ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး၊ မင်းဘူးခရိုင် ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးသည် အရပ်သုံးခုနှင့် သည်အရပ်သုံးခုကြားမှာ ဆက်သွယ်သွားလာနေတဲ့ တီအီးရိန်းဂျား ကားကြီးများ သည်အထဲ၊ သည်အပေါ်မှာသာ တစ်လည်လည် ကျင်လည်ခဲ့ရသော ဘဝ။ ဘေးလှည့်ကြည့်လို့မှ ရင်ခုန်လောက်စရာ ယောက်ျားလေး လူပျိုရွယ်တူ တန်းတူ ဟူ၍ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း အောင်မျိုးနှင့် သင်းလို ပုံစံမျိုးတွေ သုံးလေးယောက်သာ ရှိသည်။ သည်ကောင်တွေ ပုံစံကလည်း ကိုရီးယားမင်းသားတွေလို ရင်ခုန်ချင်စရာ အမူအရာလည်း မရှိ။

ငါးနှစ်လုံးလုံး အညာနေ ပူခြစ်တောက်တောက် အောက်မှာ ဆိုင်ကယ် တချင်းချင်းနှင့် ထွက်နေကြသဖြင့် နေလောင်ထားသော အသား၊ နေလောင်ထားသော ဆံပင်၊ ထုံးဓာတ်များသော ရေနှင့်

ယောက်ျားလေးပီပီ ကိုယ်တိုင် မစို့မပို့ လျှော်ဖွပ်ပြီး ပြန်ပြန်ဝတ်ထား သဖြင့် အရောင်လွင့်ပြယ်ပြီး မဆွေးတဆွေး ဖြစ်နေသော အဝတ်အစား၊ ဖြိုးနိုးဖားရား တောင်းဘိပေါ်မှာ သည်နှမ်းဖတ်ဖတ် အင်္ကျီကို ခါးအပြင် ထုတ်ချပြီး ဝတ်၊ ပြီးမှ မြန်မာလွယ်အိတ် စစ်စစ် တစ်လုံးကို စလွယ် သိုင်းထားလိုက်သေး။ ကြည့်ရတာ မည်သို့မျှ ကဗျာမဆန်ပါ။ ဆရာဝန် လောင်း ဆေးကျောင်းသား တစ်ဦးထက် အဝေးပြေးကား ယာဉ်နောက် လိုက်တစ်ဦးနှင့်သာ တူသေးတော့။ ပြောတာဆိုတာကလည်း ကြည့်။

‘အောင်မျိုး နှင့်ပုံစံ ဆရာပြောတာ နှစ်ခါရှိပြီနော်၊ နင်အတန်း လည်း မှန်မှန်တက်၊ စာလည်း ကြိုးစားရက်သားနဲ့ ပုံစံကြောင့် အပြောခံ နေရတာ၊ ဆရာပြောသလို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်လိုက်တော့ ဘာဖြစ် သွားမှာမို့လဲ’

‘ဆရာတ ဆူသာ ဆူတာ၊ ငါ့ကို ချစ်ပါတယ်ဟ’

‘အေးလေး နင်က မေးရဲ့ ပြောရဲတာကိုး၊ ဆရာက ဒါမျိုးကြိုက် တာ၊ ပုံစံကတော့ ဆရာဝန်ဖြစ်မယ့် လူနဲ့ မတူဘူး၊ မင်းဘူးကို မင်းဘူး ကို ဆိုပြီး ပြည်တော်သာလမ်းတစ်လျှောက် အော်ပြီး မောင်းနေတဲ့ တုတ်တုတ် သုံးဘီးဆိုင်ကယ် ဆရာနဲ့ တူတယ်လို့ ပြောပြီးပြီ မဟုတ် လား’

အောင်မျိုးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

‘နင်က ဆရာ မှားနေတာမှ မရိပ်မိဘဲ’

‘မိုးကြိုးပစ်မယ် နင်’

‘တကယ်ပြောတာ၊ ဆရာပြောတဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဆိုတဲ့ ပုံစံက ဆရာဝန် ဆေးကျောင်းသား အများစုက ဝတ်နေရင် အဲဒါ ဆရာဝန် ပုံပဲ၊ ဆရာဝန် ဖြစ်ချင်တဲ့လူက လိုက်တုပြီး ဝတ်ရမယ်၊ ဒီမှာက ဆေး ကျောင်းသား အများစုက ငါ့လို ဝတ်နေကြတာ၊ ဒီတော့ ဒီဒေသရဲ့ ဆရာဝန်ပုံက ငါ့ပုံပဲ၊ ဆရာကသာ ငါတို့လို တုပြီး ငါ့လို လိုက်ဝတ်သင့် တာ’

‘ဘာပြောတယ်ကွ အောင်မျိုး’

ဆေးရုံကြီးတွင် ရပ်၍ မဆင်မခြင် ပြက်လုံး ထုတ်နေသော အောင်မျိုးတစ်ယောက် ချစ်ကြောက်ရုံသေရသော ဆရာနောက်ကျောမှ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသဖြင့် ဇက်လေးပုပြီး လက်အုပ်ချီ၍ ‘ကန်တော့ ဆရာ၊ ကန်တော့ သားက ရယ်စရာ ပြောတာပါ’ ဟု ရယ်မော တောင်းပန်ရသည်။

‘နေပါဦး၊ ငါ့ပုံစံ မင်းတို့က လိုက်မဝတ်နိုင်ဘူး၊ မင်းတို့ပုံစံ ငါက လိုက်ဝတ်ရမယ်ဆိုတော့ မင်းတို့က ငါ့လိုမျိုး ဖြစ်ချင်ပြီး အားကျရမှာ လား၊ ငါက မင်းတို့လိုမျိုး ဖြစ်ချင်ပြီး အားကျရမှာလား၊ ရှင်းစမ်းပါဦး’

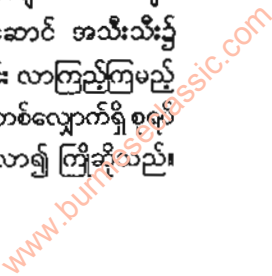
‘သားတို့က အားကျရမှာပါ ဆရာ၊ ဟီးဟီးဟီး’

ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ထိုနေ့မှစ၍တော့ အောင်မျိုးတစ်ယောက် အင်္ကျီ ကို တောင်းဘိထဲထည့်၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ပြီး လွယ်အိတ်တို ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့် ပခုံးတစ်ဖက်တည်းသို့ ပြောင်း၍ လွယ် လေသည်။

[၂]

ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့ပုံကလည်း ရင်ခုန်ချင်စရာ တစ်စက်မျှ မရှိ။ ထိုနေ့က ပန်းမြဖြူတို့ နောက်ဆုံးနှစ် အိမ်ဘိဘိအက်စ် စာမေးပွဲ ဖြေသည့် နောက်ဆုံးနေ့ပြီး နောက်တစ်နေ့။

အောင်စာရင်းက မြို့ပြင် ကိုးမိုင် အကွာအဝေးတွင် ရှိသော မကွေးဆေးတက္ကသိုလ်တွင် ကပ်မည်။ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား အများ စုက မကွေးမြို့တွင်း ရပ်ကွက်များတွင် ပြင်ပဆောင် အသီးသီး၌ ဖြန့်ကြက်၍ နေကြသည်။ ကျောင်းက အောင်စာရင်း လာကြည့်ကြမည့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတို့ကို ပြည်တော်သာလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ စရပ် များတွင် တီအီးရိန်းဂျားကားကြီးပေါင်း များစွာနှင့်လာ၍ ကြိုဆိုသည်။

'ပန်း နင်ကတော့ အောင်မှာပါ။ ငါလည်း အောင်မယ်ထင်တာပဲ။ အောင်စာရင်း ကြည့်ပြီးရင် မပြန်နဲ့ဦး သိလား၊ အဝင်လှေကားက ခဏ စောင့်'

'ဘာလုပ်ဖို့လဲ'
'ငါ ပြောစရာ ရှိလို့'

သည်လို ချိန်းဆိုသွားသည်အထိ သူ့အကြံကို ပန်းမြဖြူ မရိပ်မိသေး။ ထင်သည့်အတိုင်း နှစ်ယောက်စလုံး စာမေးပွဲအောင်ပြီး အပျော်လေးများနှင့် ဆုံမိကြသည်။ သူ့အကြံကို မရိပ်မိသဖြင့် ပန်းမြဖြူက မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းများကို ခေါ်မသွားမိ။

'ဟဲ့ နင်ပြောစရာ ရှိလို့ဆို'
'အေး'

ခဏ အကြောင်းကြောင် လုပ်နေသေးသည်။ ပြီးမှ
'ပန်း နင် ဟောကိတ်ဆာကျင်ကို မော်လမြိုင် မဆင်းဘဲ ဘာလို့ မတွေးမှာပဲ ဆင်းတာလဲ'

'ဟဲ့ ငါပြောပြီးပြီလေ၊ ဒီမှာ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဆုံချင်သေးလို့ ဆရာတွေ ပိုများတော့လည်း တတ်မလားလို့လို့'

'မသိပါဘူး၊ ငါ့များ လွမ်းလို့လားလို့'

ပန်းမြဖြူက လက်ထဲက လွယ်အိတ်နှင့် ကောက်ရိုက်ရင်း လွမ်းစရာလား။ နင့်ကိုဟု ရန်ထောင်သည်။ သူကတော့ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ဟုတ်တယ်ဟ၊ ငါကတော့ နင့်ကို လွမ်းလို့ ဒီမှာပဲ ဆင်းတာဟု ဆိုပြန်သည်။

'အပိုတွေ လာကြောင်မနေနဲ့၊ နင့်မြို့သေးသေးလေး၊ တောကြိုတောင်ကြားမှာ ဟောကိတ်ဆာကျင်ဆင်းတဲ့ အဆင့် ဆေးရုံ မရှိလို့ဟာ'

အောင်မျိုးက ပန်းမြဖြူကို လှမ်းရိုက်နေသော လွယ်အိတ်ကို ဖွဖွ လှမ်းဆွဲရင်းက ရုတ်တရက် မျက်နှာတည်သွားသည်။

'ငါက ရယ်စရာ မပြောဘဲ မနေတတ်လို့ စတာပါဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတကယ်ပြောတာဟ၊ ငါ နင့်ကို ချစ်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ကျောင်းပြီးမှ ဖွင့်ပြောမယ်လို့ အောင်ထားတာ'

'အောင်မျိုးနော်'

'အတည်ပါဟ၊ နင် ငါပြောတာ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လက်ခံပြီး နည်းနည်း စဉ်းစားပေးစမ်းပါ။ နင် အခု ငါ့ကို ဘယ်လိုမှ မခံစားရလည်း နေ၊ ငါ ဘယ်လောက် စောင့်ရ၊ စောင့်ရ ငါချစ်နေတယ် ဆိုတာလေး နင် သိထားရင် တော်ပြီ၊ ဒီလိုပဲ ငါ စောင့်နေမယ်'

ရုတ်တရက်တော့ ပန်းမြဖြူ အမ်းသွားသည်။ ပြီးမှ စောင့် စောင့်၊ နင်သေတဲ့အထိစောင့်၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ ယောက်ျားရတဲ့အထိ စောင့်ဟု ခြေဆောင်ရင်း ပြော၍ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

မော်လမြိုင်ကျရင် ငါ့အကြောင်း တွေးနေနော်ဟူသော နောက်ရွတ်ရွတ် အသံက နောက်မှ သဲ့သဲ့လိုက်ပါလာသေးသည်။ ဘယ်နားမှာများ ရင်ခုန်စရာ ပါလိုက်ပါလိမ့်။

[၃]

မော်လမြိုင်မှာ တစ်လနားရတော့ စိတ်ရှုပ်စရာ ထပ်တွေ့ရသည်။

'သမီး ကျောင်းပြီးတာနဲ့ နားလာဖောက်ချင်တယ်တဲ့ သမီးရယ်'

'မေမေကလည်း အဲဒီလူကို သမီး တစ်ခါတလေ မြင်ဖူး၊ ပြုံးပြ ဒီလောက်ပဲ သိတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချက်ချင်း ယူသင့်၊ မယူသင့် ဆုံးဖြတ်ရတဲ့ အဆင့်အထိ ရောက်သွားရတာတဲ့လ'

နှုတ်ခမ်းလေးစုရင်း ငြင်းနေသော သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်၍ အမေက ခေါင်းခါသည်။

'သမီးလေး စာတော်လွန်းလို့ရယ်၊ ဝါသနာပါတဲ့ ပညာ ဆည်းပူး နိုင်ပါစေလို့ရယ်၊ မေမေတို့က အဝေးကြီးမှာ ဆေးတက္ကသိုလ် သွားပေး

တက်ထားတာ၊ ကွယ်ရာမှာ အရွယ်ရောက်သွားတဲ့ သမီးအတွက် စိတ်
ဖြောင့်မယ်များ ထင်လို့လား၊ ဒီမှာ သမီးဘဝ ရှေ့ရေးအတွက်
တစ်ချိန်လုံးတွေ တစ်ချိန်လုံး စီစဉ်နေတာ၊ ကောင်လေးက သာမန်ဘွဲ့ရ
ပေမယ့် သိပ်အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေးသမား ပေါက်စလေး၊ အကျင့်
စာရိတ္တကလည်း ကောင်း၊ မျိုးရိုးကလည်း ကောင်း၊ သမီးတို့ ဆရာဝန်
ဆိုတာက ဒီဘက်ခေတ်မှာ အတော် ရှမ်းကန်နေကြရပြီဆို၊ တင့်တင့်
တယ်တယ်နေနိုင်၊ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ အရင်လောက် မလွယ်တော့ဘူးဆို
ကောင်လေးဘက်ကလည်း သူတို့ဆွေမျိုးထဲမှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်မှ
မရှိလို့ ဆရာဝန် ချွေးမတစ်ယောက် သိပ်ကို လိုချင်နေကြတာ

‘မေမေဟာကလည်း ဈေးရောင်းဈေးဝယ် တွက်ချက်တာကျနေ
တာပဲ’

‘တဲ့ ဈေးတွက်မတွက်ဘဲ ချစ်တာတွေ၊ ကြိုက်တာတွေ တွက်ရ
အောင် သမီးပဲ သမီးမှာ ချစ်သူ မရှိပါဘူးဆို’

မရည်ရွယ်ပါဘဲနှင့် စိတ်ထဲက ကွက်ခနဲ အောင်မျိုးကို သတိရမိ
သည်။ အောင်မျိုးရေ ဒီမှာ ငါတို့ဆရာဝန်တွေကို တင့်တင့်တယ်တယ်
မနေနိုင်ဘူးတဲ့၊ လုပ်ပါဦးဟု ရင်ထဲက ကျိတ်၍ တိုင်တည်မိသည်။

အရေးထဲမှာ နင်ကလည်း ရင်ခုန်စရာ တစ်ကွက်မှ မရှိ။

[၄]

ငြင်းရင်းခွဲရင်းက နောက်ဆုံး အလုပ်သင် ဆရာဝန် တစ်နှစ် မပြီးမချင်း
စဉ်းစားခွင့်ကို ရလိုက်သည်။ ‘အောင်မြင်သည့် စီးပွားရေး သမား
ပေါက်စ’ ကတော့ အိမ်ကို တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်လည်ပတ်ခွင့်
ရသွားသည့် အပြင် မကွေးလည်း လာလည်မယ်နော်ဟုပင် စကားဦး
သန်းသွားသေးသည်။

တော်ပါသေးရဲ့၊ ဖေဖေကတော့ ငါ့သမီး ကြိုက်တာ ဆုံးဖြတ်ပါ

စေဟု ပြောဖော်ရသေးသည်။

‘ဟဲ့ ပန်း၊ နင်က ဒီမှာ လာထိုင်ပြီး ငေါင်နေ၊ ဟိုမှာ အောင်မျိုး
ပြာနေပြီ’

သူငယ်ချင်းမလေး တစ်ဦးက အလုပ်သင် ဆရာဝန်များ နားနေ
ခန်းအတွင်း ဝင်လာပြီး နံရံတွင် ကပ်ထားသော အထူးကုဆရာဝန်ကြီး
များ၏ လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်များကို အပြေးအလွှား ကြည့်ရင်းက
ဆိုသည်။

‘ဘာလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘လူကြီးတစ်ယောက် ရင်ဘတ်မှာ အနာဖုကြီး နီရဲပြီး အကြီးကြီး
ပဲ၊ အခုပဲ ဆေးရုံတက်လာတာ’

‘အဲဒါများဟယ်’

‘ဘာ အဲဒါများလဲ၊ လူကြီးက တအားမောနေပြီး နှုတ်ခမ်းတွေပါ
ပြာနှမ်းနေပြီ၊ ပြီးတော့ ငါတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ အဲဒီအဖုကြီးက အသက်
ရှူလိုက်တိုင်း ဖောင်းလိုက် ပိန်လိုက်နဲ့ ပေါက်ထွက်တော့မလိုဘဲ’

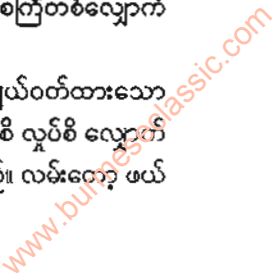
ပန်းမြဖြူ မျက်လုံးပြုံးသွားသည်။

‘ဟဲ့ ကော်လာစတပ် အက်ပ်ဆက်ပေါ့၊ အဆုတ်ထဲက ပြည်တွေ
ချက်ချင်း ဖောက်ထုတ်ရမှာ၊ ငါလည်း တစ်ခါမှ လုပ်တာ မမြင်ဖူးဘူး’

‘ဘယ်သူမြင်ဖူးမှာလဲ၊ ခုမှ စဆင်းကြတာ၊ အောင်မျိုးက လူနာကို
အောက်စီဂျင်ပေးရင်း အကြောဆေး ထိုးနေတယ်၊ ငါက ခွဲစိတ်ဆရာဝန်
ကြီးဆီ ဖုန်းဆက်မယ်၊ နင်က အရေးပေါ်ကို ပြေး၊ အရေးပေါ်က လက်
ထောက်ဆရာဝန်မမကို သွားခေါ်လာခဲ့’

အေးအေးဟု ဆိုကာ မှောင်ပိန်းပိန်း ဆေးရုံ စင်္ကြံတစ်လျှောက်
အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ဆိုင်ကယ်စီး ဦးထုပ်ကိုယ်စီ ဆောင်း၍ စွပ်ကျယ်ဝတ်ထားသော
ချွေးသံတရွဲနှင့် လူနှစ်ဦး ရှေ့တွင် ဖြည်းဖြည်းလှုပ်စီ လှုပ်စီ လျှောက်
နေသဖြင့် လမ်းဖယ်ပေးပါဟုပင် အော်ခဲ့ရသေးသည်။ လမ်းတော့ ဖယ်

မပေး၊ ကွေ့ရှောင်ပြေးသွားသော အလုပ်သင် ဆရာဝန်မလေးကိုသာ
စောင်းကန်းစောင်းကန်း ကြည့်၍ ကျန်ခဲ့ကြသည်။

[၅]

အသက်ကို ပြင်းပြင်း ရှူရင်းက ခွေးဇေးများ ပြန်နေသော အောင်မျိုးကို
လူနာခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပလွှဲထိုင်လျက်သား လူနာ့ ရင်ဘတ်ကို
ပတ်တီးစများဖြင့် အုပ်၍ လက်ဖြင့်ထောက်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အသက် ၄၀ ခန့် လူနာက ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် အသက်ရှူနေ
ဆဲ။ နှုတ်ခမ်းကတော့ နဂိုကတည်းက အသားအရောင်က မည်းပြာပြာ
ဖြစ်နေသည်လား၊ တကယ်ပဲ ပြာနေသည်လား ပန်းမြဲဖြူ မခွဲတတ်။
စကြိုတွင်တော့ ရွာသူ ရွာသားများ ဖြစ်ဟန်တူသည့် လူအုပ်ကြီးကို
တွေ့ရသည်။ လူနာရှင်များပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ အောင်မျိုး မောင်းထုတ်
ထားတာ ဖြစ်မည်။ လူနာအရေးကြီးချိန် ဝိုင်းအုံလျှင် အောင်မျိုး အလွန်
စိတ်တိုတတ်သည်။

‘အောင်မျိုး ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ပေါက်ထွက်သွားပြီ၊ ပြည်တွေနဲ့ လေတွေ ရောထွက်လာတာ၊
တပွက်ပွက်နဲ့ ငါလည်း ကြောက်လို့ ဖိကိုင်ထားတာ၊ မရဘူး၊ ထွက်နေ
တာပဲ၊ အီးအမ်အို မမရော’

‘မပါဘူး၊ ဟိုမှာ ဓားထိုးမှု ရောက်နေတယ်၊ ရဲတွေရော၊ အရက်ဖူး
သမားတွေပါ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ၊ ခွဲစိတ်ဆရာကြီးပဲ တန်းခေါ်လိုက်
ပါတဲ့’

‘ခုကွဲပဲ၊ ဟိုကောင်တွေ ဖုန်းခေါ်မရလို့ လိုက်သွားတာ ဆရာကြီး
က ခွဲခန်းထဲမှာတဲ့၊ ထွက်ထွက်ချင်းတော့ လာခဲ့မယ်တဲ့၊ ပိုက်ထည့်ဖို့
ပြင်ထားပါလို့ပဲ မှာလိုက်တာ’

‘ပိုက်က ပြင်ပြီးသားလား’

‘ဟိုမှာ’

အောင်မျိုး မေးငေါ့ပြတော့မှ ပုလင်းတစ်လုံး၊ ပိုက်တန်းလန်းကိုင်
၍ ရပ်စောင့်နေသော သူနာပြုဆရာမလေးကို သတိထားမိသည်။

‘ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

‘ငါလည်း မသိဘူး၊ ငါက ဒီမှာ အပေါက်ကြီး ဟောင်းလောင်း
ပွင့်သွားတာ မြင်ရတော့ အပြင်က လေတွေ အဆုတ်ထဲဘက် ပြန်ဝင်
သွားပြီး ဖိမိမှာ စိုးလို့ ပိတ်ကိုင်ထားတာ၊ နင် ဝင်ကိုင်မနေပါနဲ့၊ ဒီပြည်
တွေက ဘက်တီးရီးယားရော၊ တီဘီပိုးပါ အစုံပါမှာ၊ ပြီးမှ ငါ တစ်
ယောက်တည်း လက်သေသေချာချာ ဆေးလိုက်မယ်၊ နင် ခွဲခန်းပဲ
တစ်ခေါက် ထပ်သွားကြည့်၊ ဟိုကောင်တွေက တခြားလူနာတွေ သွေး
ပေါင်လိုက်ချိန်နေတယ်’

အေး အေးဟု ဆိုကာ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ အောင်မျိုးက နင်
ပြန်လာပြောပြဦးနော်၊ ဟိုမှာ စောင့်မနေနဲ့ဟု လှမ်းအော်နေသေးသည်။

BURMESE CLASSIC [၆]

ခွဲစိတ် ဆရာဝန်ကြီးက ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါသည်။
ငြင်းသည့် သဘောမဟုတ်။ အံ့ဩနေသည့် အသွင်ပါ။

‘အောင်မျိုးရာ၊ တော်တယ်ကွာ၊ မင်း လက်သံပြောင်တာတော့
ငါ တကယ် သဘောကျသွားပြီ’

ခွေးသံတရွဲရွဲနှင့် မောနေဟန်ရှိသည့် အောင်မျိုးကတော့ လူနာ
ခုတင်ဘေး ကြမ်းပြင်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရင်းက တဖြည်းဖြည်း
ပြည်များ ပြည့်တက်လာသည့် ပုလင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘သားလည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတော့ မထည့်ရဲဘူး ဆရာရဲ့၊
နောက် ဆရာလည်း မလာသေး၊ လူနာကလည်း ပြာပြာလာတော့
စဉ်းစားတာ၊ ပိုက်ထည့်တယ်ဆိုတာ ဆရာက ခွဲထည့်မှာ၊ ခွဲတယ်ဆိုတာ
အပေါက် ဖောက်တာပဲ၊ ဒီလူနာက အစတတည်းက ရင်ဘတ်မှာ

အပေါက်ကြီး ပါလာတာပဲဆိုပြီး တဲ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ဆိုပြီး အပေါက်ထဲ ပိုက်ထိုးထည့်လိုက်တာ၊ ပြည်တွေလည်း အများကြီး ထွက်ကျလာရော၊ ပျော်လိုက်တာ ဆရာရယ်၊ အခု လူနာက ပြာတောင် မပြာတော့ဘူး၊

‘သမီးဖြင့် သူ လူနာရင်ဘတ်ကို ဖိကိုင်ပြီး ဇောခွေးတွေ ပြန်နေတာ မြင်တုန်းက ကြောက်လိုက်တာ ဆရာရယ်’
ပန်းမြဖြူက ဝင်ပြောတော့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးက ပြုံးသည်။
‘မင်းက ဘာလို့ ဖိထားရတာလဲ’
‘အပြင်က လေတွေ ဝင်သွားမှာ စိုးလို့ ဆရာရဲ့’
‘ဝင်မလားဟ၊ ငါ့ကောင်ရဲ့၊ အထဲကဟာသာ ထွက်လာတော့မပေါ့၊ ဖိအားက အထဲမှာ ဒီလောက် များနေတာ’

အောင်မျိုးက ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။ ပြီးမှ ဟာ ဟုတ်သားပဲဟု အသံကျယ်ကြီးနှင့် ပြောတော့ သူငယ်ချင်း အားလုံး ဝိုင်းရယ်မိကြသည်။

‘ကဲ လူနာကို မင်းတို့ ကြည့်ထားကြ၊ အောင်မျိုးက ဆရာ့အခန်းလိုက်ခဲ့၊ ရေချိုးစမ်း၊ ပြည်တွေ ကိုင်ထားတာ၊ ပြီးတော့ ဆရာ့အကိစ္စ လုံချည်တစ်စုံ ခဏ၊ ယူဝတ်သွား၊ ဟုတ်ပြီလား’

‘ကျေးဇူးပါ ဆရာ’
ဆရာတပည့် တစ်ဖွဲ့ အဆေးရုံစင်ကြိုတစ်လျှောက် ပျော်ပျော်ပါးပါး လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သူငယ်ချင်းများက အလုပ်သင် ဆရာဝန် နားနေခန်းဘက် အကွေ့တွင်တော့ အောင်မျိုးက မှောင်ရိပ်ထဲတွင် သုတ်သုတ်လျှောက်သွားသော ဆရာ့နောက်သို့ လိုက်ဟန် ပြင်သည်။

‘အောင်မျိုး’
ပါးစပ်က ရုတ်တရက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်း မရှိဘဲ ခေါ်လိုက်မိသည်။ အောင်မျိုးက လှည့်ကြည့်သည့်တိုင် ပန်းမြဖြူက ဘာဖြစ်လို့ မိမိခေါ်လိုက်မှန်းကို မိမိဘာသာ စဉ်းစား၍ မရ။

‘ဘာလဲဟ ပန်း’
‘ဟိုဟာလေ၊ နင် နင် ပြန်လာနေလို့’
ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ယောင်ဝါးဝါး ပြောမိသည်။ အောင်မျိုးက ပြုံး၍ ဟ ငါက ပြန်မလာလို့၊ ဘာလဲ နင်က ပြောစရာ ရှိလို့လားဟု ဝသည်။

‘ဘာလဲ ငါက ဘာပြောရမှာလဲ’
‘မသိဘူးလေ၊ အောင်စာရင်း ထွက်တဲ့နေ့က ငါပြောသလိုများ’
သေလိုက်ပါလားဟုဆို၍ လက်ထဲက သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းစက်နှင့် လွဲရှိက်ဟန် ပြင်ပြလိုက်၍ အောင်မျိုးက တဟားဟား ရယ်ရင်း အမှောင်ထဲသို့ အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်သွားသည်။

အလို။
ပန်းမြဖြူ ရင်ထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား နွေးထွေးငြိမ်းချမ်းသည့် ခံစားချက်တစ်ရပ် ရှိနေပါပေါ့လား။ ရင်ခုန်တာ မဟုတ်။ လုံခြုံနေတာ ပါ။ စိတ်ရော၊ နှလုံးသားပါ နွေးထွေးလုံခြုံနေတာမျိုးလေ။